

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 527 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Με απεργίες και διαδηλώσεις να μπλοκάρουμε τη “μηχανή” του πολέμου

Οι παγκόσμιοι τρομοκράτες ΗΠΑ και Ισραήλ Να ηττηθούν

Τετρασέλιδο ένθετο:
Με αφορμή τις φωτογραφίες των 200 της Καισαριανής

Όχι άλλοι νεκροί πρόσφυγες!

Ένα ακόμη έγκλημα προκάλεσε η νέα επιχείρηση του λιμενικού στα παράλια της Χίου το βράδυ στις 3/2/2026. Ο απολογισμός ήταν 15 νεκροί πρόσφυγες -εκ των οποίων 4 γυναίκες και 11 άνδρες- και 25 τραυματίες (οι 5 σε ΜΕΘ), ανάμεσά τους 7 άνδρες, 7 γυναίκες (από τις οποίες 2 έγκυοι που έχασαν τα παιδιά τους) και 11 παιδιά, ενώ πολλοί είναι οι αγνοούμενοι.

Το σκάφος των προσφύγων βυθίστηκε, αλλά η κάμερα του λιμενικού, όπως και στο έγκλημα της Πύλου, λένε ότι δεν λειτουργούσε για να αποδειχτεί πώς εξελίχτηκαν τα γεγονότα. Σύμφωνα με υγειονομικούς του νοσοκομείου της Χίου, ο θάνατος των προσφύγων προήλθε όχι από πνιγμό, αλλά από τραυματισμούς.

Τα ΜΜΕξαπάτησης άρχισαν από την πρώτη στιγμή να αναπα-

ράγουν το κυβερνητικό αφήγημα, ότι υπεύθυνοι είναι οι «διακινητές» που εμβόλισαν με το φουσκωτό τους το σκάφος του λιμενικού. Και ταυτόχρονα εξαιρούν το λιμενικό για την στάση του, με πρώτο τον Πλεύρη που έδωσε συγχαρητήρια στο Λιμενικό για τους νέους θανάτους και ανακοίνωσε πιο αυστηρές ποινές για όσους βαφτίζουν διακινητές. Η υφυπουργός Βολουδάκη δήλωσε ότι οι λιμενικοί δρουν σε συνθήκες πολέμου (!), ενώ δεν έλειψαν και πάλι οι φωνές για «εισβολή λαθρομεταναστών», για «απειλή των συνόρων» και την ανάγκη για push backs, φράκτες, φυλακίσεις και απελάσεις προσφύγων και μεταναστών.

Η αλήθεια είναι ότι το φουσκωτό σκάφος εμβολίστηκε από το λιμενικό εφαρμόζοντας τις

αντι-μεταναστευτικές οδηγίες και πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη και της ΕΕ. 37 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους και τουλάχιστον εννέα αγνοούνται σε 24 ξεχωριστά περιστατικά στο Αιγαίο, μόνο για το 2025 μέχρι τις 29/10. Στους μήνες που ακολούθησαν μετρήσαμε δεκάδες ακόμα θανάτους και αγνοούμενους πρόσφυγες στις θάλασσές μας.

Δεν είναι ατυχήματα ούτε αστοχίες των επιχειρήσεων «διάσωσης». Είναι προδιαγεγραμμένα εγκλήματα, που επιδιώκουν συνειδητά οι πολιτικές των κλειστών συνόρων και της Ευρώπης-φρούριο, που από τη μία ξεριζώνουν από τον τόπο τους χιλιάδες ανθρώπους με τις στρατιωτικές επεμβάσεις και από την άλλη ορθώνουν φράκτες για να εμποδίσουν τα κύματα των προσφύγων.

Συλλογικές Συμβάσεις
Είναι κατάκτηση, δεν παραχωρούνται
σελ. 4

Φοιτητές
Διήμερο ΣΣΠ, 14-15/3 Γεωπονικό Αθήνας
σελ. 6

Μινεάπολη
Ξεσηκωμός ενάντια στα τάγματα εφόδου ICE του Τραμπ
σελ. 10

Ιστορία
80 χρόνια από την έναρξη του εμφυλίου
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας ολοκληρώνοντας την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Ευρώπη και Αμερική**

Συγγραφέας: Λ. Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2026

Σελίδες: 200

Τιμή: 7 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη (επαν)εκδίδουν το μικρό βιβλίο του Λ. Τρότσκι *Ευρώπη και Αμερική*, του οποίου οι παλιές εκδόσεις έχουν εξαντληθεί εδώ και πολλά χρόνια. Όπως είναι γνωστό, το βιβλίο δεν είναι ένα ενιαίο κείμενο, αλλά μια συλλογή ομιλιών του Τρότσκι (αργότερα δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες ή συμπιερίληφθησαν σε άλλα έργα του) που έγιναν σε διαφορετικές ημερομηνίες, σε διαφορετικούς τόπους και με αφορμή διαφορετικές εκδηλώσεις.

Οι συγκεκριμένες ομιλίες του Λ. Τρότσκι, αν και έχουν γίνει πριν από έναν αιώνα, είναι εξαιρετικά επικαιρες και σχεδόν προφητικές. Περιγράφουν με σαφήνεια:

α) Τις οικονομικές αντιθέσεις και γενικότερα τα διαφορετικά συμφέροντα μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΕ -για πολλούς αν όχι για όλους θεωρούνται σαν ένα σώμα ή τουλάχιστον υπάρχει μια ακατάλυτη συμμαχία. Είναι εξαιρετικά χρήσιμο για τον σημερινό αναγνώστη και αυτό, αλλά και ποιες είναι οι αντιθέσεις ή ακόμη και οι συγκρούσεις τους και πότε έρχονται στην επιφάνεια.

α) Τον «φιλειρηνικό» ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ που στις μέρες μας τον ζούμε στο απόγειό του με τον πρόεδρο Ντ. Τραμπ.

γ) Τη δουλικότητα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και γενικά των ρεφορμιστών απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Πχ. όπως γράφει ο Λ. Τρότσκι, προσπαθούν να διδάξουν στις εργαζόμενες μάζες ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να συντηρήσει τον εαυτό της χωρίς τον ειρηνολογικό ρόλο του αμερικάνικου καπιταλισμού και των δανείων του.

δ) Την πολιτική της Αμερικής σαν ιμπεριαλιστικής δύναμης από τη αρχή του 20ου αιώνα. Και ότι σκοπός της είναι να βάλει ολόκληρο τον κόσμο κάτω από τον έλεγχό της και όχι απλά το ξαναμοίρασμά του.

Ο αναγνώστης, ιδιαίτερα οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος, θα βρουν σ' αυτό το μικρό βιβλίο ένα χρήσιμο εργαλείο, όχι μόνο για τα γεγονότα του περασμένου αιώνα αλλά και αυτών που συμβαίνουν σήμερα στον κόσμο

Από τον πρόλογο των Εκδόσεων

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πιάννενα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όλα τα προηγούμενα χρόνια -από το 2016 συγκεκριμένα- ο Τραμπ είχε σημαία το *America First* ή αλλιώς MAGA, και έβγαζε πύρινους λόγους εναντίον των ατέρμονων και καταστροφικών για τις ΗΠΑ πολέμων των προκατόχων του και για την προσπάθειά τους να αλλάξουν τα καθεστώτα σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Σήμερα, ο ίδιος άνθρωπος λέει ακριβώς τα αντίθετα. Και κινδυνεύει να εγκλωβιστεί σε έναν πόλεμο μεγάλης διάρκειας, με στόχους που αλλάζει διαρκώς, απέναντι σε ένα κράτος που -παρά τα πλήγματα που δέχθηκε στον προηγούμενο αμερικανικό-ισραηλινό πόλεμο των 12 ημερών τον περασμένο Ιούνιο-, είναι πολύ πιο σκληρός αντίπαλος από ό,τι ήταν το Ιράκ του Σαντάμ Χουσεΐν και, βέβαια, το Αφγανιστάν των Ταλιμπάν πριν μερικά χρόνια. Ούτε οι πιο αφελείς και αστοιχείωτοι δεν μπορούν να καταπιούν το γελοίο πρόσχημα των Αμερικανών ότι στόχος του νέου πολέμου είναι να μην αποκτήσει το Ιράν πυρηνικά όπλα. Για ακόμη μια φορά αποδεικνύεται από την τακτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (όπως και στην περίπτωση της Βενεζουέλας κ.ά.) ότι δεν τους ενδιαφέρουν οι διαπραγματεύσεις, ούτε καν το πυρηνικό πρόγραμμα, για το οποίο το Ιράν έχει κατ'επανάληψη δηλώσει ότι δεν αποσκοπεί στην παραγωγή ατομικής ενέργειας και πυρηνικών όπλων. Άλλωστε και η επικεφαλής των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, Τούλσι Γαμπάρντντ, είχε δηλώσει δημόσια τον Μάρτιο του 2025 ότι οι πυρηνικές δυνατότητες του Ιράν απέχουν πολύ από το σημείο που θα επέτρεπε την απόκτηση βόμβας. Ειρωνεία της ιστορίας; Κάθε άλλο, γιατί τότε η αραβική επανάσταση φούντωνε σε όλη την περιοχή. Το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν δεν το ξεκίνησαν ο Χομεΐνι και οι επίγονοί του, αλλά ο Σάχη Ρεζά Παχλαβί, με την αμέριστη στήριξη των ΗΠΑ! Αντίθετα, η ιρανική ηγεσία υπέγραψε το 2015 συμφωνία για τον περιορισμό και τον αυστηρό διεθνή έλεγχο του προγράμματος επί κυβέρνησης

Πρέπει να νικήσει το ΙΡΑΝ

Ομπάμα, και η συμφωνία αυτή τηρήθηκε πλήρως από μεριάς του Ιράν, σύμφωνα με όλους τους διεθνείς επιθεωρητές.

Τι επιδιώκουν ο καψωμένος Τραμπ και ο δολοφόνος Νετανιάχου

Είναι πια ολοφάνερο ότι οι «διαπραγματεύσεις» των προηγούμενων βδομάδων ήταν παραπλανητικές μέχρι οι ΗΠΑ να συγκεντρώσουν στρατιωτικές δυνάμεις με σκοπό να πλήξουν το Ιράν. Οι όροι που έθεσε ο Τραμπ (που σίγουρα μπλόφαρε) στο Ιράν ήταν αδύνατο να γίνουν αποδεκτοί ακόμη και από δωσίλογους, όπως ο γιος του Σάχη και η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Πέρα από το ανύπαρκτο πυρηνικό πρόγραμμα (για τα πυρηνικά όπλα των σιωνιστών κανένας δεν μιλάει!), αυτοί οι όροι ήταν: 1) Να σταματήσει το Ιράν κάθε υποστήριξη σε φιλικές/συμμαχικές δυνάμεις, κυρίως σε Χεζμπολάχ, Χαμάς, Χούθι, ιρακινές πολιτοφυλακές. 2) Να περιορίσει το βεληνεκές των βαλλιστικών του πυραύλων, ώστε να μην μπορεί να πλήξει το Ισραήλ, δηλαδή το μόνο όπλο που διαθέτει μια που το Ιράν δεν έχει αξιόλογη αεροπορία και ναυτικό.

Ωστόσο, όσο σημαντικοί αν είναι όροι αυτοί, τελικά είναι δευτερεύουσας σημασίας. Όπως δήλωσε ο Τραμπ από τις 13 Ιανουαρίου κατά την διάρκεια των διαδηλώσεων, ο βασικός στόχος του πολέμου που άρχισαν στις 28 Φεβρουαρίου, είναι η αλλαγή καθεστώτος. Αυτή την αλλαγή τη συνδέουν με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους -έτσι νομίζουν- και με εξαιρετικά δυσοίωνες και επικίνδυνες εξελίξεις για το Ιράν, την περιοχή και όλο τον κόσμο. Οι κύριοι και πραγματικοί στόχοι

του απροκάλυπτου πολέμου κατά του Ιράν, είναι: α) Να καταστρέψουν (ακόμη και με διαμελισμό) μάλλον την τελευταία υπολογίσιμη δύναμη στη Μέση Ανατολή που αντιστέκεται στον ιμπεριαλισμό και τον σιωνισμό. Ωστε να μπορέσουν οι Αμερικάνοι να πραγματοποιήσουν τη Νέα Μεγάλη Μέση Ανατολή και μαζί με τις Συμφωνίες του Αβραάμ να κάνουν τους σιωνιστές κυρίαρχους στην περιοχή, να δημιουργήσουν το Μεγάλο Ισραήλ ενσωματώνοντας όλες τις γύρω περιοχές και πρώτα την Παλαιστίνη. β) Να αρπάξουν όλο τον πλούτο του Ιράν, κυρίως σε υδρογονάνθρακες (πετρέλαιο και φυσικό αέριο), από τα πιο σημαντικά κοιτάσματα στον κόσμο. γ) Ίσως το πιο σημαντικό, να ελέγξουν την γεωστρατηγική θέση του Ιράν, που: 1) Παιζει καθοριστικό ρόλο στον Περσικό Κόλπο από τον οποίο εξάγεται το 20-30% των υδρογονανθράκων, με κύρια κατεύθυνση Κίνα, Ινδία Ιαπωνία κ.ά. 2) Αποτελεί βασικό και συστατικό κομμάτι του ενιαίου χώρου της Ευρασίας, όπου οποιοδήποτε ρήγμα (του Ιράν θα ήταν τεράστιο) θα έθετε σε στρατηγικό κίνδυνο τη Ρωσία και την Κίνα. 3) Είναι, σχεδόν, το μοναδικό πέρασμα των κινεζικών προϊόντων προς την Ευρώπη αλλά και, μετά το Πακιστάν, προς την Αφρική. 4) Είναι σοβαρό πέρασμα και για τη Ρωσία, που σχεδιάζει έναν νέο τεράστιο δρόμο μέσω Κασπίας, Ιράν και Περσικού Κόλπου για εμπορικές ανταλλαγές προς την Ασία και Αφρική, ιδιαίτερα όσο οι δρόμοι μέσω Βαλτικής και Μαύρης Θάλασσας γίνονται όλο και πιο αβέβαιοι και επισφαλείς. Και επιπλέον το Ιράν αποτελεί το νότιο μέρος και μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας.

Επιπλέον, ίσως ακόμη πιο επικίνδυνο, εάν κατορθώσουν να νικήσουν οι ιμπεριαλιστές και οι σιωνιστές, αυτό θα σημαίνει ένα μεγάλο βήμα προς την παγκόσμια κυριαρχία τους, προς την επιβολή μιας βαρβαρότητας και ενός φασιστικού καθεστώτος που δεν έχει γνωρίσει μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα, προς τον Γ' Π.Π. Ο πόλεμος ενάντια στο Ιράν, κατά τα φαινόμενα, θα κρατήσει πολύ. Δεν είναι καθόλου εύκολο να νικήσουν οι ιμπεριαλιστές και σιωνιστές, το πιο πιθανό είναι να υποχωρήσουν ή ακόμη και να ηττηθούν. Τέλος, οι επιπτώσεις πάνω στην παγκόσμια οικονομία θα είναι τεράστιες, μια καπιταλιστική οικονομία που βρίσκεται, ίσως, στη μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας της.

Η νίκη του Ιράν είναι και δική μας νίκη

Η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη έσπευσε από τους πρώτους να συνταχθεί με τους δολοφόνους Τραμπ και Νετανιάχου, με διάφορα προσχήματα: *Το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα, τους αδελφούς Κυπρίους, το Drone που έπεσε, λέει, στο Ακρωτήριο, ακόμη και τους Ελληνοπερσικούς πολέμους.* Έστειλε μάλιστα και δυο πολεμικά πλοία, 4 μαχητικά αεροπλάνα F 16, και ένα πυραυλικό σύστημα στην Κάρπαθο. Όπως και στην Ουκρανία, ακόμη χειρότερα οι πολεμοκάπηλοι Μητσοτάκης- Δένδιας- Γεραπετρίτης μας εμπλέκουν σ' έναν καταστρεπτικό πόλεμο που είναι σε βάρος των συμφερόντων όλου του ελληνικού λαού. Είτε γιατί από τη φύση τους είναι «πρόθυμοι», είτε γιατί θέλουν να αποσπάσουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία από τα προβλήματά τους, είτε γιατί τον δοσιλογισμό τους θέλουν να τον πλασάρουν για πατριωτισμό κ.λπ. Είναι βέβαιο ότι οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι. Όχι μόνο για το βιοτικό επίπεδο, για την εργασία των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, αλλά και για μια νέα όξυνση/σύγκρουση με την Τουρκία. Πρέπει να τους σταματήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε για τη νίκη του Ιράν!

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

ΕΛΛΑΔΑ

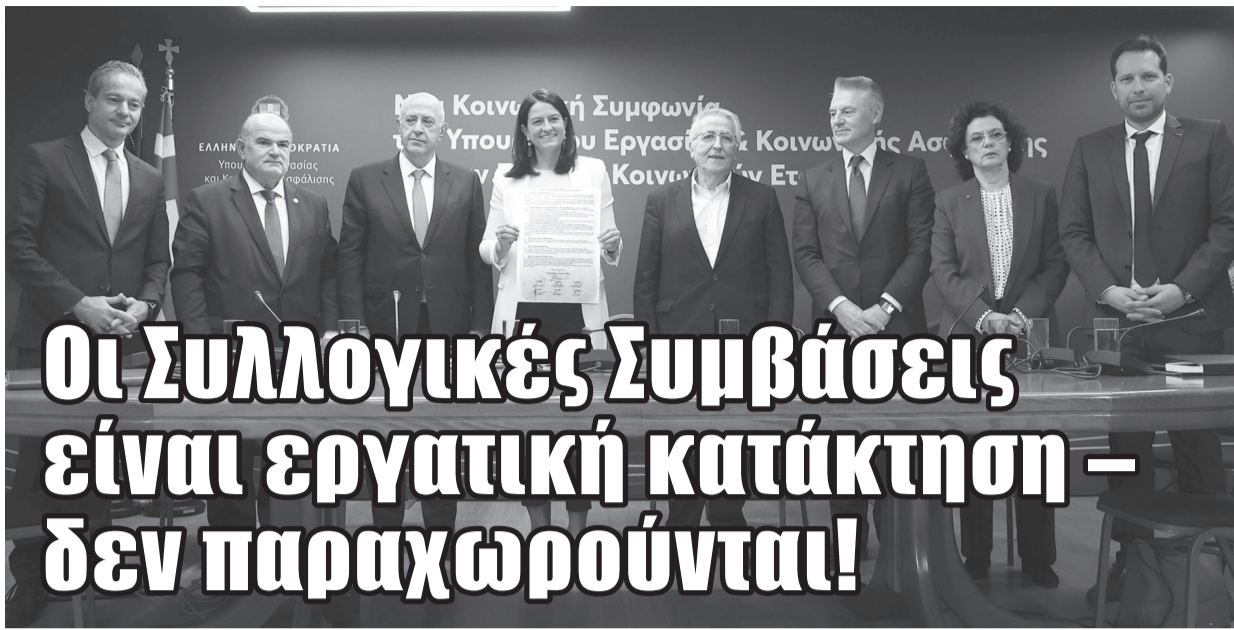
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ πλειστηριασμών euction.gr αποκαλύπτει ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει επιδοθεί σε ένα κρεσέντο πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας τα τελευταία χρόνια. Το 2023 η ΝΔ ξεσπίτωσε 3.085 οικογένειες από την κατοικία τους. Το 2026 έχουν ξεσπαθώσει με 477 πλειστηριασμούς κατοικιών τον Γενάρη και 382 τον Φλεβάρη. Συνολικά, το 2026 προετοιμάζουν 3.003 πλειστηριασμούς στην περιφέρεια, εκ των οποίων οι 1.323 αφορούν κατοικίες. Ειδικά στην Κεντρική Μακεδονία την περίοδο 2020-2025 πλειστηριάστηκαν 24.641 διαμερίσματα, το 40% του συνόλου των 57.000 ακινήτων προς πλειστηριασμό. Συνολικά, το 1 στα 2 ακίνητα που κινδυνεύει από πλειστηριασμό είναι διαμέρισμα. Η επίθεση στην πρώτη κατοικία λαμβάνει μεγάλες διαστάσεις στον Δήμο Θεσσαλονίκης καθώς στην πενταετία 2020-2025 πραγματοποιήθηκαν 4.275 πλειστηριασμοί -δηλαδή όσοι πλειστηριασμοί έγιναν περίπου το 2023 σε όλη την επικράτεια. Για το 2026 στο Δήμο Θεσσαλονίκης σημειώνεται το 1/3 των πλειστηριασμών πρώτων κατοικιών από όλη την χώρα. Οι εργαζόμενοι χάνουν τα σπίτια τους για μικροποσά των 2.500-5.000 για οφειλές σε κοινόχρηστα, ηλεκτρικό ρεύμα κ.ά. Το αποτέλεσμα είναι η απότομη μείωση του ποσοστού ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα, που ενώ το 2000 ήταν στο 80%, σήμερα βρίσκεται στο 68%.

ΚΟΣΜΟΣ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ Διεθνών Χρηματοοικονομικών δημοσίευσε ότι το 2025 το παγκόσμιο χρέος εκτοξεύτηκε στο ιστορικό υψηλό των 348 τρις δολαρίων. Από το 2024 στο 2025 το χρέος αυξήθηκε κατά 29 τρις. δολάρια, από τα οποία τα 10 τρις είναι η αύξηση του χρέους των κυβερνήσεων. Οι ΗΠΑ, η Κίνα και η Ευρωζώνη μοιράζονται τα 3/4 της αύξησης αυτής. Το παγκόσμιο χρέος κοντεύει να ξεπεράσει το 100% στο τέλος της δεκαετίας φτάνοντας στο υψηλότερο επίπεδο του από το 1948 μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το δημόσιο χρέος παγκοσμίως ανήλθε σε 106,7 τρις δολάρια στο τέλος του 2025, ενώ το 2024 ήταν στα 96,3 τρις δολάρια. Το χρέος των μη χρηματοοικονομικών εταιρειών έφτασε τα 100,6 τρις δολάρια. Το χρέος των νοικοκυριών είναι το πιο μικρό, παρά την μαύρη προπαγάνδα των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων, στα 64,6 τρις δολάρια.

ΕΥΡΩΠΗ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΕΡΕΥΝΑ της Eurostat 1 στους 4 νέους ή αλλιώς το 25,4% εργάζεται, ενώ σπουδάζει. Τα υψηλότερα ποσοστά νέων που εργάζονταν και ταυτοχρόνως σπούδαζαν καταγράφηκαν στην Ολλανδία (74,3%), την Δανία (56,4%) και τη Γερμανία (45,8%). Ακολουθούν η Ρουμανία (2,4%), η Ελλάδα (6% χωρίς να υπολογίζεται η μαύρη και απλήρωτη εργασία), η Τσεχία και η Κροατία (6,4%). Συνολικά, για την ομάδα 20-24 ετών, το ποσοστό των εργαζόμενων-φοιτητών φτάνει το 19,6% για τις γυναίκες και το 17% για τους άνδρες. Υψηλά και τα ποσοστά των νέων που, ενώ βρίσκονταν σε τυπική εκπαίδευση, αναζητούσαν αλλά δεν έβρισκαν εργασία. Τα υψηλότερα ποσοστά ανέργων νέων σε βασική εκπαίδευση καταγράφηκαν στη Σουηδία (14,1%), τη Φιλανδία (10%) και τη Δανία (9,6%).

Στις 16 Φεβρουαρίου η περιβόητη “Εθνική Κοινωνική Συμφωνία για την ενίσχυση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας” που επεξεργάστηκε η νεοφιλελεύθερη ηγεσία του Υπουργείου Εργασίας έγινε νόμος μετά την ψήφιση της στη βουλή. Η ηγεσία του Παναγόπουλου στη ΓΣΕΕ, καθ’ όλη τη διάρκεια της διαβούλευσης, όχι μόνο δεν αντιτάχθηκε στο υπό κατάρτιση νομοσχέδιο αλλά αντίθετα δήλωσε ενεργά την ολόπλευρη υποστήριξή της. Οι αηδιαστικές φωτογραφίες του χαμογελαστού προέδρου της ΓΣΕΕ ανάμεσα στους εκπροσώπους των εργοδοτών και την υπουργό Εργασίας είναι τα ντοκουμέντα της “κίτρινης” καταρκύλας του.

Και συνεχίζοντας σε αυτόν τον κατήφορο πανηγυρίζει μαζί με τους υπόλοιπους γραφειοκράτες για την κλαδική ΣΣΕ (ανάρτηση της 3/3/2026 στην ιστοσελίδα της ΓΣΕΕ και 4/3/2026 στην ιστοσελίδα της ΠΟΕΕΤ) στις βιομηχανίες ζαχαρωδών, που υπογράφηκε με την συνεπιχορμία της ΓΣΕΕ και του ΣΕΒ, σε εφαρμογή των διατάξεων του νέου νόμου και με ισχύ έως τον Δεκέμβριο του 2028. Οι αυξήσεις 20% σωρευτικά έως το τέλος του 2028 που προβλέπει η συγκεκριμένη κλαδική ΣΣΕ δε δικαιολογούν σε καμία περίπτωση τις θριαμβολογίες, γιατί -όπως γνωρίζουν οι εργαζόμενοι που αμείβονται με μισθούς κοντά στον βασικό- αυτή η αύξηση μετά βίας θα καλύψει ένα ελάχιστο μέρος από την ακρίβεια στα είδη πρώτης ανάγκης και τις νέες αυξήσεις τιμών που φέρνει ο πόλεμος. Αυτά όμως είναι “φιλά γραμμάτια” για τους αστικοποιημένους γραφειοκράτες τύπου Παναγόπουλου, που συνειδητά ξεπουλάνε τους εργαζόμενους για να διατηρούν τις θέσεις και τα προνόμιά τους.

Ο νέος νόμος 5278/2026, με την ίδια αντιδραστική και ύπουλη λογική των προηγούμενων νεοφιλελεύθερων νομοθετημάτων, επιχειρεί να παγιώσει το μνημονιακό καθεστώς στις εργασιακές σχέσεις και να καταφέρει νέα χτυπήματα στα εργατικά δικαιώματα παρουσιάζοντάς τα πάντοτε ως “ευεργετικά”.

Η υποτιθέμενη αναβάθμιση του ρόλου την τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης ΓΣΕΕ μέσα από τη δυνατότητα που της δίνεται να υπογράφει κλαδικές ΣΣΕ είναι στην πραγματικότητα το αντίθετο: ο υποβιβασμός της σε υποδεέστερο επίπεδο, υπηρετικό προς την αστική πολιτική. Το χειρότερο είναι πως η ηγεσία Παναγόπουλου συναινεί και συμπράττει σε αυτό. Στερημένη από το 2012 από το κορυφαίο της δικαίωμα, την εκπροσώπηση των εργαζομένων κατά τη διαπραγμάτευση και υπογραφή της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, και χωρίς ποτέ να παλέψει για να το επανακτήσει, προσπαθεί τώρα να παρουσιάσει ανύπαρκτο συνδικαλιστικό έργο και πανηγυρίζει γι’ αυτό. Αυτοί που στάθηκαν ανίκανοι να οργανώσουν τον αγώνα για την υπεράσπιση βασικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και να παλέψουν ενάντια σε μνημόνια, 13ωρα, ακρίβεια και πόλεμο, τελικά είναι ανίκανοι να αποτρέψουν και την ίδια τους την υποβάθμιση, τη μετατροπή τους και τυπικά σε ουρά της αστικής εξουσίας. Οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι, γιατί το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων είναι κεντρικό στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Οι συλλογικές συμβάσεις έχουν ισχύ νόμου και ακριβώς αυτό χτυπάνε. Η υπουργός Κεραμέως προσπαθεί να ευτελίσει και να απαξιώσει αυτή την εργατική κατάκτηση, και μαζί της τα όργανα πάλης των εργαζομένων, τα σωματεία και τη ΓΣΕΕ.

Ο νέος νόμος δεν επιφέρει καμία ενίσχυση των ΣΣΕ. Τα εμπόδια που βάζει είναι πολλά και προέρχονται από το μνημονιακό οπλοστάσιο:

- **Διατηρεί και ενισχύει το ΓΕΜΗΣΟΕ.** Εισάγει με πλάγιο τρόπο την υποχρεωτικότητα εγγραφής σε αυτό, δηλαδή το φακέλωμα των σωματείων, ως προϋπόθεση για να μπορεί ένα σωματείο να αιτηθεί την επέκταση της ΣΣΕ στον κλάδο ή να προσφύγει σε μεσολάβηση και διαιτησία.

- Πέρα από τη διατήρηση του καθορισμού του βασικού μισθού από την κυβέρνηση, εφαρμόζει κριτήρια που λειτουργούν ως “κόφτες” για την επέκταση μίας σύμβασης, όπως οι επιπτώσεις στον πληθωρισμό, την ανταγωνιστικότητα, την απασχόληση, τις τιμές παραγόμενων προϊόντων και υπηρεσιών. Με άλλα λόγια η εφαρμογή των συμβάσεων εξαρτάται από τα κέρδη των επιχειρήσεων και τη δημοσιονομική κατάσταση του κράτους. Και ακόμα χειρότερα διατηρεί τις εξαιρέσεις από την επέκταση εφαρμογής υποχρεωτικών συλλογικών συμβάσεων για επιχειρήσεις με οικονομικές δυσκολίες!

- Μπορεί να καταργήθηκε η μνημονιακή μερική μετενέργεια μίας σύμβασης μετά τη λήξη της, αλλά ο χρόνος ισχύος της μετενέργειας παρέμεινε στους τρεις μήνες. Μετά από αυτό το διάστημα, αν δεν συναφθεί νέα ΣΣΕ, ο εργαζόμενος μπορεί να υποχρεωθεί να υπογράψει ατομική σύμβαση με δυσμενέστερους όρους που θα του επιβάλλει ο εργοδότης. Επιπλέον, η διάταξη για τη μετενέργεια εφαρμόζεται μόνο σε όσες συμβάσεις υπογραφούν μετά την έναρξη ισχύος του νόμου! Δεν προβλέπεται κάποια άλλη εξασφάλιση για τον εργαζόμενο. Αντίθετα, **οι εργοδότες σε έναν κλάδο μπορούν να σαμποτάρουν την επέκταση μίας ΣΣΕ, αν δεν προσέλθουν στις διαπραγματεύσεις** και χωρίς αιτιολόγηση. Άρα, και η μείωση του ποσοστού κάλυψης των επιχειρήσεων ενός κλάδου από 50% σε 40% για την επέκταση μίας σύμβασης είναι τελείως προσηματική, για τη δημιουργία εντυπώσεων.

- Υψώνονται **νέα εμπόδια για τη μονομερή προσφυγή στη Μεσολάβηση και Διαιτησία** του ΟΜΕΔ, μία δυνατότητα που είχαν τα σωματεία να διαπραγματευθούν συμβάσεις όταν συναντούσαν την άρνηση των εργοδοτών, με τη θεσμοθέτηση προελέγχου παραδεκτού μονομερούς αίτησης και ταυτόχρονα αποδυναμώνεται ο θεσμός του ΟΜΕΔ με την κατάργηση του δεύτερου βαθμού διαιτησίας και την αντικατάστασή του από την προσφυγή στα αστικά δικαστήρια.

Σε πλήρη αντίθεση με τις ωραιοποιημένες εξαγγελίες, στόχος της κυβέρνησης ήταν και παραμένει η διάσπαση της συνοχής και μαχητικότητας των εργαζομένων, η καθύποταξη του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, το αδυνάτισμα και η διάλυση των πιο μαχητικών σωματείων. Όχι απλά για την εξασφάλιση των παρασιτικών κερδών τους, αλλά γιατί η αστική τάξη σήμερα ετοιμάζεται να ακολουθήσει τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στον πόλεμο και σε αυτή την πορεία προς τον πόλεμο δεν χωράνε εργατικές διεκδικήσεις. Οι εργαζόμενοι ή θα χρησιμοποιήσουν τα σωματεία τους ως μέσα επαναστατικής πάλης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους και το σταμάτημα του πολέμου ή θα αφεθούν στα χέρια της αστικής τάξης και της “κίτρινης” προδοτικής και συμβιβασμένης γραφειοκρατίας να τους οδηγήσουν στην καταστροφή.

επίκαιρα...

Συνέχεια των εργατικών «ατυχημάτων» - δολοφονιών

Η εξοργιστική λίστα των εργατικών «ατυχημάτων», στην πραγματικότητα εργοδοτικών δολοφονιών, συνεχίζει να μεγαλώνει. Στις 16/02 51χρονος μετανάστης πέθανε κατά τη διάρκεια της δουλειάς σε αλιευτικό στην Καβάλα. Στις 18/02 δύο εργάτες, 21 και 39 χρονών, πέθαναν από ηλεκτροπληξία σε εργασίες σε κατοικία στη Βάρη. Στις 25/02 57χρονος μετανάστης πέθανε κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης σε πλοίο στο Ηράκλειο.

Στις 07/02 63χρονος μετανάστης πέθανε από πτώση κατά τη διάρκεια εργασιών σε ένα σπίτι, σε χωριό της Μονεμβασίας. Το πτώμα του βρέθηκε στην αυλή του δικού του σπιτιού. Μετά από έρευνα αποκαλύφθηκε ότι η εργοδότη για την οποία εργαζόταν οργάνωσε με άλλους τη μεταφορά του πτώματος στο σπίτι του, ώστε να μην καταγραφεί ως εργατικό ατύχημα και να μην διωχθεί η ίδια. Μετά το έγκλημα στη ΒΙΟΛΑΝΤΑ, οι χώροι εργασίας παραμένουν κάτεργα θανάτου και οι εργοδότες εξακολουθούν να κάνουν ό,τι θέλουν.

Παράνομη σύλληψη του παλαιστίνιου αγωνιστή Μοχάμεντ Κατίμπ

Οι ελληνικές αρχές συνέλαβαν στις 07/02 τον Μοχάμεντ Κατίμπ, μέλος του δικτύου αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους φυλακισμένους, Samidoun. Είχε έρθει από το Βέλγιο, τόπο κατοικίας του, στο Ηράκλειο, για να μιλήσει σε εκδήλωση για την Παλαιστίνη. Συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου, χωρίς κάποια πραγματική κατηγορία, λ.χ. έλλειψη εγγράφων, αλλά σύμφωνα με την ΕΛΑΣ για «λόγους εθνικής ασφαλείας». Από τότε κρατείται χωρίς να του αποδοθούν κατηγορίες και χωρίς να του επιτρέπεται η επικοινωνία με τους δικηγόρους του. Αρχικά οι αρχές εμπόδιζαν ακόμα και την πρόσβασή του σε ιατρική περίθαλψη, καθώς παρουσίαζε δερματικά προβλήματα λόγω των συνθηκών κράτησης. Η οργάνωσή του έχει απαγορευθεί στη Γερμανία και έχει μπει στις λίστες των «τρομοκρατικών οργάνωσεων» σε Η.Π.Α. και Καναδά, στο πλαίσιο της αντι-παλαιστινιακής υστερίας των δυτικών κρατών. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και αυτή η σύλληψη. Ο Μητσοτάκης, ως δεδομένος σύμμαχος των Η.Π.Α.-Ν.Α.Τ.Ο.-Ισραήλ καταστέλλει κάθε φωνή υπέρ της Παλαιστίνης, και ταυτόχρονα προετοιμάζει το έδαφος για περαιτέρω σκλήρυνση της καταστολής εν μέσω του πολέμου στο Ιράν και της ολοένα αυξανόμενης εμπλοκής της χώρας.

Στο απυρόβλητο η πολιτική ηγεσία για το σκάνδαλο των υποκλοπών

Στις 26/02 καταδικάστηκαν οι επιχειρηματίες Φέλιξ Μπίτζιος, Γιάννης Λαβράνος, Ταλ Ντίλιαν και Σάρα Χάμου για το **σκάνδαλο των υποκλοπών**. Η ποινή είναι συνολικά 126 χρόνια, χωρίς αναγνώριση ελαφρυντικών, σε επίπεδο πλημμελήματος. Το δικαστήριο βολικά αφήνει εκτός κάθε εμπλεκόμενο πολιτικό πρόσωπο ή κρατικό υπάλληλο. Πρώτα από όλα, τον Γ. Δημητριάδη, ανιψιό του Μητσοτάκη και τότε επόπτη της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (ΕΥΠ) με τον οποίο οι κατηγορούμενοι είχαν προσωπικές και «επιχειρηματικές» σχέσεις και παρακολουθούσαν τις ίδιες περιόδους, τα ίδια άτομα. Μέλη της ΕΥΠ -η οποία υπάγεται στο γραφείο του Πρωθυπουργού- διένειμαν το παράνομο λογισμικό παρακολούθησης. Οι καταδικασμένοι συνδέονται όπως αποδείχτηκε οικονομικά με την κυβέρνηση. Ενδεικτικά, οι καταδικασμένοι, όσο παρακολουθούσαν τον υπουργό προστασίας του πολίτη, παράλληλα υπέγραφαν απόρρητες συμβάσεις με το υπουργείο, για την προμήθεια ασυρμάτων από την ΕΛΑΣ, τις οποίες εκχωρούσαν σε τραπεζικό ίδρυμα. Όσο παρακολουθούσαν τον υπουργό εξωτερικών, εξασφάλιζαν άδειες εξαγωγής του κατασκοπευτικού λογισμικού με την υπογραφή του γενικού γραμματέα του υπουργείου εξωτερικών. Αυτές τις βαρύτατες ευθύνες της κυβέρνησης και του πολιτικού προσωπικού προσπάθησε να κουκουλώσει ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης, Π. Μαρινάκης, με την πρόφαση ότι «η δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη» και η δίκη και η δικαστική απόφαση «αφορούν ιδιώτες και δεν αποτελούν αντικείμενο πολιτικής αντιπαράθεσης».

Έγκλημα στα Τέμπη: Η συγκάλυψη χρειάζεται την καταστολή, το κίνημα πρέπει να προχωρήσει

3 χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπη, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία ξανακατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους όλων των πόλεων της χώρας. Για να απαιτήσουν να σταματήσει η συγκάλυψη, να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι, να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν, να γυρίσουν στο δημόσιο οι συγκοινωνίες. Για να εκφράσουν ξανά την αποστροφή και αγανάκτηση τους για όλους τους επίσημους θεσμούς, τη διαφθορά, σήψη και φαυλότητά τους – ειδικά για τη δήθεν «ανεξάρτητη» αστική δικαιοσύνη, που έχει αποδειχτεί η παλλακίδα της συγκάλυψης. Για να καταγγείλουν την άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μια κυβέρνηση αδιστακτων δολοφόνων, που δε σταμάτησαν στιγμή να μπαζώνουν, να κρύβουν αποδεικτικά υλικά, να καλύπτουν την Hellenic Train και το πολιτικό προσωπικό για την απουσία συστημάτων τηλεδιοίκησης και τη μεταφορά εύφλεκτου/εκρηκτικού υλικού, να εξαπατούν τους συγγενείς με κωλυσιεργίες και ψεύδη, να μεθοδεύουν με την αστική «δικαιοσύνη τους» το κουκούλωμα – και να καταστέλλουν όποιον διαμαρτύρεται γι' αυτό το ανείπωτο αίσχος.

3 χρόνια μετά, οι διαδηλώσεις αντιμετώπιστηκαν ξανά με κρατική βία και αστυνομική καταστολή. Έκλεισαν τους σταθμούς του μετρό κοντά στην πλατεία Συντάγματος και σταματούσαν τα λεωφορεία. Από νωρίς το πρωί, πάνοπλοι αστυνομικοί κατέκλυσαν τους δρόμους της Αθήνας, με μηχανάκια, κλούβες και αύρες διαμορφώνοντας κλίμα τρομοκρατίας. Σταματούσαν όποιον ήθελαν και ιδιαίτερα τα νέα παιδιά, για να ψάξουν τα πράγματά τους, για σωματικό έλεγχο, προχωρώντας σε μαζικές προσαγωγές (ακόμα και ενός συγγενή θύματος).

Προς το τέλος της συγκέντρωσης και χωρίς κανένα πρόσχημα ή «αφορμή», έπεσαν πάνω στους συγκεντρωμένους

με τα μηχανάκια, έσπρωχναν και χτυπούσαν. Με κρότου λάμψης και χημικά όρμηξαν να εκκαθαρίσουν την πλατεία Συντάγματος από τον συγκεντρωμένο κόσμο, ενώ επιτέθηκαν και σε δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ. Συνολικά 200 προσαγωγές και 19 συλλήψεις ήταν το αποτέλεσμα αυτού του πογκρόμ. Ανάλογο σκηνικό στη Θεσσαλονίκη: κλειστό μετρό, αστυνομοκρατία, έλεγχος (αναφέρθηκαν 107 διαδηλωτές), με χημικά και κρότου λάμψης, 45 προσαγωγές και 9 συλλήψεις.

Η αστυνομία επιδιώκει σταθερά να αναβαθμίσει τα χτυπήματα της καταστολής και να τα επικεντρώσει στις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, στους αγωνιστές της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Έτσι, στην Αθήνα απέκλεισαν και προσπάθησαν να εισβάλλουν σε γραφεία πολιτικής οργάνωσης (Κομμ. Απελευθέρωση), εντελώς εσθιθελικά και τρομοκρατικά, τη στιγμή που τα μέλη τους ετοιμάζονταν να αναχωρήσουν για τη συγκέντρωση. Όπως καταγγέλλεται, οι αστυνομικές δυνάμεις επιχείρησαν να προχωρήσουν σε προσαγωγές, χτυπώντας τους αγωνιστές και προσπαθώντας να συλλάβουν δύο απ' αυτούς εντός ή στην είσοδο των γραφείων τους.

Αυτές οι επιχειρήσεις κρατικής τρομοκρατίας έχουν μονιμοποιηθεί και εντείνονται – γιατί είναι απαραίτητες ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό», για τη θωράκιση του καθεστώτος. Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση αλλά και συνολικά ο ελληνικός καπιταλισμός στηρίζει τις πολεμικές-τρομοκρατικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ-Ισραήλ με τις βάσεις, με στρατιωτική παρουσία στρατού στο εξωτερικό. Άλλωστε τα σημάδια ότι πλησιάζει μια νέα κρίση όλο και πυκνώνουν. Γι' αυτό το κεφάλαιο απαιτεί να μην υπάρξει καμία χαλάρωση στα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα και, αντίθετα, να ενταθεί και να

σκληρύνει ακόμα περισσότερο ο ταξικός πόλεμος.

Αλλά δε θα καταφέρουν να επιβάλουν τη σιωπή. Η μνήμη για το έγκλημα στα Τέμπη παραμένει ζωντανή και «ενοχλητική». Αναδεικνύει τις συνέπειες της δολοφονικής πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, την κυβερνητική επιχείρηση συγκάλυψης, τη σαπίλα όλων των θεσμών.

Οι εκταφές διατάχθηκαν για να οδηγηθούν σε αδιέξοδο, αφού οι απαραίτητες εξετάσεις μπορούν να γίνουν μόνο σε ειδικά εργαστήρια στο εξωτερικό – αλλά η Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Κατερίνα Παπαϊωάννου πρότεινε στο Δικαστικό Συμβούλιο να απορρίψει τις σχετικές προσφυγές των συγγενών, ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ της συγκάλυψης, αυτή τη φορά από την πλευρά των «δικαστικών λειτουργών». Και βέβαια η δικογραφία είναι χειρότερα και από ελλιπής, αφήνοντας στο απυρόβλητο πάνω απ' όλα τα πολιτικά πρόσωπα από τη ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη.

Μετά από 3 χρόνια, το γεγονός της συγκάλυψης, η κοινωνική οργή, η διάθεση για αγώνα για να καταδικαστεί και να σπάσει αυτή η αθλιότητα έχουν αποτυπωθεί σε μαζική κλίμακα. Μένουν όμως και πρέπει πολλά ακόμα να γίνουν για να δυναμώσει αυτός ο αγώνας, για να μη μένει μόνο σε μεγάλες συγκεντρώσεις σε επετειακές ημερομηνίες, αλλά να αυξήσει την κινηματική και πολιτική πίεση πάνω στην κυβέρνηση και στο καθεστώς.

Περιττό να πούμε ότι για κάτι τέτοιο είναι ακατάλληλη (ή και εχθρική) μια πολιτική όπως φαίνεται να θέλει να διαμορφώσει π.χ. η Καρυστιανού. Αλλά το ίδιο ισχύει και για τους δήθεν «ταξικούς» του ΚΚΕ. Που πολεμάει λυσσασμένα κάθε σύνθημα ενάντια στην κυβέρνηση και τις ιδιωτικοποιήσεις – όπως φρόντισαν να υπογραμμίσουν οι ομιλητές του π.χ. στη

συγκέντρωση της Αθήνας. Που θέλει να καλουπώσει όλη τη μαζική κίνηση μέσα στη σαρκοφάγο των «μαζικών φορέων», που στο τέλος τέλος είναι καλοί μόνο για ατέλειωτους, κουραστικούς λόγους από την εξέδρα, όχι για πραγματικά ριζοσπαστικούς αγώνες και κινητοποιήσεις. Που με τους γνωστούς χειρισμούς και τα «καπελώματά» του, απειλεί να δημιουργήσει αχρείαστες διαιρέσεις και προβλήματα, π.χ. ακόμα και στο εσωτερικό του Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών (με όλα τα όρια που ούτως ή άλλως έχει αυτός).

Η συνέχεια και αναβάθμιση του κινήματος θα πρέπει να συνδυαστεί με την ανάπτυξη κινητοποιήσεων, διαδηλώσεων και καταλήψεων από τους εργαζόμενους, από τους φοιτητές και τους μαθητές – καθώς μάλιστα η νεολαία είχε μαζική παρουσία στις διαδηλώσεις. Θα πρέπει γι' αυτό να μπου σε πραγματική κίνηση τα σωματεία, οι φοιτητικοί σύλλογοι, που βρίσκονται σε μια κατάσταση περίπου ύπνωσης ή παράλυσης. Όλοι οι αγωνιστές του κινήματος πρέπει να παλέψουν για μια τέτοια κατεύθυνση.

ΠΑΣΕ Vodafone: Δε θα αποδεχθούμε τις απολύσεις- Να μη χαθεί καμία θέση εργασίας

Την Τετάρτη 25 Φλεβάρη, ο διευθύνων σύμβουλος της Vodafone, με ένα ασαφές μήνυμα ανακοίνωσε τη σαρωτική αναδιάρθρωση της εταιρίας, εξαπολύοντας ένα τεράστιο κύμα απολύσεων. Παρουσιάζοντάς το ως «έξοδο με κίνητρα αποχώρησης», εκβιάζουν εκατοντάδες συναδέλφους να υπογράψουν την παραίτησή τους, έναντι ενός ευτελούς ποσού. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα **οριζόντιο και αστραπιαίο πρόγραμμα περικοπών** προσωπικού με στόχευση εργαζόμενους με χρόνια προϋπηρεσίας και σταθερή σχέση εργασίας. Για να παρακάμψει την εργατική νομοθεσία που θέτει όριο στις μαζικές απολύσεις, η εταιρία καλεί σε ατομικές συναντήσεις συναδέλφους και τους εκβιάζει είτε να δεχθούν το οικονομικό πακέτο που έχει φτιάξει γι αυτούς υπογράφοντας παραίτηση, είτε τους δηλώνει πως θα τους απολύσει στο επόμενο άμεσο διάστημα. Από ότι εκτιμούμε μέχρι τώρα ως Σωματείο, το ποσοστό των εργαζομένων που επιδιώκει η διοίκηση να πετάξει στην ανεργία, προκειμένου να πετύχει μεγαλύτερη ελαστικοποίηση των εργασιακών συνθηκών και διάσωση των κερδών της, φθάνει τουλάχιστον στο 20% όλου του μόνιμου προσωπι-

κού, ενώ υπάρχουν και φήμες για στόχευση πολύ μεγαλύτερου αριθμού. Έως τώρα σε όλο το εύρος της εταιρείας η διοίκηση έχει προσεγγίσει πάρα πολλούς συναδέλφους. Οι έως τώρα απολύσεις ξεπερνούν τις 300, γίνονται άκριτα και οριζόντια σπέρνοντας τον φόβο και την ανασφάλεια σε χιλιάδες συναδέλφους.

Ταυτόχρονα συνεχίζει τις πιέσεις προς όλο το προσωπικό. Διαλύει και συγχωνεύει ζωτικά τμήματα της εταιρίας, τρομοκρατεί συναδέλφους ότι η θέση τους θα καταργηθεί. Χαρακτηριστικό είναι πως την Παρασκευή 27 Φλεβάρη αιφνιδώς διέλυσε τμήμα τηλεφωνικής εξυπηρέτησης με σταθερό ωράριο για να διασκορπίσει τους συναδέλφους σε τμήματα με βάρδιες. Έτσι μετά τη διάλυση αντίστοιχων τμημάτων τους προηγούμενους μήνες, άλλη μία ομάδα αντιμετωπίζει αλλαγή αντικείμενου εργασίας και βλαπτική μεταβολή του ωραρίου εργασίας της. Οι διαρθρωτικές αλλαγές που επιχειρεί η διοίκηση επηρεάζουν όλους του συναδέλφους είτε με σύμβαση μέσω εργολάβου είτε με σύμβαση απευθείας στον όμιλο Vodafone. Οι απολύσεις είναι σύμφυτες με την εντατικοποίηση, τους παγωμένους μισθούς και με τις παράλογες στοχοθετήσεις μέχρι τελικής

πτώσεως.

Το «πακέτο» της δήθεν «εθελουσίας» αφορά ποσά κοροϊδίας, κοντά στο διπλάσιο της νόμιμης αποζημίωσης απόλυσης. Τα χρήματα αυτά με το ζόρι θα φτάσουν για ενάμιση έως δύο χρόνια ανεργίας, σε ένα κλίμα συνεχούς ακρίβειας και επισφάλειας, ειδικά μετά την πρόσφατη επίθεση των ΗΠΑ και Ισραήλ στο Ιράν. Συνυπολογίζουμε και τη δυσκολία εύρεσης εργασίας με αξιοπρεπείς αμοιβές και συνθήκες σε αυτή τη συγκυρία, καθώς οι απολύσεις και η προσπάθεια για μείωση του προσωπικού γίνονται πλέον στις περισσότερες εταιρίες.

Σε αυτό το πλαίσιο **καλούμε κάθε συνάδελφο να μην αποδεχτεί αυτόν τον εκβιασμό**. Όποιος συνάδελφος δέχεται κρούση από στελέχη για κάποια συνάντηση να ενημερώνει άμεσα το ΔΣ του Σωματείου, ώστε να απαιτήσουμε κατά τη διάρκεια της συνάντησης να είναι παρών και εκπρόσωπος του Σωματείου. Αυτή τη στιγμή χρειάζεται να δηλώσουμε στη διοίκηση πως, όπως δεν μοιραζόμασταν τα κέρδη που εμφάνιζε η εταιρία όλο το προηγούμενο διάστημα, έτσι δε θα μοιραστούμε και τη χασούρα της. Ιδιαίτερα τώρα, που τα λεφτά από το ταμείο Ανά-

καμψης τελείωσαν και η Vodafone έχει στραφεί στην «αμυντική» βιομηχανία (βλ. πρόσφατες δηλώσεις του CEO ότι «...η εταιρεία εξετάζει ενεργά τις ευκαιρίες που δημιουργούνται στον χώρο της άμυνας», συμμετοχή στον Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού, κ.λπ). Δε θα παρατήσουμε τις θέσεις εργασίας μας!

Ήδη έχουμε πραγματοποιήσει μία στάση εργασίας στις 26 Φλεβάρη, ενώ στις 4 Μάρτη προχωρήσαμε σε τοπικές συναντήσεις ενημέρωσης στα κτήρια των Πετραλώνων και του Χαλανδρίου προκειμένου να συζητήσουμε και περαιτέρω άμεσες κινήσεις. Καλούμε τους συναδέλφους να πλαισιώσουν το Σωματείο και να αποφασίσουμε μαζί τα επόμενα βήματά μας και την στάση μας ενάντια στο κύμα απολύσεων. Καλούμε τους συναδέλφους και κάθε εργαζόμενο να δώσει τη μάχη και να σταθεί αλληλέγγυος απέναντι στην ασυδοσία των εργοδοτών, τις απολύσεις, την εντατικοποίηση της εργασίας, το χτύπημα του συνδικαλισμού, την καθήλωση των μισθών και την άρνηση συλλογικών διαπραγματεύσεων.

■ Νίκος Σπίνος, μέλος ΔΣ ΠΑΣΕ Vodafone-Πάναφον

Διήμερο της ΣΣΠ, 14-15 Μαρτίου, Γεωπονικό Αθήνας

Φοιτητές και νεολαία βρισκόμαστε μπροστά σε μια πρωτοφανή κατάσταση, αντιμετωπίζουμε κινδύνους ιστορικής κλίμακας. Η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν δεν είναι μια ακόμη αναζωπύρωση στη Μέση Ανατολή. Είναι μια κίνηση που βάζει την ανθρωπότητα στην τελική ευθεία για έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο ή ακόμη και για έναν πυρηνικό όλεθρο. Ανήκει σε μια σειρά γκαγκστερικών επιθέσεων, που εξαπολύει το επιτελείο Τραμπ (απαγωγή του νόμιμα εκλεγμένου προέδρου της Βενεζουέλας Μαδούρο, απειλές για «κατάκτηση» Κούβας και Γροιλανδίας κ.λπ.), οι οποίες εγκαινιάζουν μια νέα επικίνδυνη περίοδο.

Η φυγή προς τον πόλεμο είναι αναγκαία όψη για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, για να ανακόψει την υποβάθμισή του. Βασική προϋπόθεση για το προχώρημα αυτού του πολέμου, η συμμόρφωση όλων στις διαταγές του πλανητάρχη Τραμπ. Εξαπολύει έναν άγριο ταξικό πόλεμο, που βασίζεται στην ωμή καταστολή, ακόμα και με στυγνές δολοφονίες από τα τάγματα εφόδου της ICE. Εργαζόμενοι, λαοί και νεολαία σε όλο τον κόσμο έχουν να αντιμετωπίσουν άμεσα πολλαπλασιαζόμενους και θανάσιμους κινδύνους, καλούνται να γίνουν «κρέας για τα κανόνια» των ιμπεριαλιστών, να θυσιάσουν τη ζωή, τις ελευθερίες και τα δικαιώματά τους.

Ο Πόλεμος φέρνει το αντιδραστικό «Τέλος της Μεταπολίτευσης»

Η δίκαια αντεπίθεση του Ιράν σε γειτονικές χώρες με αμερικανονατοϊκές βάσεις αποδεικνύει ότι η συνειδητή συμμετοχή της ελληνικής κυβέρνησης στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ-Ισραήλ κινδυνεύει να έχει φριχτό τίμημα για τον ελληνικό λαό. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εμβαθύνει τη συμμετοχή στον πόλεμο με την αποστολή στρατευμάτων στη

Μέση Ανατολή, την αποδοχή άφιξης του αμερικανικού αεροπλανοφόρου στη βάση του κόλπου της Σούδας, η οποία αποτελεί βασικό κόμβο των στρατιωτικών επιχειρήσεων κατά του Ιράν. Με άλλα λόγια: επόμενος υποψήφιος στόχος είναι και η Ελλάδα.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, προκειμένου να εξασφαλίσει αυτήν τη συμμετοχή στον πόλεμο, πρέπει να θεσμοθετήσει και να εδραιώσει το τσεκούρωμα κάθε κοινωνικής δαπάνης, το τσάκισμα των δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζόμενων και της νεολαίας – να οξύνει την καταστολή στα τραμπικά πρότυπα, να κατευθύνει πόρους και χρήματα στους πολεμικούς εξοπλισμούς. Σε αυτό ακριβώς αποσκοπεί η προσπάθεια Συνταγματικής Αναθεώρησης: κατοχύρωση και μονιμοποίηση των Μνημονίων και ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Βασική πτυχή του πολιτικού αυτού πραξικοπήματος είναι η κατάργηση του Άρθρου 16, ώστε να ολοκληρωθεί και με τη βούλα τη λυσασμένη προσπάθεια διάλυσης της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Η έναρξη της εφαρμογής των διαγραφών και οι απόπειρες ίδρυσης ιδιωτικών ψευτο-« πανεπιστημίων » ήταν μόνο η αρχή για τη μετατροπή της εκπαίδευσης σε μια αγορά. Την ίδια στιγμή, οι δημόσιες δαπάνες για την παιδεία είναι μόνο 2,7% του ΑΕΠ, ενώ για τη στήριξη των εξοπλισμών και του πολέμου το ποσοστό είναι μεγαλύτερο και αυξάνεται διαρκώς! Η κυβέρνηση δίνει τη χαριστική βολή στη δημόσια δωρεάν παιδεία αλλά συνολικότερα στις κοινωνικές δαπάνες: π.χ. ο πολεμικός προϋπολογισμός, που ψήφισε, περιλαμβάνει και μείωση των δαπανών υγείας περίπου κατά 5%.

Η νέα περίοδος σημαίνει νέες απαιτήσεις και καθήκοντα για το φοιτητικό κίνημα, μπροστά στα οποία βρίσκεται απροετοίμαστο και με τις δυνάμεις του διασκορπισμένες. Μέσα σε αυτό το τοπίο, το φοιτητικό κίνημα μετρά μια σοβαρή – αν και όχι συντριπτική – ήττα στο μέτωπο των διαγραφών, ως αποτέ-

λεσμα της έλλειψης μιας ενιαίας, συντονισμένης προσπάθειας αντίστασης και ανατροπής του μέτρου. Ένα στιγμιότυπο των τελευταίων δύο μηνών μαρτυρά την παραλυτική κρίση του φοιτητικού κινήματος: Ελάχιστες γενικές συνελεύσεις πραγματοποιήθηκαν, ακόμη και σε ημερομηνίες επετειακού χαρακτήρα όπως το Πολυτεχνείο, η 6η Δεκέμβρη και η 28η Φλεβάρη. Η αδυναμία διεξαγωγής των γενικών συνελεύσεων δείχνει αφενός την κρίση των δομών του κινήματος (οι οποίες, όπως είναι σήμερα τα πράγματα, έχουν αδυνατίσει σημαντικά ως «χρήσιμα εργαλεία» αντίστασης και αγώνα στα χέρια των φοιτητών) αφετέρου το πολιτικό και ιδεολογικό έλλειμμα στο εσωτερικό του – και κυρίως στο εσωτερικό των αριστερών πολιτικών-συνδικαλιστικών δυνάμεων (όπου η «πρώτη δύναμη» ΚΝΕ έχει την πιο συντριπτική ευθύνη). Ωστόσο, αυτή η κατάσταση των φοιτητικών συλλόγων είναι δυσανάλογη με τη μαζική συμμετοχή της νεολαίας στις κινητοποιήσεις για τα 3 χρόνια από το έγκλημα των Τεμπών. Η μαζική παρουσία νέων, φοιτητών και μαθητών στις 28/2 δείχνει ότι υπάρχει η διάθεση και σημαντικές προϋποθέσεις για να δοθούν μεγάλοι αγώνες.

Όπλα μας: Ενότητα, Αγώνας, ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ως νεολαία, ερχόμαστε αντιμέτωποι με έναν πόλεμο «υπαρξιακό». Όσο η επίθεση σκληραίνει, δεν υπάρχει χώρος για καθυστερήσεις. Κανείς δεν μπορεί να «κρυφτεί» από την εξάπλωση του πολέμου. Ούτε υπάρχει περιθώριο να μένουμε «σκόρπιοι» και ανοργάνωτοι μέσα σε αποσπασματικές κινητοποιήσεις. Η λύση θα δοθεί μέσα από την οργάνωσή μας, με βάση ένα σχέδιο πάλης: Που θα εμπνέεται από μια επαναστατική πολιτική και θα συνδέει τις διάσπαρτες αντιστάσεις, θα δίνει στόχο στον αγώνα, την ανατροπή της κυβέρνησης. Που θα θέτει καθαρά το καθήκον, να υπερασπίσουμε τη δημοκρατία και

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

14-15 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ, ΓΕΩΠΟΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΙΔΙΩΤΙΚΑ-ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ-ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΘΑ ΤΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ

ΣΑΒΒΑΤΟ 14/3

9:30 Πολιτική και οικονομική κατάσταση η επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση
13:00 Απόδοση φόρου τιμής στους 200 εκπαιδευτικούς κομμουνιστές στο σκαυεμπόριο της Καιροπαιδείας
17:00 Φοιτητικό κίνημα και η κατάσταση στην φοιτητική οργάνωση

ΚΥΡΙΑΚΗ 15/3

10:00 Απολογισμός και σχεδιασμός παρέμβασης η οικοδόμηση της ΣΣΠ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

τον πολιτικό χαρακτήρα των διαδικασιών του φοιτητικού κινήματος, ενάντια στα πολλά εκφυλιστικά φαινόμενα, που έχουν πυκνώσει επικίνδυνα. Είναι το πρώτο βήμα για «να πάρουμε οξυγόνο», να πετύχουμε μια αλλαγή των συσχετισμών, να θέσουμε επί τάπητος το ζήτημα της ανατροπής της σημερινής άθλιας, δολοφονικής κυβέρνησης και του «μαύρου» καθεστώτος της. Για μια κοινωνία όπου δε θα ζούμε «από τύχη», χωρίς πολέμους, χωρίς κρατικά και νεοφιλελεύθερα εγκλήματα, χωρίς σήψη, σκάνδαλα, διαφθορά. Μια κοινωνία που θα εγγυάται όσα αυτομόνητά μας στερεί σήμερα ένα καπιταλιστικό σύστημα σάπιο και σε αγιάτρευτη κρίση: δημόσια δωρεάν παιδεία και υγεία, ασφαλείς συγκοινωνίες, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, δικαιοσύνη, ένα μέλλον χωρίς πολέμους και εκμετάλλευση, με σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια των ανθρώπων – μια κοινωνία δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική. **Το διήμερο συζητήσεων της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης στις 14-15 Μαρτίου, στο Γεωπονικό είναι ένας σταθμός για να συζητήσουμε, να οργανωθούμε, να αγωνιστούμε για μια πραγματική εναλλακτική, μια διέξοδο στην εφιαλτική κατάσταση που βιώνουμε.**

Αξιολόγηση: Η «Γκιλοτίνα» των Εργασιακών Δικαιωμάτων

Μαζική ήταν η συμμετοχή των εκπαιδευτικών στις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις της 28ης Φλεβάρη ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών, αλλά και στην επιχειρούμενη συγκάλυψη από την κυβέρνηση. Απαιτήσαμε το σταμάτημα της ιδιωτικοποίησης της παιδείας, της αξιολόγησης, των πειθαρχικών και των ταξικών φραγμών που επιφέρουν τα αντι-εκπαιδευτικά μέτρα (νέο πειθαρχικό «δικαίο», αυτονομία σχολικών μονάδων, Ωνάσεια, Εθνικό Απολυτήριο, ΕΒΕ κ.ά.).

Η Κυβέρνηση εντείνει την επίθεση

Για άλλη μια φορά δικάζεται το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό. Μετά την εκδίκαση του πρώτου από τα 2.500 πειθαρχικά για συμμετοχή στην απεργία- αποχή από την ατομική αξιολόγηση στην Τρίπολη, ακολούθησε και δεύτερη εκδίκαση στις 18/2 άλλων τριών συναδελφισμών, και πάλι στην Τρίπολη. Μαζικές ήταν και πάλι οι κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις. Στόχος της κυβέρνησης είναι να εντείνει τον φόβο και την τρομοκρατία για να καμφθούν οι απεργοί. Αυτό κάνει τα πέντε και πλέον χρόνια που προσπαθεί να περάσει την αξιολόγηση- ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, χωρίς μεγάλη επιτυχία.

Η προσπάθεια επιβολής της αξιολόγησης έχει ήδη επηρεάσει την καθημερινότητα και τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Σκόπιμα και μεθοδευμένα Υπουργείο και Διευθύνσεις Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΔΕ) επιχειρούν την καταπάτηση των εργασιακών μας δικαιωμάτων με την υποκριτική επίκλη-

ση της εύρυθμης λειτουργίας των σχολείων, που με ευθύνη τους έχουν διαλύσει από την αρχή της χρονιάς. Παρά τις συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα σχολείων, τα κενά στα σχολεία και οι χαμένες ώρες διδασκαλίας παραμένουν. Αντί να προσλάβουν εκπαιδευτικούς από την αρχή της χρονιάς, αναθέτουν υποχρεωτικές υπερωρίες σε μόνιμους και αναπληρωτές και μετακινούν εκπαιδευτικούς σε τέσσερα και πέντε σχολεία. Αποτέλεσμα τα ωρολόγια προγράμματα, οι εφημερίες και τα εξω-διδασκτικά καθήκοντα να μη «βγαίνουν» και να επιβαρύνονται υπέρμετρα οι εκπαιδευτικοί όλων των σχολείων. Δεν εγκρίνουν τη συμμετοχή στις εκδρομές εκπαιδευτικών που διδάσκουν και σε άλλα σχολεία και επιχειρούν να δυσκολέψουν ακόμα και τη χορήγηση αδειών.

Πυκνώνουν οι αυταρχικές συμπεριφορές και των διευθυντών σχολείων, με παραβιάσεις των αποφάσεων των Συλλόγων Διδασκόντων, με παραβιάσεις ωραρίου, με αυθαίρετες προφορικές εντολές από τις ΔΔΕ να μη κάνουν δεκτές συλλογικές δηλώσεις συμμετοχής στην απεργία-αποχή και να μη καταγράφουν στα μονομερή πρακτικά διευθυντών και συμβούλων τη συμμετοχή των συναδέλφων στην απεργία – αποχή. Υπουργείο και στελέχη εκπαίδευσης επιχειρούν με τον φόβο της αξιολόγησης και τις απειλές για πειθαρχικές διώξεις να χτυπήσουν τα εργασιακά μας δικαιώματα αλλά και να μεταφέρουν τις δικές τους πολιτικές ευθύνες στις πλάτες εκπαιδευτικών και σχολείων.

Αναπληρωτές εκπαιδευτικοί

«δεύτερης κατηγορίας»

Αναπληρώτρια νηπιαγωγός μετά από εργατικό ατύχημα εν ώρα εργασίας λόγω κακοτεχνιών στο σχολικό κτίριο, αναγκάστηκε να επιστρέψει στο σχολείο με πατερίτσες, παρά το γεγονός ότι ακόμα δεν μπορούσε να περπατήσει! Και αυτό γιατί οι αναπληρωτές δικαιούνται μόλις 15 ημέρες αναρρωτικής άδειας ετησίως, ενώ οι μόνιμοι εκπαιδευτικοί θα είχαν όσες μέρες χρειαζόνταν για να αναρρώσουν. Η συνάδελφος είχε το σθένος να διεκδικήσει ίσα δικαιώματα για ίση εργασία, με αγωγή προς το Δημόσιο, η οποία εκδικάστηκε στις 26/2 και συνοδεύτηκε από κινητοποίηση πολλών σωματείων.

Αγώνας για την επιβίωση του δημόσιου σχολείου

Τη στιγμή που η κυβέρνηση εξαντλεί τον αυταρχισμό της εναντίον των εκπαιδευτικών, οι τελευταίοι ερχόμαστε αντιμέτωποι με μια πρωτοφανή κοινωνική κρίση εντός των τειχών του σχολείου. Τα περιστατικά βίας μέσα στο σχολείο μεταξύ ανηλίκων έχουν αυξηθεί κατά 40% την τελευταία διετία, ενώ 1 στις 4 συγκρούσεις περιλαμβάνει πλέον λεκτική ή σωματική επίθεση γονέων προς εκπαιδευτικούς. Το υπουργείο απαντά με την υποκρισία των «ψηφιακών πλατφορμών καταγγελιών», οι οποίες αντί να λύνουν το πρόβλημα, στοχοποιούν περαιτέρω τον εκπαιδευτικό. Πρόκειται για ωμή μετατόπιση ευθύνης. Καλούμαστε να παίξουμε τον ρόλο του ψυχολόγου, του κοινωνικού λειτουργού και του φύλακα, χωρίς καμία εκπαίδευση ή στήριξη. Η επιβάρυνση

από την εντατικοποίηση της εργασίας μας, τη διαχείριση περιστατικών σχολικής βίας και την πίεση των γονέων οδηγεί στην εργασιακή εξουθένωση (burnout).

Η εργασιακή εξουθένωση πολλών συναδέλφων είναι πλέον ορατή: οι μακροχρόνιες αναρρωτικές άδειες λόγω στρες έχουν αυξηθεί κατακόρυφα καθώς και οι αιτήσεις συνταξιοδότησης. Δε θα ανεχθούμε να φορτώνουν στις πλάτες μας τις επιπτώσεις της κρίσης του συστήματός τους και όλη τη σήψη και την παρακμή που ξερνά η νεοφιλελεύθερη πολιτική τους.

Ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση - ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου ήταν και παραμένει κομβικός για να αποκρούσουμε τη συνολική επίθεση που δεχόμαστε. Μέχρι σήμερα ο αγώνας αυτός έχει μπει σοβαρό εμπόδιο στα σχέδια του υπουργείου, δεν επέτρεψε να προχωρήσει η αξιολόγηση και η αυτονομία της σχολικής μονάδας. Είναι από τις ελάχιστες περιπτώσεις που η κυβέρνηση της Ν.Δ. δεν μπορεί να εφαρμόσει τους ψηφισμένους νόμους της. Ο αγώνας αυτός κυρίως δεν επέτρεψε τις απολύσεις, που είναι και ο τελικός στόχος, όπως φαίνεται και από την επιχειρούμενη συνταγματική αναθεώρηση (κατάργηση μονιμότητας Δημοσίων Υπαλλήλων) και από τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ για τη μεταφορά των προσλήψεων στη σχολική μονάδα.

Αν υποκύψουμε τώρα στην τρομοκρατία της κυβέρνησης θα ακυρώσουμε τον μακρόχρονο αγώνα που δίνουμε, θα λύσουμε τα χέρια της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει πλήρως το δημόσιο σχολείο και να ανατρέψει τα εργασιακά μας δικαιώματα. Δε θα τους το επιτρέψουμε!

ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ

Ένας ακόμη ταξικός φραγμός στη μόρφωση της νεολαίας

Αρκετά αποδυναμωμένη η κυβέρνηση της ΝΔ (με τη διαφθορά, τις συγκαλύψεις, τα σκάνδαλα (ΟΠΕΚΕΠΕ- Παναγόπουλος κ.ά.) να είναι πλέον σε ημερήσια διάταξη), κλιμακώνει την επίθεση στο δημόσιο δωρεάν σχολείο με μια ακόμα “μεταρρύθμιση”. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε μέσα στον Φεβρουάριο την έναρξη 9μηνου “εθνικού διαλόγου” για το Εθνικό Απολυτήριο, που θα καταλήξει τον Οκτώβριο σε σχέδιο νόμου που θα πάει προς ψήφιση πριν το τέλος της χρονιάς. Το Νέο Λύκειο και ο νέος τρόπος πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αναμένεται να εφαρμοστούν για πρώτη φορά στους μαθητές που τη σχολική χρονιά 2027-28 θα φοιτούν στην Α' Λυκείου.

Ο διάλογος γίνεται καθαρά για επικοινωνιακούς λόγους, το αποτέλεσμα είναι προαποφασισμένο και υλοποιεί κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ και της ΕΕ που επιδιώκουν τη στροφή των νέων προς δομές πρόωρης κατάρτισης με σκοπό τη διαμόρφωση ενός φτηνού και ευέλικτου εργατικού δυναμικού για τις ανάγκες της αγοράς. Το υπουργείο Παιδείας έχει αποδείξει ότι μόνο διάλογο δε θέλει να κάνει με τους εκπαιδευτικούς. Αντίθετα, έχει ήδη στείλει στους εκπαιδευτικούς 2500 κλήσεις σε πειθαρχικά, τους απειλεί, τους τρομοκρατεί και προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστείλει την όποια αντίστασή τους. Αυτή την κρίσιμη στιγμή για τον κλάδο, η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) αποφάσισε να συμμετέχει σε αυτόν τον προσχηματικό διάλογο, νομιμοποιώντας έτσι το Εθνικό Απολυτήριο.

Το Εθνικό Απολυτήριο δεν επιχειρείται για πρώτη φορά στη χώρα μας, αντίθετα μάλιστα υπήρξε συστατικό στοιχείο των εκπαιδευτικών πολιτικών πολλών προηγούμενων κυβερνήσεων. Η προσπάθεια εφαρμογής του νόμου 2525/1997, γνωστού ως «νόμος Αρσένη», που προέβλεπε οι μαθητές να εξετάζονται πανελλαδικά σε 14 μαθήματα σε Β' και Γ' Λυκείου, έβγαλε στον δρόμο και στις καταλήψεις χιλιάδες μαθητές και καθηγητές που ανάγκασαν την τότε κυβέρνηση σε υποχωρήσεις και κατάργηση του νόμου δύο χρόνια μετά. Ως εξαγγελία μόνο, υπήρξε την εποχή που υπουργός Παιδείας ήταν ο Γιωργάκης Παπανδρέου, στη συνέχεια επί υπουργίας Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλου, Γαβρόγλου και σήμερα από την υπουργό Παιδείας Ζαχαράκη.

Το προσχέδιο της υπουργού Παιδείας για το Εθνικό Απολυτήριο προβλέπει τα εξής:

Α) Για τις προαγωγικές εξετάσεις στην Α' και Β' Λυκείου το 100% των θεμάτων θα επιλέγονται, με κλήρωση, από την Τράπεζα Θεμάτων.

Β) Η βαθμολόγηση των γραπτών θα γίνεται από τους ίδιους τους διδάσκοντες του μαθήματος, όμως όλα τα γραπτά των ενδοσχολικών εξετάσεων θα ψηφιοποιούνται και θα ελέγχονται δειγματοληπτικά από εξωτερικούς βαθ-

μολογητές.

Γ) Το υπουργείο Παιδείας αναζητά μέτρα, ώστε να αποφευχθεί η υπερβαθμολόγηση από τους διδάσκοντες του μαθήματος και η απόκλιση της προφορικής βαθμολογίας από τον βαθμό του γραπτού του μαθητή σε ένα μάθημα, πάνω από 5 μονάδες.

Δ) Ο βαθμός του Εθνικού Απολυτηρίου θα προκύπτει από τις επιδόσεις, δηλ. τον μέσο βαθμό στην Α', Β' και Γ' Λυκείου. Θα υπάρχουν ποσοστά συμμετοχής ανά τάξη κλιμακούμενα προς τα πάνω από την Α' έως τη Γ' Λυκείου, όπως 20% της Α' τάξης, 30% της Β' τάξης και κατά 50% στη Γ' τάξη.

Ε) Ειδικές απολυτήριες εξετάσεις σε τέσσερα μαθήματα ανά επιστημονικό πεδίο, θα διεξάγονται σε πανελλαδικό επίπεδο, όπως σήμερα στις Πανελλαδικές.

Ζ) Ο Γενικός Μέσος Όρος της βαθμολογίας των υποψηφίων για την εισαγωγή στα ΑΕΙ θα προκύπτει: α) από τον βαθμό του Εθνικού Απολυτηρίου και β) από τον βαθμό που θα συγκεντρώνουν οι υποψήφιοι στις ειδικές απολυτήριες εξετάσεις στα τέσσερα μαθήματα.

Η) Για την εισαγωγή των υποψηφίων στα ΑΕΙ καταργείται η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) και θεσπίζεται η βάση του 10 στο Εθνικό Απολυτήριο. Για να μπορεί ένας υποψήφιος να διεκδικήσει θέση στα ΑΕΙ θα πρέπει να έχει τουλάχιστον 10 στο Εθνικό Απολυτήριο.

Θ) Θα εξακολουθήσει να ισχύει ο ορισμός των συντελεστών βαρύτητας ανά μάθημα από τα τμήματα των Πανεπιστημίων.

Το Εθνικό Απολυτήριο ενισχύει τους ταξικούς φραγμούς

Παρά τους ταξικούς φραγμούς που εμφάνισαν μέχρι σήμερα (το 50% των θεμάτων με κλήρωση από την Τράπεζα Θεμάτων, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής ΕΒΕ που κάθε χρόνο εμποδίζει περίπου 25.000 υποψήφιους να καταθέσουν μηχανογραφικό, συντελεστές βαρύτητας, συγχωνεύσεις πανεπιστημιακών τμημάτων, μείωση αριθμού εισακτέων) δεν κατάφεραν να ανακόψουν την τάση της νεολαίας για πανεπιστημιακές σπουδές. Έτσι το Εθνικό Απολυτήριο, αν εφαρμοστεί, θα αποτελέσει ένα συντριπτικό πλήγμα στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Με τις πανελλαδικού τύπου εξετάσεις στις τρεις τάξεις, το Γενικό Λύκειο εντατικοποιείται και μετατρέ-

πεται ολοκληρωτικά σε εξεταστικό κέντρο. Οι ταξικοί φραγμοί θα ενταθούν και χιλιάδες μαθητές θα πεταχτούν έξω από αυτό μαζί με τους πλεονάζοντες εκπαιδευτικούς που θα προκύψουν. Αναμένεται να πλήξει κυρίως τους μαθητές από λιγότερο προνομιούχα κοινωνικοοικονομικά περιβάλλοντα.

Το υπουργείο παιδείας στοχεύει στη μείωση του μαθητικού πληθυσμού των Γενικών Λυκείων κυρίως για τους εξής λόγους: α) Είναι κυρίαρχο στόχος η στροφή των μαθητών προς την επαγγελματική εκπαίδευση και κυρίως προς την κατάρτιση της μη τυπικής εκπαίδευσης (ΣΑΕΚ, Επαγγελματικές Σχολές Κατάρτισης-ΕΣΚ, Κολλέγια κ.ά) στην οποία υπάρχουν δίδακτρα, ακόμη και αν αυτά είναι δημόσια. Η παραγωγή φτηνού εργατικού δυναμικού μέσω της γενικευμένης μαθητείας είναι δεδομένη (μαθητεία από 6 έως 12 μήνες σε ΣΑΕΚ, ΕΣΚ,ΕΠΑΛ). β) Η μείωση του μαθητικού πληθυσμού των Γενικών Λυκείων, σε συνδυασμό με την επαναφορά της βάσης του 10 που εξετάζει το υπουργείο Παιδείας, εξυπηρετεί και τον στόχο της δραστηρικής μείωσης των εισακτέων στα δημόσια Πανεπιστήμια τα επόμενα χρόνια, με συνέπεια το κλείσιμο πολλών από αυτά. γ) Όσοι μαθητές θα μπορέσουν μετά βίας να αποκτήσουν το Εθνικό Απολυτήριο και δε θα έχουν τις προϋποθέσεις για να διεκδικήσουν μια θέση στη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση, θα κατευθυνθούν προς ενίσχυση της πελατείας στα ιδιωτικά πανεπιστημιακόλια, τα οποία θα δίνουν ισάξιους τίτλους σπουδών με τα δημόσια, με την προϋπόθεση ότι η οικογένειά τους θα μπορεί να καλύψει τα δίδακτρα.

Η εκπαίδευση γίνεται εμπόρευμα, οι γονείς βάζουν όλο πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη.

Η λογική των συνεχών εξετάσεων από την Α' Λυκείου και η ανάγκη για υψηλές επιδόσεις σε όλο το Λύκειο με σκοπό την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο σπρώχνει όλο και περισσότερες οικογένειες να στραφούν στα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερα μαθήματα από πολύ νωρίς. Ήδη, η εφαρμογή της Τράπεζας Θεμάτων, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, οδήγησε στη ραγδαία αύξηση των οικογενειακών δαπανών για παραπαιδεία τα προηγούμενα χρόνια, όπως ήταν αναμενόμενο. Σε χώρες με ανάλογα συστήματα όπως η Αγγλία, η ιδιωτική ενισχυτική διδασκαλία γιγαντώ-

νεται, με το 30% των μαθητών πανεθνικά και το 46% στο Λονδίνο να κάνει χρήση αυτής. Έτσι δημιουργείται ένα περιβάλλον άνισου ανταγωνισμού μιας και η πρόσβαση σε πρόσθετη βοήθεια εξαρτάται από το οικογενειακό εισόδημα.

Οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται

Οι αλλαγές στο Λύκειο έρχονται σε ένα ήδη υποβαθμισμένο δημόσιο σχολείο, όπου όχι μόνο δεν αντιμετωπίζονται οι υπάρχουσες ανισότητες, αλλά διατηρούνται και εντείνονται. Οι μαθητές που προέρχονται από οικογένειες με καλύτερη οικονομική και μορφωτική κατάσταση θα μπορούν να ανταπεξέλθουν καλύτερα σε ένα σύστημα συνεχών εξετάσεων. Για τους πιο ευάλωτους ο κίνδυνος επανάληψης της τάξης ή εγκατάλειψης του σχολείου μεγαλώνει. Σε χώρες με ανάλογα συστήματα, π.χ. στη Γαλλία, το ποσοστό των φοιτητών εργατικής καταγωγής στις σχολές υψηλής ζήτησης είναι μόλις 7%. Στην Αγγλία, μαθητές εργατικής καταγωγής έχουν περίπου τις μισές πιθανότητες να πετύχουν υψηλές βαθμολογίες στα βασικά μαθήματα, ενώ οι εύποροι μαθητές έχουν 2,2 φορές μεγαλύτερη πιθανότητα να κατευθυνθούν σε επιστημονικά πεδία υψηλής ζήτησης.

Η μεταρρύθμιση του υπουργείου Παιδείας θα αλλοιώσει τον παιδαγωγικό και μορφωτικό ρόλο του σχολείου, που αντί για χώρος ολόπλευρης μόρφωσης μετατρέπεται σε μηχανισμό κατηγοριοποίησης και αποκλεισμού μαθητών, με τον εκπαιδευτικό να προετοιμάζει για εξετάσεις, να προσανατολίζει τη διδασκαλία στην Τράπεζα Θεμάτων, εγκαταλείποντας κριτική σκέψη, δημιουργικότητα κ.τ.λ. Το Νέο Λύκειο εντέλει αυξάνει την πίεση και το άγχος, αποθαρρύνει και απομακρύνει έναν σημαντικό αριθμό μαθητών, αφού είναι ένα σχολείο που αφορά λίγους και εκλεκτούς, ένα σχολείο σχεδιασμένο καθαρά για την εντατική προετοιμασία της εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Η παιδεία χρειάζεται μεταρρύθμιση, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση απ' αυτή που επιχειρείται εδώ και χρόνια. Η παιδεία είναι κοινωνική υπόθεση και ως τέτοια πρέπει να είναι δημόσια με κρατική χρηματοδότηση, δωρεάν και ενιαία χωρίς εξεταστικούς φραγμούς και βάσεις εισαγωγής, με ελεύθερη πρόσβαση στην Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση για όλα τα παιδιά.

Ελληνοτουρκικά

Στη μέγγενη του πολέμου

Η μόνη λύση ενάντια στον πόλεμο είναι η ανάπτυξη ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος, η εναντίωση σε κάθε στρατιωτική δαπάνη, η ανάπτυξη απεργιών για την υπονόμευση της συμμετοχής της χώρας στις επεμβάσεις, η άρνηση στρατολόγησης στον στρατό, ακόμη και το κάθε είδους υλικού σαμποτάζ της ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Στα πλαίσια του 6ου Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας Ελλάδας - Τουρκίας, η ελληνική κουστωδία (σχεδόν όλη η κυβέρνηση) υπέγραψε στην Άγκυρα επτά κείμενα συνεργασίας κατόπιν υπόδειξης των Η.Π.Α. Τα κείμενα είναι τα εξής:

1. Κοινή Δήλωση ανάμεσα στην Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και την Κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Τουρκίας
2. Μνημόνιο Κατανόησης για τη συνεργασία στον τομέα του Πολιτισμού
3. Κοινή Δήλωση για τη Συνεργασία των υπουργείων Εξωτερικών Ελλάδας και Τουρκίας στο πλαίσιο του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας Ευξείνου Πόντου
4. Κοινή Δήλωση για τη συνεργασία ανάμεσα στο «Enterprise Greece» και το «Invest in Turkiye»
5. Κοινή Δήλωση για την έναρξη του προγράμματος διμερούς συνεργασίας στην έρευνα και την τεχνολογία
6. Κοινή Δήλωση για την ενίσχυση της διμερούς συνεργασίας στον τομέα της ετοιμότητας έναντι σεισμών
7. Κοινή Δήλωση για τη δρομολόγηση ακτοπλοϊκής σύνδεσης ανάμεσα στα λιμάνια της Θεσσαλονίκης και της Σμύρνης

Η συνεργασία αυτή εντάσσεται στην **προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να κουμαντάρουν την τουρκική κυβέρνηση**, ώστε να μείνει όσο το δυνατόν αμέτοχη στον πόλεμο που άνοιξαν λίγες μέρες μετά στο Ιράν αλλά και να κρατήσει αποστάσεις από τις αναδυόμενες δυνάμεις Κίνας- Ρωσίας και τον οργανισμό των BRICKS+ στον οποίο έχει υποβάλλει αίτηση ένταξης.

Πέρα από τις εμπορικές συνερ-

γασίες που υπόσχονται κέρδη στους καπιταλιστές και των δύο χωρών, το πραγματικό «τυράκι» στη συμφωνία είναι η δοσίλογη λογική της ελληνικής κυβέρνησης να απελάσει και να φυλακίσει τους πολιτικούς κρατούμενους που βρίσκονται στην Ελλάδα. Η πολεμοκάπηλη και τυχοδιωκτική κυβέρνηση Μητσοτάκη οικοδομεί ένα ακόμα πιο μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, εφαρμόζοντας **σκληρή καταστολή** ενάντια σε αγωνιστές, εργαζόμενους, νέους. Η ζωή πολλών ανθρώπων βρίσκεται σε κίνδυνο, όπως των πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία (που στη χώρα τους αντιμετωπίζουν βασανιστήρια, εγκλεισμό σε φυλακές μπουντρούμια-κολαστήρια ή και κίνδυνο για τη ζωή τους), που η μοίρα τους παίζεται στα «παζάρια» των αντιδραστικών αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, της «μυστικής διπλωματίας» της κυβέρνησης Μητσοτάκη και του καθεστώτος Ερντογάν. Δεν είναι τυχαίο ότι η καταδικαστική απόφαση για τον τούρκο αγωνιστή Χαλίλ Ντεμίρ (4,5 χρόνια φυλάκισης σε μια δίκη παρωδία) πάρθηκε λίγες μέρες πριν τη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν “www.okde.gr/archives/25373”.

Πέραν τούτου, η έκρηξη του πολέμου στο Ιράν δημιουργεί νέες συνθήκες για τις αστικές τάξεις στην περιοχή. Ο Τραμπ, για να λειάνει το έδαφος χρησιμοποίησε σαν «λαγό» την κυβέρνηση Μητσοτάκη, για να υποσχεθεί στην Τουρκία αυτό που λίγο πολύ είναι αναγκασμένος: Η Τουρκία, ως χώρα με τη μεγαλύτερη ηπειρωτική ακτογραμμή στην Ανατολική Μεσόγειο και αυξημένο γεωπολιτικό βάρος, θα έχει θέση και λόγο στις διευθετήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η διακίνηση φυσικού αερίου, ηλεκτρισμού, «πράσινου» υδρογόνου κ.ά. από τη Μέση Ανατολή, τον Περσικό Κόλπο, την Αραβική Θάλασσα και τη Βόρεια Αφρική προς την Ευρώπη γίνεται μέσω της Ανατολικής Μεσογείου. Ειδικά μετά το «πάγωμα» της ρωσικής ενεργειακής τροφοδοσίας της Ευρώπης, η Ανατολική Μεσόγειος αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία. Και φυσικά τον μεγαλύτερο ρόλο εδώ τον παίζει η Τουρκία.

Τα αδιέξοδα των Αμερικανών ιμπεριαλιστών έχουν μεγαλώσει

και οι σχεδιασμοί τους αποσκοπούν σε μια μελλοντική προοπτική για έναν διάδρομο οικονομίας, εμπορίου, ενέργειας και ηλεκτρονικών δεδομένων (data) Ινδίας - Μέσης Ανατολής - Ευρώπης (IMEC), που θα καταστήσει την περιοχή στρατηγικό κρίκο ενός νέου συστήματος. Αυτά δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν αν δε ρυθμιστούν οι υπάρχουσες διενέξεις, οι διαφορές μεταξύ χωρών της περιοχής και οι αλληλοεπικαλυπτόμενες διεκδικήσεις τους για Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες - ΑΟΖ. Η διευθέτηση της σύγκρουσης στη Γάζα, η διεθνής στήριξη στην ολοποίηση της κατάστασης στη Συρία, η οριοθέτηση των ΑΟΖ Λιβάνου - Ισραήλ με αμερικανική διαμεσολάβηση, καθώς και η προσπάθεια επέκτασης των «Συμφωνιών του Αβραάμ» για προσέγγιση και διπλωματική αλληλοαναγνώριση Ισραήλ - μετριοπαθών αραβικών χωρών (με βασικό ζητούμενο τη συμμετοχή της Σαουδικής Αραβίας) αποσκοπούν και στην υλοποίηση των προαναφερθέντων σχεδίων. Φυσικά μέσα σε όλα αυτά το μεγαλύτερο πρόβλημά τους είναι το Ιράν, που έχει στημένο έναν ενεργειακό διάδρομο καθώς διαθέτει τα δεύτερα μεγαλύτερα αποθέματα φυσικού αερίου παγκοσμίως και τα στενά του Ορμούζ (περίπου το 20% των συνολικών μεταφορών πετρελαίου περνά από εκεί).

Μέσα σε αυτές τις αντιφάσεις και τη δυνατότητα της Τουρκίας να παζαρεύει και με τη δύση και με την ανατολή, είναι προφανές ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές χρειάζεται να συνεννοηθούν μαζί τους, καθόλου εύκολο όμως δεν είναι αυτό. Ακόμα και η ηλεκτρική διασύνδεση με το καλώδιο Ελλάδας - Κύπρου (Great Sea Interconnector - GSI) δεν μπορεί να προχωρήσει δίχως οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών Ελλάδας-Τουρκίας ή χωρίς άτυπη συνεννόηση μεταξύ ελληνικής και τουρκικής κυβέρνησης. Αγκάθι είναι και η Κυπριακή Δημοκρατία, που δεν έχει οριοθετήσει ΑΟΖ με την Τουρκία. Οι δύο χώρες δεν έχουν διπλωματικές σχέσεις λόγω του Κυπριακού και έτσι το σχήμα «3+1», Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ και ΗΠΑ, προς το παρόν παραμένει σε επίπεδο διακηρύξεων. Η Τουρκία ενεργειακά έχει «στημένη κατάσταση» με το Ιράν, καθώς εισάγει αέριο μέσω αγωγού από το Ιράν με σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών 9,6 δισεκατομμυρίων κυβικών μέτρων ανά έτος.

Φυσικά και θα ήθελε η τούρκικη αστική τάξη να αποσπάσει μερίδιο από τις επικείμενες συμφωνίες Ελλάδας - Η.Π.Α., όμως αντισταθμίζει αυτό το «μερίδιο» τις συμφωνίες με την Κίνα (ακόμα και για πυρηνικούς σταθμούς), με Ρωσία και Ιράν για φυσικό αέριο;

Ο κατάλογος με τα ονόματα των 200 εκτελεσθέντων την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή

Στον παρακάτω κατάλογο παρατίθενται τα ονόματα των 200 εκτελεσθέντων στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944, όπως ακριβώς είναι χαραγμένα στο μνημείο, που ανεγέρθηκε το 2005. Στο τέλος του καταλόγου υπάρχουν μερικές σημειώσεις για κάποιες αναγκαίες διευκρινίσεις, για ορισμένα κενά, ελλείψεις ή ενδεχόμενα και κάποια λάθη.

1) Αγραφιώτης Αγησίλαος Του Κώστα [Ακρον.]	54) Θεοφιλόπουλος Γεώργιος [Ακρον.]	104) Μαλτέζος Γεώργιος	152) Ρεμπούτσικας Δημήτριος [Ακρον.]
2) Αϊβατζίδης Γεώργιος Του Αλεξάνδρου [Ακρον.]	55) Καδικας Ιωάννης Του Θεοδώρου [Ακρον.]	105) Μαμαλάκης Γεώργιος Του Γιάννη, ΚΚΕ [Ακρον.]	153) Ρίζος Ηλίας Του Δημητρίου, ΚΚΕ [Ακρον.]
3) Αλατζάς Νικόλαος Του Γεωργίου [Ακρον.]	56) Κακαλιός Ηλίας, ΚΚΕ [Αναφ.]	106) Μανέκας Νικόλαος Του Κώστα, ΚΚΕ [Ακρον.]	154) Ρογανάς Γεώργιος, αλλού Ροζάνης (σωστό), ΕΑΜ
4) Αλεξανδράτος Ανδρέας	57) Καλαϊτζίδης Νικόλαος ή Καλαϊτζής [Ακρον.]	107) Μανιατάς Θεόδωρος, Τσαγκάρης, ΚΚΕ [Ακρον.]	155) Ρογανάς Ιωάννης Ροζάνης, γιός προηγούμενου
5) Αλεξόπουλος Δημήτρης, ΚΚΕ [Ακρον.]	58) Καλαφατάκης Θρασύβουλος Του Ιρηγόρη, ΚΚΕ [Ακρον.]	108) Μαρικακάκης Νικόλαος Του Μανώλη, ΚΚΕ [Ακρον.]	156) Ρουσόπουλος Γεώργιος ή Κώστας, ΚΚΕ [Ακρον.]
6) Αλεξόπουλος Ιωάννης [Ακρον.]	59) Καλόφας Απόστολος, ΟΚΝΕ [Ακρον.]	109) Μαρκούκης Αθανάσιος, Γαλατάς, ΚΚΕ [Αναφ.]	157) Σαββόπουλος Σάββας Του Κώστα, ΚΚΕ [Ακρον.]
7) Αλμπάνης Γεώργιος, ΚΚΕ [Αναφ.]	60) Καμαρινός Παναγιώτης, ΚΚΕ [Αναφ.]	110) Μαυράκης Ιωάννης	158) Σακκάς Κώστας Του Χρήστου, ΚΚΕ. [Ακρον.]
8) Αμπελογιάννης Σπύλιος, ΚΚΕ	61) Καμτσίκης Νικόλαος Του Αναστασίου [Ακρον.]	111) Μαυροκεφαλίδης Ιωάννης, ΚΚΕ [Αναφ. ή Ακρον.]	159) Σαμόπουλος Γεώργιος ή Σταμόπουλος [Ακρον.]
9) Αναστασιάδης Ελευθέριος, ΚΚΕ	62) Καπέλας Στέφανος, ΚΚΕ [Ακρον.]	112) Μέκαλης Πάνος Του Θωμά, ΚΚΕ [Ακρον.]	160) Σαντομοίρης Φώτης, Μουσικός [Ακρον.]
10) Αναστασιάδης Παναγιώτης «Γάσπαρης» [Ακρον.]	63) Καπλιτζόγλου Ευριπίδης [Ακρον.]	113) Μελισσαρόπουλος Ιωάννης Του Ηλία [Αναφ.]	161) Σερδεριδής Κοσμάς, ΚΚΕ [Ακρον.]
11) Ανδρέακης Γεώργιος	64) Καραβοκυρός Διαμαντής, ΚΚΕ [Ακρον.]	114) Μερκούρης Δημήτριος	162) Σκλάβανας Στέλιος, διαγραμμαμένος του ΚΚΕ, γνωστός από το σύμφωνο Σοφούλη/Σκλάβανια 1936 [Ακρον.]
12) Ανδρέακης Πέτρος	65) Καραγιώργος Λάμπρος Του Κωνσταντίνου, ΚΚΕ [Αναφ.]	115) Μήτσης Ηρακλής Του Παναγιώτη Τροτσικιστής [Ακρον.]	163) Σουκατζίδης Ναπολέων, ΚΚΕ [Ακρον.]
13) Ανδρώνης Πέτρος, Αρχιεραξιστής	66) Καραγιάννης Αυγέρης Του Δημητρίου, ΚΚΕ	116) Μόσχος Μήτσος, ΕΑΜ	164) Σόφης Δημήτριος, Επονίτης
14) Ανουσάς Ιωάννης, ΕΠΙΟΝ	67) Καραθανάσης Ιωάννης Του Χριστόδουλου, ΚΚΕ [Ακρον.]	117) Μπεραχιά Ανρί ή Περαχιά, Εβραίος, Αρχιεραξιστής [Ακρον.]	165) Σόφης Χρήστος, Επονίτης
15) Αντωνέλης Ιγνάτιος, ΚΚΕ [Αναφ.]	68) Καρανικόλας Κώστας [Ακρον.]	118) Νεγρεπόντης Νίκος Του Ματθαίου, ΚΚΕ [Ακρον.]	166) Σούλας Χρήστος, Τροτσικιστής [Ακρον.]
16) Αντωνιάδης Αθανάσιος	69) Καραντώνης Ζαφείριος Του Ευθυμίου, ΚΚΕ [Ακρον.]	119) Νικολαΐδης Δημήτριος (Τάκης) Του Παναγιώτη, ΚΚΕ [Ακρον.]	167) Σπυρίδης Γεώργιος, ΚΚΕ [Ακρον.]
17) Αποστολίδης Στάθης ΚΚΕ [Ακρον. ή Αναφ.]	70) Καρασσο Μωυσής, Εβραίος, ΚΚΕ [Αναφ.]	120) Νικολόπουλος Ιωάννης Του Αλεξάνδρου [Ακρον.]	168) Στάθης Ιωάννης Του Κώστα, ΚΚΕ [Ακρον.]
18) Αποστολίδης Τάσος [Αναφ.]	71) Καρατζάς Παύλος, ΚΚΕ [Αναφ. ή Ακρον.]	121) Ντάσιος ή Κατσαρός Σωτήριος, Αγρότης [Ακρον.]	169) Σταμούλης Βασίλειος Του Αναστασίου, ΚΚΕ [Ακρον.]
19) Βαγενάς Απόστολος Του Γεωργίου, ΚΚΕ [Ακρον.]	72) Κάρλος Γεώργιος [Ακρον.]	122) Ντορέας Γεώργιος	170) Σταύρου Σπύρος
20) Βαλασόπουλος Βαλάσης ή Βλάσσης, ΚΚΕ [Ακρον.]	73) Κηπουρός Απόστολος Του Πασχάλη, ΚΚΕ [Ακρον.]	123) Οικονόμου Βασίλειος [Ακρον.]	171) Στρατής Αλμπέρτος, αλλού Εσδρατή Αλμπέρτος (που είναι το σωστό), Εβραίος [Ακρον.]
21) Βάλβης Σπύρος	74) Κλαπατσέας Κων/νος Του Παναγιώτη, ΟΚΝΕ [Ακρον.]	124) Ουραϊλόγλου Βασίλειος, ΚΚΕ [Αναφ.]	172) Συνοδινός Απόστολος, ΚΚΕ [Ακρον.]
22) Βάλβης Χαράλαμπος	75) Κοβάνης Γεώργιος, Τροτσικιστής	125) Ορφανός Ηλίας	173) Ταλαίπωρος Ηλίας
23) Βαλεντάκης Ιωάννης Του Μανώλη, ΚΚΕ [Ακρον.]	76) Κόκκινος Θεοφάνης [Ακρον.]	126) Πανέτης Χρήστος	174) Ταμπάνος Βασίλειος ή Ταμιζόνος ή Φίλιππος, ΚΚΕ [Ακρον.]
24) Βαρθολομαίος Αντώνιος Του Αλλαβιάδη, ΚΚΕ [Ακρον.]	77) Κοντογιάννης Γεώργιος («Τσουράπας»), ΚΚΕ [Ακρον.]	127) Παναγιώτης Δημήτριος, ΚΚΕ [Ακρον. ή Αναφ.]	175) Τζανέτης Χρήστος [Ακρον.]
25) Βασάλος Τηλέμαχος, ΟΚΝΕ [Αναφ.]	78) Κορνάρος ή Κορναράκης Παναγιώτης Του Πώργου, ΚΚΕ [Ακρον.]	128) Παπαβασιλείου Βασίλειος [Ακρον.]	176) Τζίμος Ανδρέας
26) Βεκίδης Ζαφείρης, ΚΚΕ [Ακρον.]	79) Κοσμάς Δημήτριος Του Πώργου, ΚΚΕ [Ακρον.]	129) Παπαγιάννης Ιωάννης ή Παπαϊωάννου [Ακρον.]	177) Τζοάνος Περικλής [Ακρον.]
27) Βλαχάκης Χρήστος [Ακρον.]	80) Κοσμερίδης Αθανάσιος, ΚΚΕ [Ακρον.]	130) Παπαδήμας Βασίλειος Του Νίκου.	178) Τζωρτζάτος Κώστας [Ακρον.]
28) Βουδούρης Θέμος [Ακρον.]	81) Κοσιμίδης Στράτος [Ακρον.]	131) Παπαδημητρίου Δημήτριος Του Ανδρέα, ΚΚΕ [Ακρον.]	179) Τούμπας Θανάσης, ΕΠΙΟΝ
29) Γαντές Μιχαήλ, Ανθυπασπιστής	82) Κουβελιώτης Χρήστος Του Πώργου [Ακρον.]	132) Παπαδόπουλος Δημήτριος, ΚΚΕ	180) Τούρπας Παναγιώτης, ΚΚΕ [Ακρον.]
30) Γάτσος Αθανάσιος	83) Κουής Δημήτριος [Ακρον.]	133) Παπαδόπουλος Ευάγγελος [Ακρον.]	181) Τσαλικής Τάσος, ΚΚΕ [Ακρον.]
31) Γεωργακόπουλος Πλούταρχος [Ακρον.]	84) Κουγιώτης Δημήτριος Του Βασίλη, ΚΚΕ [Ακρον.]	134) Παπαδόπουλος Κων/νος Του Ιωάννη	182) Τσερμέγκας Μιχαήλ, ΚΚΕ [Ακρον.]
32) Γεωργιάδης Περικλής [Ακρον.]	85) Κουσέσης Γεώργιος ή Κουσέτης.	135) Παπαδόπουλος Μαν. Μανούσος ή Μανασής, Κουρέας [Ακρον.]	183) Τσίκας Αλέξανδρος, ΚΚΕ [Ακρον.]
33) Γηγίνης Ευάγγελος	86) Κουσίσης Σταμάτης ή Σπύρος [Ακρον.]	136) Παπαδόπουλος Μύρων Του Ευσταθίου, ΚΚΕ [Ακρον.]	184) Τσίρκας Κώστας Του Πώργου, ΚΚΕ [Ακρον.]
34) Γιαννακουρέας Δημήτριος, Τροτσικιστής [Αναφ.]	87) Κούτης Γεώργιος ή Κούσης [Ακρον.]	137) Παπαζόγλου Ευάγγελος [Ακρον.]	185) Τσολιάκος Ιωάννης [Ακρον.]
35) Γιάνναρης Στέφανος ή Γιανναράκης	88) Κουτσοβός Ηλίας, ΚΚΕ [Ακρον.]	138) Παπαμιχάλης Γεώργιος [Ακρον.]	186) Υψηλάντης Κώστας [Ακρον.]
36) Γιαννόπουλος Σπύρος [Ακρον.]	89) Κρόκος Γεώργιος, Τροτσικιστής [Ακρον.]	139) Παπανδρέου Κώστας Του Χρυσόστομου, ΚΚΕ [Ακρον.]	187) Φάβας Κώστας [Ακρον.]
37) Γιόλας Ευάγγελος ή Γιόλας	90) Κυρανούδης Αθανάσιος, ΚΚΕ [Ακρον.]	140) Παπανίκας Γεώργιος Του Πάνη	188) Φερετόπουλος Νώντας ή Νικήτας [Ακρον.]
38) Γκάκος Γεώργιος ή Γκάγκος (είναι το σωστό)	91) Κυριακούδης Δημήτριος, ΚΚΕ [Ακρον.]	141) Πασχαλίδης Θεμιστοκλής Του Ιωάννη, Κάτοικος Καισαριανής [Αναφ.]	189) Φεφές Απόστολος [Ακρον.]
39) Γκινές Κώστας, Σερβιτόρος [Ακρον.]	92) Κυριαζής Εμμανουήλ, Τσαγκάρης	142) Πατσανιάν Κεβόρκ, αλλού λανθασμένα Παρετσακιάν, Στέλεχος του ΚΚΕ [Αναφ.]	190) Φιλόπουλος Ανέστης [Ακρον.]
40) Γκότσης Γεώργιος, ΚΚΕ [Ακρον.]	93) Κωνσταντινίδης Αλέκος [Ακρον. ή Αναφ.]	143) Πίττακας Γεώργιος, ΚΚΕ [Ακρον.]	191) Φουντής Στέφανος Του Νίκου, ΚΚΕ [Ακρον.]
41) Γούτας Γεώργιος ή Γούσας. [Ακρον.]	94) Κωνσταντινίδης Δημήτριος [Ακρον.]	144) Πίτσος Ιωάννης	192) Φωκάς Ιωακείμ, 17 χρονών, μαθητής
42) Δαλδογιάννης Σταμάτιος [Ακρον.]	95) Κωνσταντινίδης Κώστας	145) Πιτσούλης Δημήτριος	193) Χάλαρης Γεώργιος
43) Δανδινίδης Χριστόφορος [Ακρον.]	96) Λαζαρίδης Ανέστης, ΚΚΕ [Ακρον.]	146) Πλακοπίτης Νικόλαος Του Γιάννη, ΚΚΕ [Ακρον.]	194) Χαρίτος Χρήστος, ΚΚΕ [Ακρον.]
44) Δασκαλόπουλος Γεώργιος («Σκάνδαλος») [Ακρον.]	97) Λαμπρινίδης Εμμανουήλ Του Ευτύχιου, ΚΚΕ	147) Πλατανισιώτης Κώστας	195) Χατζήχρηστος Χρήστος, Αρχιεραξιστής [Ακρον.]
45) Δημητριάδης Δημήτριος Του Κώστα, ΚΚΕ [Ακρον. ή Αναφ.]	98) Λιακίδης Θεόφιλος [Ακρον.]	148) Πόλκος Ευάγγελος, Δάσκαλος, ΚΚΕ [Ακρον.]	196) Χατζόπουλος Φώτιος
46) Δήμος Κώστας Του Βασίλη [Ακρον.]	99) Λυμπερόπουλος Παύλος [Ακρον.]	149) Πολύδωρος Δημήτριος ή Πολυδώρου, ΚΚΕ [Ακρον.]	197) Χατζόπουλος Νίκος
47) Δούκας Σπυρίδων	100) Μαγκάκης ή Μαγκανάς Κων/νος	150) Ποντίκης Κοσμάς Του Στέλιου, ΚΚΕ [Ακρον.]	198) Χριστακόπουλος Δημήτριος (Διομήδης) [Ακρον.]
48) Δροσόπουλος Θεόδωρος	101) Μακέδος ή Παρασκευάς Δημοσθένης, ΚΚΕ [Ακρον.]	151) Πότης Αλέκος	199) Χρυσάφης Νικόλαος, ΚΚΕ [Ακρον.]
49) Ελευθεριάδης Ηλίας, ΚΚΕ. [Ακρον.]	102) Μακρής Κων/νος [Ακρον.]		200) Κυτήρης Κώστας Του Σπύρου, ΚΚΕ [Ακρον.]
50) Ζάγκας Χρήστος (Τάκης), ΚΚΕ [Ακρον.]	103) Μάλλης Αχιλλέας		
51) Ζησιμάτος Παντελής Του Σπύρου. [Ακρον.]			
52) Θεμελής ή Χατζήθεμελής Μιχαήλ Του Γιάννη, ΕΑΜ			
53) Θεολόγος Ιωάννης			

Για περισσότερα βιογραφικά στοιχεία δες στο: <https://www.zougla.gr/politismos/ta-onomata-ton-200-pou-ektelestikantin-kaisariani-kai-ta-sygklonistikasimeiomata-pou-afisan-piso-tous/>

Σημείωση 1: Στους 4 ή 5 καταλόγους που έχουν καταρτισθεί υπάρχουν κάποιες μάλλον μικροδιαφορές: α) Στο βιβλίο του Γιάννη Κουβά «Σκοπευτήριο Καισαριανής, η ματωμένη καρδιά της Ελλάδας» (2003), που ήταν και ένας απ' τους υπεύθυνους του Δήμου Καισαριανής για τη σύνταξη του καταλόγου, γράφει ότι μετά από μεγάλες προσπάθειες κατέληξε σε αυτά τα 200 ονόματα, που είναι χαραγμένα και στο Μνημείο. β) Η Μέλπω Αξιώτη, σ' ένα μικρό βιβλιαράκι που εξέδωσε το 1945 με τίτλο «Πρωτομαγιάς», αναφέρει 122 ονόματα. Δεν μπόρεσε να βρει άλλα, γιατί οι Γερμανοί φεύγοντας έκαψαν τα αρχεία του στρατοπέδου. γ) Η Ιωάννα Τσάτσου, στο βιβλίο της «Εκτελεσθέντες επί Κατοχής», που εξέδωσε το 1947 με στοιχεία που πήρε από τα αρχεία της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, αναφέρει τα ονόματα 93 από τους 200. Σε καταστάσεις

αστυνομικών τμημάτων υπάρχουν περίπου 100 ονόματα. δ) Ο Αντ. Φλουντζής, γιατρός στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου, συντάξε έναν διορθωμένο κατάλογο στο βιβλίο του, «Χαϊδάρι - κάστρο και βωμός της Εθνικής Αντίστασης» (β' έκδοση, 1986).

Επίσημα έδωσε στη δημοσιότητα τα ονόματα η Πανελλήνια Ένωση Θυμάτων Γερμανικής Κατοχής «Ο Φοινίξ» τον Μάη του 1964. Τέλος, κατάλογο έχει δημοσιεύσει και η Κ.Ε. του ΚΚΕ στη γνωστή σειρά *Έπεσαν για τη Ζωή* (τόμος 4α, 2001), αλλά όπως γράφει χωρίς να έχει γίνει ολοκληρωμένη έρευνα.

Σημείωση 2: Ο κατάλογος του μνημείου έχει επτά διαφορές σε σχέση με αυτόν του Φλουντζή. Αν και, πράγματι, από το στρατόπεδο Χαϊδαρίου εκείνη τη μέρα πήραν για εκτέλεση 200 κρατούμενους, δεν έχει εξακριβωθεί -ακόμη και μέχρι σήμερα- η ταυτότητα όλων των εκτελεσθέντων. Αυτό μπορεί σε μεγάλο ή σε κάποιο βαθμό να οφείλεται στο γεγονός ότι οι φασίστες γερμανοί φεύγοντας έκαψαν τα αρχεία του στρατοπέδου, αλλά είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι το ελληνι-

κό κράτος δεν μπορούσε να βρει τα ονόματα κ.λπ. Επίσης τα βιογραφικά στοιχεία στον κατάλογο παρατίθενται με επιφύλαξη, όπως και οι σημειώσεις αν ήταν Ακρον. [Ακροναυπιώτες] ή Αναφ. [Αναφιώτες], δηλαδή πολιτικοί κρατούμενοι προερχόμενοι από την Ακροναυπλία ή εξόριστοι από την Ανάφη (νησάκι κοντά στη Σαντορίνη).

Σημείωση 3: Αυτοί φαίνεται να είναι οι λόγοι που λείπουν από τον κατάλογο τα ονόματα 2 αρχιεραξιστών και δίπλα στο όνομα του Πώργου Κοβάνη δεν υπάρχει άλλο βιογραφικό στοιχείο.

Σημείωση 4: Σύμφωνα με τον Χρήστο Αναστασιάδη (που γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα), την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 7 τροτσικιστές και 5 αρχιεραξιστές. Είναι λάθος (ακόμη και αν αναφέρεται στην Ακροναυπλία) αυτό που λέει ο ιστορικός Μενέλαος Χαραλαμπίδης για τον αριθμό των εκτελεσθέντων τροτσικιστών και αρχιεραξιστών, «Εκτός από τους 157 προπολεμικούς κομμουνιστές πολιτικούς κρατούμενους (από αυτούς, τρεις ήταν αρχιεραξιστές

και τέσσερις τροτσικιστές)...». Ο ιστορικός Ιάσωνας Χανδρινός σε συνέντευξή του στις 21/02/26, λέει (χωρίς να αναφέρει αριθμό): «...οι 160 από τους 200 είναι σίγουρα πολιτικοί κρατούμενοι από το στρατόπεδο της Ακροναυπλίας. Οι πολιτικοί κρατούμενοι από την εποχή του Μεταξά, σχεδόν στο σύνολό τους, ήταν μέλη και στελέχη του ΚΚΕ, ενώ υπήρχαν επίσης μέλη και στελέχη τροτσικιστικών και αρχιεραξιστικών οργανώσεων». Σύμφωνα με άλλα διαθέσιμα στοιχεία, οι τεταρτοδιεθνιστές-τροτσικιστές και Αρχιεραξιστές ήταν 8 ή 9. Ο γνωστός Βασίλης Μπαρτζιώτας στο βιβλίο του «Άστραψε φως η Ακροναυπλία» αναφέρει ότι «ήταν 135 στους 200 οι φυλακισμένοι Ακροναυπιώτες που εκτελέστηκαν την 1η Μαΐου του 1944 στη Καισαριανή. Μεταξύ των 200 εκτελέστηκαν και έξι τροτσικιστές και πέντε αρχιεραξιστές». Τέλος υπάρχει διαφορά -όχι μεγάλη- και ως προς τον αριθμό των εκτελεσθέντων που προέρχονταν από την Ακροναυπλία. Πάντως ο αριθμός τους είναι, λίγο πάνω λίγο κάτω, αυτός που δίνει ο Χρήστος Αναστασιάδης, δηλαδή 170.

Φωτογραφίες και βιογραφικά στοιχεία Τροτσκιστών & Αρχαιομαρξιστών

(«Μόνο η Αλήθεια είναι επαναστατική»)

Δημοσιεύουμε τις φωτογραφίες των 7 τροτσκιστών και 2 αρχαιομαρξιστών (από τους 12 συνολικά) και λίγα βιογραφικά στοιχεία - όσων βρήκαμε - που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή. Είναι υποχρέωση απέναντι σε όλους όσους ενδιαφέρονται για την ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, να θυμηθούμε και να μάθουμε τι πρόσφερον αυτοί οι αγωνιστές για τη σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας, όταν όλοι -όχι μόνο τότε- σιωπούσαν ή αποφεύγουν -ακόμη και σήμερα- να αναφέρουν ή αναφέρονται με ακατάληπτα μισόλογα για την πολιτική και κομματική τους ταυτότητα και βέβαια την προσφορά τους.¹ Αυτή η ξεχωριστή αναφορά είναι αναγκαία. Όχι προφανώς για να διαχωριστούν αυθαίρετα ή σκόπιμα οι 200 εκτελεσθέντες της Καισαριανής, τέτοιες πρακτικές ανήκουν σε άλλους, ο ηρωισμός και η θυσία τους δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. Αλλά γιατί: α) ο σκοπός και ο στόχος του αγώνα τους είχε σημαντικές διαφορές, και β) η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ για δεκαετίες δεν ανέφερε ούτε καν τα ονόματά τους ή τους συκοφαντούσε, πολιτικά και προσωπικά, με τον πιο χυδαίο τρόπο.

Α) Φωτογραφίες τροτσκιστών

1. Γιώργος Κοβάνης, δεν υπάρχουν βιογραφικά στοιχεία του.² (Η λίστα με τα ονόματα των 200 εκτελεσθέντων, δίπλα στο όνομά του, γράφει: *αναφέρεται σαν τροτσκιστής*).

2. Δημήτριος Γ. Πανταζής, τσαγκάρης. Πήρε από πολύ νωρίς μέρος στο επαναστατικό κίνημα. Υπήρξε δραστήριο μέλος της ΟΚΔΕ και της

ΕΟΚΔΕ. Η 4η Αυγούστου τον εξόρισε στην Ανάφη και κατόπιν στη Τζία. Από 'κει μεταφέρθηκε στις φυλακές Αβέρωφ και έπειτα στα στρατόπεδα Λάρισας και Χαϊδαρίου.³

3. Γιώργος Κρόκος, δάσκαλος και μετά οικοδόμος. Από το Στελί Ικαρίας, 39 χρόνων. Ήταν παιδί μιας πολύτεκνης οικογένειας, αλλά από τα 16 παιδιά επέζησαν τα δέκα. Τελείωσε το Γυμνάσιο στην Ικαρία και στη συνέχεια πήγε στη Μυτιλήνη, όπου σπούδασε στο Διδασκαλείο. Το 1929 διορίστηκε στο σχολείο του Ρουσίου (χωριό της σλαβομακεδονικής μειονότητας), που μετονομάστηκε από το ελληνικό κράτος σε Ξανθόγεια. Εκεί βρήκε «τα πρώτα εμπόδια», όπως αναφέρει ο ανιψιός του Σταμάτης Κρόκος, καθώς «*ανέλαβε και την υπεράσπιση των χωρικών γιατί τους εκμεταλλεύονταν άγρια*». Αρχαιομαρξιστής στο πρώτο του ξεκίνημα, αργότερα προσχώρησε στην τροτσκιστική ΕΟΚΔΕ και αργότερα στο ΚΔΚΕ, κρατούμενος στην Ακροναυπλία. Μεταφερόμενος στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, κατάφερε να στείλει έναν τελευταίο χαιρετισμό στην οικογένειά του: «*Να σταλή Άνναν Κ. Πλακίδη, Κάμπος Ικαρίας. Σας φιλώ όλους απ' τον τόπο της εκτέλεσης 1-5-πρωί*».⁴

4. Χρήστος Σούλας, αρτεργάτης και ξυλουργός. Γεννήθηκε το 1912 στην Τσερκοβίτσα της Β. Ηπείρου. Αρχαιομαρξιστής, αργότερα μέλος των τροτσκιστικών ΟΚΔΕ και ΕΟΚΔΕ. Συνδικαλιστής, γραμματέας του Συνδικάτου Αρτεργατών Πειραιά. Υπεύθυνος έκδοσης της εφημερίδας της ΟΚΔΕ «*Εργατική Πρωτοπορία*». Στα τέλη του 1936 συλλαμβάνεται και εκποπίζεται στην Ανάφη και μετά στην Ακροναυπλία.

5. Ηρακλής Μήτσος, αρτεργάτης - μπογιατζής, 30 χρόνων. Γεννήθηκε στα Ραβένια Ιωαννίνων. Στις αρχές της δεκαετίας του 1930 ήταν διευθυντής της αρχαιομαρξιστικής εφημερίδας «*Πάλη των Τάξεων*». Αργότερα προσχώρησε στο τροτσκιστικό ρεύμα.⁵

6. Μήτσος Γιανακουρέας, τσαγκάρης, από την Αθήνα. Αρχαιομαρξιστής στις αρχές της δεκαετίας του 1930, στη συνέχεια προσχώρησε στο τροτσκιστικό ρεύμα. Η 4η Αυγούστου τον εξόρισε στη Ανάφη και κατόπιν στη Τζία. Από 'κει μεταφέρθηκε στις φυλακές Αβέρωφ και έπειτα στα στρατόπεδα Λάρισας και Χαϊδαρίου.⁶

7. Βασίλειος Τσαμτζάς ή Τσαματζάς, δεν υπάρχουν βιογραφικά στοιχεία (δεν αναφέρεται στη λίστα με τα ονόματα των 200 εκτελεσθέντων ή αναφέρεται με το όνομα Ταμπάνος Βασίλειος).⁷

Β) Φωτογραφίες Αρχαιομαρξιστών

1. Ανρύ Περαχιά, εργάτης. Εβραίος από τη Θεσσαλονίκη. Στέλεχος του αρχαιομαρξιστικού ρεύματος κατά τον Μεσοπόλεμο, γραμματέας της ΚΟΜΛΕΑ στη Θεσσαλονίκη, υποψήφιος βουλευτής στις επαναληπτικές εκλογές Θεσσαλονίκης το 1933. Εξέδιδε την εφημερίδα «*Προλετάριος*» στα ελληνικά και στη λατινική, και είχε ιδρύσει το «*Ακαδημαϊκό Βιβλιοπωλείο*». Στη συνέχεια μέλος του ΚΑΚΕ (βλ. και Γ. Αλεξάτο).

2. Πέτρος Ανδρόνης, τσαγκάρης. Από το Οίτυλο Μάνης, κάτοικος Αθήνας. Αρχαιομαρξιστής, βασικό στέλεχος της ΚΟΜΛΕΑ και αργότερα του ΚΑΚΕ, συνδικαλιστής, υποψήφιος βουλευτής στις εκλογές του 1933 στο Οίτυλο. Κατά τη δικτατορία του Μεταξά διέφυγε στο εξωτερικό.

Στην Κατοχή επέστρεψε στην Ελλάδα και συνελήφθη στις 14-4-1944.

3. Χρήστος Χατζηχρίστος, τσαγκάρης. Αρχαιομαρξιστής, συνδικαλιστής στο Συνδικάτο τσαγκάρηδων, μέλος του ΚΑΚΕ. Το 1937 συνελήφθη, στάλθηκε στη Γαύδο και μετά στην Ακροναυπλία.

4. Παπαδημητρώπουλος, δεν υπάρχουν βιογραφικά στοιχεία, ούτε φωτογραφία του (δεν αναφέρεται στη λίστα με τα ονόματα των 200).

5. Αρχαιομαρξιστής, δεν αναφέρονται στοιχεία του. Πιθανότατα είναι κάποιος που αναφέρεται στη λίστα μόνο με όνομα χωρίς άλλα στοιχεία.

1. Για πρώτη φορά αναφέρονται τα ονόματα μερικών από τους εκτελεσθέντες τροτσκιστές στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944, στον Διεθμιστή της Κατοχής (όργανο του Κόμματος Κομμουνιστών Διεθμιστών Ελλάδος/ΚΚΔΕ, τμήμα της 4ης Διεθνούς), φύλλο 12, 28/5/1944.

2. Ο Χρ. Αναστασιάδης, στο Μαρξιστικό Δελτίο (Απρίλης-Μάης 1961, Φύλλο 9, εκδ. Εργατική Πάλη, σελ. 18) τον αναφέρει μαζί με τους 7 τροτσκιστές που εκτελέστηκαν στην Καισαριανή. Αναφέρεται ακόμη στο φύλλο 29/Ιουνίου 1964, τευχ. 18, Απρίλης-Ιουνίου 1983, σελ. 49-5 και στο βιβλίο του Χρ. Αναστασιάδη «*Ο Τροτσκισμός και η εποχή μας*», εκδ. Εργατική Πάλη σελ. 245-261.

3. Για περισσότερα δεξ Κείμενα από την Ιστορία του Εργατικού Κινήματος, «*Προλετάριος*» και «*Διεθμιστής*» της Κατοχής, εκδ. Εργατική Πάλη (Αθήνα 2018), Φύλλο 12, 28 Μάη 1944, σελ. 219.

4. Στο ίδιο, σελ. 218.

5. Στο ίδιο σελ. 217.

6. Στο ίδιο σελ. 219.

7. Ισχύουν και για τον Βασίλειο Τσαμτζάς ή Τσαματζάς, όπως στην υποσημείωση 1.

Ανρύ Περαχιά

Πέτρος Ανδρόνης

«Το τελευταίο σημείωμα» (ταινία του Π. Βούλγαρη)*

Η ταινία *Το Τελευταίο Σημείωμα* του Παντελή Βούλγαρη, που προβάλλεται στους κινηματογράφους αυτή την εποχή, πραγματεύεται ένα σημαντικό θέμα της πρόσφατης ιστορίας του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας. Πρόκειται για την εκτέλεση των 200 αγωνιστών από τους Ναζί την Πρωτομαγιά του 1944, στην οποία ο σκηνοθέτης αφιερώνει την ταινία. Αναμφίβολα πρόκειται για ένα δύσκολο εγχείρημα, που ο Π. Βούλγαρης χειρίζεται αρκετά καλά, ωστόσο έχουμε να παρατηρήσουμε ένα δυο πράγματα, που νομίζουμε ότι έπρεπε να σημειωθούν στην ταινία και θα την έκαναν ακόμη πιο πιστή στα ιστορικά γεγονότα και μ' αυτή την έννοια ακόμη πιο αληθινή.

Τα ιστορικά γεγονότα έχουν ως εξής: Την Πρωτομαγιά του 1944 στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής εκτελέστηκαν 200 αγωνιστές του εργατικού κινήματος, της αντίστασης ενάντια στη φασιστική κατοχή, της πάλης για μια καλύτερη, σοσιαλιστική κοινωνία, ως αντίποινα για τον θάνατο ενός γερμανού στρατηγού, τριών συνοδών του αξιωματικών και τον τραυματισμό πολλών στρατιωτών στους Μολάους Λακωνίας, στις 27 Απριλίου 1944. Ακόμη, σε συνέχεια των αντιποίνων, η διαταγή του στρατιωτικού διοικητή Ελλάδας προέβλεπε «*τυφεκισμό όλων των ανδρών, τους οποίους θα συναντήσουν τα γερμανικά στρατεύματα επί της οδού Μολάων προς Σπάρτην, έξωθι των χωρίων*», που στο μεγαλύτερο μέρος εκτέλεσαν οι ταγματσοφάλοιτες, δολοφονώντας «*αυτοβούλους 100 άλλους κομμουνιστάς*».

Τους «200» τους πήραν απ' το στρατόπεδο Χαϊδαρίου. Η μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν πρόην κρατούμενοι στην Ακροναυπλία (περίπου 170) και οι υπόλοιποι πρόην εξόριστοι

στην Ανάφη. Παρά τη μεγάλη κινητοποίηση που έγινε για τη σωτηρία τους, αυτό δεν έγινε κατορθωτό. Έτσι, τα χαράματα της Πρωτομαγιάς του 1944, τα πολυβόλα των φασιστών άρχισαν τις εκτελέσεις ανά 20 άτομα, υποχρεώνοντας την επόμενη 20άδα -πριν εκτελεστούν- να φορτώσουν τους νεκρούς στα αυτοκίνητα! Αυτή η σκηνή θα επαναληφθεί πολλές φορές, μέχρι να εκτελεστούν και οι 200, το μακάβριο έργο των ναζιστών θα τελειώσει λίγο μετά τις 10 το πρωί!

Όλοι οι εκτελεσθέντες μπροστά στο απόσπασμα επέδειξαν αξιοθαύμαστο ηρωισμό, που θα μείνει για πάντα στην ιστορία του ελληνικού και παγκόσμιου λαϊκού, εργατικού, επαναστατικού κινήματος. Ωστόσο, αξίζει να αναφέρουμε τον Ναπολέοντα Σουκατζίδα, που προτίμησε να εκτελεστεί ο ίδιος παρά να έχει ευνοϊκή μεταχείριση από τους φασίστες και να εκτελεστεί άλλος στη θέση του. Αυτή η στάση του τον κάνει αιώνιο και παγκόσμιο σύμβολο αυτοθυσίας, αλτρουισμού, ηρωισμού, αγωνιστή με υψηλά ιδανικά.

Ανάμεσα στους «200» ήταν 7 τροτσκιστές και 5 αρχαιομαρξιστές, που έπεσαν -όπως οι σύντροφοί τους στο Κούρνοβο, πριν από έναν περίπου χρόνο-, τραγουδώντας τον ύμνο της Διεθνούς, φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης! Για ακόμη μια φορά στην Ιστορία, η Πρωτομαγιά του 1944 ήταν κόκκινη, σαν το αίμα που πότισε το Σκοπευτήριο, σαν τα υψηλά ιδανικά των αγωνιστών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Ο Π. Βούλγαρης παραλείπει ή δε δείχνει στην ταινία του: α) Το ιστορικό γεγονός της εκτέλεσης των 12 επαναστατών κομμουνιστών, αν και θα έπρεπε, γιατί πράγματι ήταν ένα ξεχωριστό ιδεολογικό ρεύμα με τελείως διαφορετική πολιτική

και πρακτική. β) Ότι αυτοί κατά την εκτέλεση τραγουδούσαν τον ύμνο της Διεθνούς και φώναζαν υπέρ της 4ης Διεθνούς και της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Ακόμη δυο παρατηρήσεις: Πρώτον, η ταινία κάπως υπερβολικά περιστρέφεται γύρω από το πρόσωπο του Ν. Σουκατζίδα, αν και όπως σημειώσαμε παραπάνω ο ηρωισμός και ο αλτρουισμός του ήταν τεράστιος. Δεύτερον, ίσως δεν πρέπει να αποσιωπώνται ιστορικά γεγονότα, όπως ότι για την παράδοση των αγωνιστών που κρατούνταν στην Ακροναυπλία δεν ευθύνεται μόνο η μεταξική φρουρά των φυλακών αλλά και η σταλινική ηγεσία των Κ. Θέου, Γ. Ιωαννίδη, Β. Μπαρτζιώτα.

Όλα αυτά που σημειώσαμε σαν ελλείψεις ή και παραλείψεις της ταινίας του Π. Βούλγαρη δίνουν τη δυνατότητα σε διάφορους σταλινικούς να μονοπωλήσουν το σημαντικό ιστορικό γεγονός της εκτέλεσης των 200 αγωνιστών, γράφοντας πχ. ότι η εκτέλεση είναι «*ιστορία του κόμματος*» και άλλες ανοησίες, που δεν αντέχουν σε στοιχειώδη κριτική είτε για τα ιστορικά γεγονότα είτε για την ταινία. Παρ' όλα αυτά την ταινία αξίζει να την δουν όσοι δεν την έχουν δει.

Ε.Π., 13 Νοεμβρίου, 2017

* Με την ευκαιρία της συζήτησης που γίνεται, λόγω της δημοσίευσης των σχετικών φωτογραφιών, για τους 200 εκτελεσθέντες την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή, όπως ήταν φυσικό γίνονται και αναφορές για τη συγκεκριμένη ταινία του Π. Βούλγαρη που σχετίζεται με το θέμα. Στις 13/11/2017 όταν είχε πρωτοπαχτεί στους κινηματογράφους, είχαμε δημοσιεύσει στην ιστοσελίδα της ΟΚΔΕ (<https://www.okde.gr/archives/6760>) μια κριτική παρουσίαση της ταινίας. Νομίζουμε ότι έχει τη σημασία της στην παρούσα συγκυρία, γι' αυτό την παρουσιάζουμε και πάλι.

...καλά, εσύ σκοτώθηκες νωρίς

Όπως σημειώσαμε σε άλλο κείμενο αυτού του ένθετου, με την ευκαιρία της εκτέλεσης των 200 την Πρωτομαγιά του 1944 πρέπει να πούμε την αλήθεια για το τι έγινε, όπως και για την πραγματική ιστορία εκείνης της περιόδου και τις ευθύνες που τυχόν υπάρχουν. Το ΚΚΕ -όπως έκανε πάντα- με την ευκαιρία της εύρεσης/ εμφάνισης των φωτογραφιών έχει επιδοθεί μέσα απ' όλα τα μέσα που διαθέτει (Ριζοσπάστης, 902.gr, συνεντεύξεις κ.ά) σε μια προσπάθεια να παρουσιάσει και τους 200 σαν «κομμουνιστές» (δηλαδή σαν στελέχη και μέλη του ΚΚΕ), να αποκρύψει το γεγονός της πρότασης απόδρασης στην Ομάδα Συμβίωσης από τον Π. Πουλιόπουλο, να διαγράψει και να παραποιήσει την ιστορία: 1) Ακόμη και σήμερα δεν αναφέρεται ότι από τους 200 εκτελεσθέντες οι 7 ήταν τροτσκιστές, οι 5 αρχαιομαρξιστές και 4 ή 5 άλλοι αντιστασιακοί. Ούτε έχει κάνει αυτοκριτική για τα αισχρά ψεύδη και συκοφαντίες ενάντια σ' αυτούς τους πραγματικούς κομμουνιστές, και γενικά απέναντι στους τροτσκιστές και αρχαιομαρξιστές, με χαρακτηρισμούς όπως «λικβινταριστές», «συνειδητοί πράχτορες της κεφαλαιοκρατίας», «χαφιέδες», «όργανα της μυστηριακής αστυνομίας», «πληρωμένοι», «πεμπτοφαλαγγίτες, συνεπείς στον φασιστικό ρόλο τους», «πράχτορες των ξένων δυνάμεων» κ.λπ. 2) Προσπαθεί να αποκρύψει τις εγκληματικές/ προδοτικές ιστορικές ευθύνες του για την Ελληνική Επανάσταση 1943-49.

1944: Η κρίσιμη χρονιά

Το 1944 ήταν η κρίσιμη χρονιά της Ελληνικής Επανάστασης, και όχι της Εθνικής Αντίστασης ή της «αντίστασης στον φασισμό»¹. Ουσιαστικά, η Ελληνική Επανάσταση χάθηκε αυτή την τρομερή χρονιά, και μάλιστα όχι στον αγώνα και γενικότερα στα πεδία των μαχών, αλλά κυριολεκτικά μέσα στα γραφεία. Πολλά ήταν τα γεγονότα που οδήγησαν σ' αυτή την τραγωδία. Σ' αυτό το μικρό άρθρο θα αναφερθούμε στα πιο σημαντικά και καθοριστικά από αυτά.

Α) Το 1944 είχε φανερί καθαρά ότι η ήττα των ναζιστών της Γερμανίας ήταν θέμα χρόνου. Στην Ελλάδα το αντάρτικο έλεγχε σχεδόν όλη τη χώρα και επιπλέον ο αγώνας είχε μεταφερθεί στις πόλεις, ιδιαίτερα βέβαια στην Αθήνα (η αντίσταση ενάντια στην επιστράτευση 5/3/1943, η Μάχη της Κοκκινιάς 4-8/3/1944 και το Μπλόκο της Κοκκινιάς 17/8/1944, Η Μάχη της Ηλεκτρικής 13/10/1944 στο Κερατσίνι, το φούντωμα των απεργιών καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου κ.λπ.).

Πρώτο από τα γεγονότα που οδήγησαν στην ήττα της Ελληνικής Επανάστασης είναι ασφαλώς η **Συμφωνία του Λιβάνου** (17-20/5/1944), που υπογράφηκε από το ΚΚΕ (Πέτρος Ρούσος, μέλος του ΠΓ της ΚΕ) και το ΕΑΜ (Μ. Πορφυρογέννης, Στ. Σαράφης, Δημ. Στρατής) και όλα τα τότε αστικά κόμματα. Η Συμφωνία, πραγματικοί εμπνευστές της οποίας ήταν οι Άγγλοι, προέβλεπε τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, καθώς και τα υπουργεία που θα έπαιρνε κάθε δύναμη. Στην ΠΕΕΑ (Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης, η λεγόμενη *Κυβέρνηση του βουνού*), το ΚΚΕ και το ΕΑΜ, συμφωνήθηκε να δοθούν 5-6 υπουργεία, σε σύνολο 14 ή 15 υπουργείων που θα είχε η κυβέρνηση. Αξίζει να αναφερθούμε σε 2-3 σημεία αυτής της κατάπτυστης συμφωνίας: 1) Στο πρώτο κεφάλαιο καταδίκαιζε το κίνημα της Μ. Ανατολής ως «έγκλημα κατά της πατρίδος» (!) και στο δεύτερο κεφάλαιο προέβλεπε τη δημιουργία μελλοντικά «εθνικού στρατού». 2) Στο πέμπτο κεφάλαιο αναγνώριζε στους Άγγλους το δικαίωμα να επεμβαίνουν σε κάθε εσωτερική ελληνική υπόθεση... θα εξασφαλιζόταν, όχι μόνο η απελευθέρωση, αλλά και η τάξη της χώρας από κοινού με τους συμμάχους, δηλ. την Αγγλία! 3) Το

πολιτειακό αντιμετωπιζόταν εντελώς αόριστα, χωρίς να προβλέπεται καμιά δέσμευση. Πολύ αργότερα και το ΚΚΕ παραδέχτηκε ότι «έκανε λάθη». Βέβαια όταν τότε οι τροτσκιστές έλεγαν ότι η Συμφωνία είναι καταστροφική και οδηγεί στον ενταφιασμό της επανάστασης τους συκοφαντούσε.

Δεύτερο από τα γεγονότα ήταν η **Συμφωνία της Καζέρτα**, που ήταν ακόμη χειρότερη από τη Συμφωνία του Λιβάνου. Υπογράφηκε στις 26/9/1944 στην πόλη Καζέρτα της Νότιας Ιταλίας μεταξύ των ελληνικών οργανώσεων που δρούσαν στην Ελλάδα (συμμετείχαν ο Παπανδρέου, οι Εαμικοί υπουργοί Ζεύγος, Σβώλος και οι Θεμιστοκλής Τσάτσος και Χρήστος Σγουρίτσας, παραβρέθηκαν και οι στρατηγοί Σαράφης και Ζέρβας), πάντοτε υπό τον ασφυκτικό έλεγχο των βρετανικών στρατιωτικών δυνάμεων της Μεσογείου (στην πραγματικότητα τα πάντα τα είχαν αποφασίσει μόνοι τους και απλά τα ανακοίνωναν στους υπόλοιπους μέσω του «Πρωθυπουργού» Γ. Παπανδρέου -πραγματική μαριονέτα των Άγγλων. Η Συμφωνία της Καζέρτα προέβλεπε: 1) Όλες οι αντάρτικες δυνάμεις που δρουν στην Ελλάδα θα έμπαιναν υπό τις διαταγές της ελληνικής κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. 2) Η κυβέρνηση θα τις έθετε κάτω από τις διαταγές του στρατηγού Σκόμπι, έτσι ο ΕΛΑΣ έμπαινε υπό τις διαταγές του βρετανού στρατηγού². 3) Στην Αθήνα καμία ενέργεια δε θα γίνεται χωρίς τη διαταγή του στρατηγού Σκόμπι. 4) Τα Τάγματα Ασφαλείας θα παραδίδονταν «*συμφώνως προς διαταγές εκδοθησομένων παρά του στρατηγού διοικούστος τας εν Ελλάδι δυνάμεις*». Όπως είναι γνωστό, οι ταγματασφαλίτες, με βάση αυτήν την παράγραφο, θα παραδίδονται στους Βρετανούς και αυτοί τους έριχναν στις μάχες εναντίον του ΕΛΑΣ.

Γίνεται φανερό ότι οι σφαγές που ακολούθησαν (στα Δεκεμβριανά κ.ά.) έγιναν και με την υπογραφή της ηγεσίας του ΚΚΕ παρά τις αντιρρήσεις ενός σημαντικού μέρους της βάσης του κόμματος και τις προφητικές προειδοποιήσεις των τροτσκιστών.

Τρίτο από τα γεγονότα ήταν ο σχηματισμός της **κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας** που ήρθε στην Αθήνα στις 18 Οκτωβρίου 1944³. Η νέα κυβέρνηση είχε 23 υπουργούς (6 από τους οποίους ήταν του ΚΚΕ/ΕΑΜ, οι εξής: Αλ. Σβώλος υπουργός Οικονομικών, Αγγ. Αγγελόπουλος υφυπουργός Οικονομικών, Γ. Ζέβγος υπουργός Γεωργίας, Μ. Πορφυρογέννης υπουργός Εργασίας, Ηλ. Τσιριμώκος υπουργός Εθνικής Οικονομίας, Ν. Ασκούτσης υπουργός Δημοσίων Έργων) με πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου. Θα αναφέρουμε εδώ λίγα από τη συνολικά αντεργατική και αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ/ΕΑΜ αλλά και της Εθνικής Κυβέρνησης αυτή την περίοδο: 1) Το ΠΓ του ΚΚΕ στέλνει συνεχώς εγκυκλίους στις οργανώσεις του, με τις οποίες συνιστά να «*αποφεύγονται η καταπάτηση των θεσμών, που πρέπει να παραμείνουν σεβαστοί*» και ζητά ιδιαίτερη προσοχή στις σχέσεις με την εκ -

κλησία. 2) Στη 10η Ολομέλεια του ΚΚΕ (Γενάρης 1944) γίνεται σύσταση να αποφεύγονται «*τα αριστερά λάθη... η ανταγλική πολεμική...*». 3) Με τη συγκρότηση της ΠΕΕΑ, «Κυβέρνηση του Βουνού» (10 Μαρτίου 1944 - 2 Σεπτεμβρίου 1944) όλες αυτές οι ενέργειες όπως και κάθε άλλη που ξεπερνούσε τα αστικά πλαίσια (απαλλοτριώσεις τσιφλικιών, εκκλησιαστικών και μοναστηριακών κτημάτων, που συνέχιζαν να κατέχουν τεράστιες εκτάσεις σε πολλές περιοχές της χώρας κ.ά.) τέθηκαν «εκτός νόμου». 4) Ο Δημήτρης Μαριόλης στο μικρό του βιβλίο⁴ σημειώνει για την πολιτική της κυβέρνησης: Σκληρή λιτότητα ή και μνημόνια: Μειώσεις μισθών, απολύσεις «πλεοναζόντων» δημοσίων υπαλλήλων, κίνητρα στους βιομήχανους για να βάλουν τάχα «μπροστά την παραγωγή», απίστευτη ρεμούλα με τους πόρους της διεθνούς βοήθειας. Ακόμα χειρότερα οι Εαμικοί υπουργοί δέχτηκαν τη νομισματική μεταρρύθμιση του Ζολότα, μέσω της οποίας χάθηκαν οι λαϊκές αποταμιεύσεις, αλλά και τα χρέη των καπιταλιστών πριν τον πόλεμο κ.λπ.⁵

Τέλος, να σημειώσουμε ότι πουθενά, ούτε στην ιδρυτική διακήρυξη του ΕΑΜ ούτε της ΠΕΕΑ δεν αναφέρεται η λέξη «*σοσιαλισμός*», αντίθετα και στα δύο σημαντικά κείμενα αναφέρεται ο «*σεβασμός της ατομικής ιδιοκτησίας*». Αυτά τα λίγα αρκούν να πείσουν τον κάθε αγωνιστή για την πολιτική του ΚΚΕ/ΕΑΜ που οδήγησε στην ήττα της Ελληνικής Επανάστασης. Δεν ήταν απλά λάθη, όπως επιδερμικά και χωρίς σαφή αιτιολόγηση μερικές δεκαετίες αργότερα, τα χαρακτήρισε το ΚΚΕ⁶. Οι αιτίες τους βρίσκονται στις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας του 1934 και στην «εφεύρεση» του *αστικοδημοκρατικού σταδίου με «υγείες» εθνικές δυνάμεις* (!), που και αυτές τις «ανακάλυψε»/«εφηύρε» μέσα στην κατοχή, στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1940. Η διεθνής κατάσταση με τη Διάσκεψη της Τεχεράνης (Δεκέμβριος 1943), προπομπός της Διάσκεψης της Γιάλτας, είναι γεγονός ότι διαμόρφωνε ή και υπαγόρευε μια κατάσταση συμβιβασμών για τους Έλληνες κομμουνιστές και όχι μόνο (8 άλλα ευρωπαϊκά ΚΚ συμμετείχαν σε αστικές κυβερνήσεις).

Τέταρτο από τα γεγονότα του 1944 είναι τα **Δεκεμβριανά**. Στη Μάχη της Αθήνας έγιναν από μεριάς του ΚΚΕ/ΕΑΜ τα πιο ολέθρια λάθη, πολιτικά και στρατιωτικά, που ωστόσο ήταν συνέχεια όλων των προηγούμενων. Πολιτικά, το ΚΚΕ/ΕΑΜ ζητούσε να ξαναμπει στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Στρατιωτικά, στο κέντρο και στην πιο αποφασιστική μάχη της Ελληνικής Επανάστασης, τις μάχες που κράτησαν 33 μέρες⁷ τις έδωσε ο λεγόμενος εφεδρικός ΕΛΑΣ που βέβαια ήταν εύκολη λεία για τους

Άγγλους (αυτούς που το ΚΚΕ/ΕΑΜ καλωσόριζε σαν «*απελευθερωτές*»), που ήταν έτοιμοι για τη συντριβή της Ελληνικής Επανάστασης, ιδιαίτερα μετά τη συμφωνία Στάλιν-Τσώρτσιλ⁸. Πριν αυτή την αποφασιστική μάχη, είχε φροντίσει να στείλει τον Άρη Βελουχιώτη με τον αξιόμαχο τακτικό στρατό στην Ήπειρο να κυνηγάει τα απομεινάρια του ΕΔΕΣ του Ζέρβα (όπου δεν παιζόταν απολύτως τίποτα) και τον καπετάν Γιώτη (Χαρίλαος Φλωράκης) με επίσης κανονικό στρατό να κοιτάει από την Κηφισιά. Μετά την ήττα στα Δεκεμβριανά ήρθε και η γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας (12 Φεβρουαρίου 1945) και η παράδοση των όπλων, που ήταν η ταφόπλακα της Ελληνικής Επανάστασης.

Σ.Π.

1. Αυτό ανακάλυψε το ΠΡΙΝ, φύλλο 1.751/ 21-22/02/2026, σελ. 20, άρθρο του Γιάννη Ελαφρού, Η συνέχεια του κράτους και η εκτέλεση των 200 κομμουνιστών. Πάντως, σε αυτό το άρθρο, όπως και του Δημήτρη Κουσουρή που δημοσιεύεται στη διπλανή σελίδα 21, σε γενικές γραμμές δεν επαναλαμβάνονται η απρέπεια και η ασεβεία που χαρακτηρίζουν την ανακοίνωση της Κομμ. Απελευθέρωσης στις 15/2/26 για τους 200 της Καισαριανής.

2. Ο Σκόμπι όταν ήρθε στην Ελλάδα δε συμπεριφέρθηκε ούτε σύμφωνα με αυτή την άθλια συμφωνία. Υπάκουσε στη διαταγή του Τσώρτσιλ, που έλεγε «Δράσε σαν σε κατεχόμενη χώρα», πράγμα που ακολούθησε κατά γράμμα.

3. Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου είχε σχηματιστεί στις 2/9/1944 και ορκίστηκε στο Κάιρο από τον τότε διάδοχο του βασιλικού θρόνου Παύλο!

4. Δημήτρης Μαριόλης, Η αδύνατη ταξική ανακοχή - Η πολιτική του ΕΑΜ στα υπουργεία Οικονομικών, Εργασίας και στα συνδικάτα μέχρι τα Δεκεμβριανά, εκδ. ΚΥΜ (2015).

5. Ο Θ. Χατζής, Η Νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε, τόμ. Δ', εκδ. Δωρικός, σελ. 98, γράφει: «Όλα τα μέτρα που πήραν ήταν υπέρ του αστικού καθεστώτος και μάλιστα του παλιού υπανάπτυκτου τύπου και της υποτέλειας στους Άγγλους». Ο Β. Μπαρτζώτας: «Οι εργάτες σήμερα πληρώνονται λιγότερο απ' ό,τι επί Γερμανών» και «οι μισθοί έπεσαν κάτω από τα επίπεδα τα κατοχής». Τα ίδια έλεγαν και τα έντυπα των τροτσκιστών. Στον Διεθνιστή, του ΚΚΔΕ (φύλλο 18 και 21 Νοεμβρίου), σελ. 276-281 και 290-291 αντίστοιχα, στο «Προλετάριο» και «Διεθνιστής» της Κατοχής, εκδ. Εργατική Πάλη.

6. Στο Δοκίμιο Ιστορίας του Κόμματος (1939-1949, Β1 Τόμος, Κεφάλαιο 12 Βασικά συμπεράσματα της Πάλης του ΚΚΕ από την κατοχή στη Βάρκιζα, εκδ. Σύγχρονη Εποχή 2018, σελ. 486-492) αναφέρει: «2. Στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα δεν μπόρεσε να διαμορφώσει επαναστατική στρατηγική για την έξοδο από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο με στόχο την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας (και άρα να εξοπλίσει και να καθοδηγή τις εργατικές και λαϊκές δυνάμεις)»...

7. Στις πολεμικές επιχειρήσεις κατά το εξάμηνο του πολέμου 1940-1941 είχαμε 15.000 οπλίτες και αξιωματικούς νεκρούς, στα Δεκεμβριανά είχαμε 17.000 και στον Εμφύλιο 47.000 και από τις δύο πλευρές.

8. Η περίφημη χαρτοπετσέτα με τη «Συμφωνία των Ποσοστών» στη Διάσκεψη της Μόσχας.

Μια «άγνωστη» ιστορία

Ο σ. Χρήστος Αναστασιάδης ήταν κρατούμενος στην Ακροναυπλία για πολλά χρόνια (από το 1936), αλλά τελικά επέζησε. Σ' αυτό τον αείμνηστο σύντροφο το εργατικό κίνημα και ο επαναστατικός μαρξισμός οφείλουν παρά πολλά, όχι μόνο για τη δράση και τους αγώνες του αλλά και γιατί κατόρθωσε να διασωθεί και να μεταφέρει κάτω από εξαιρετικά δύσκολα συνθήκες στις νεότερες γενιές και στην ιστορία ένα πολύ μεγάλο μέρος της προσφοράς και της δράσης τους. Στο μικρό απόσπασμα που ακολουθεί με τον τίτλο «*Ταμπού*», μέρος ενός μεγάλου άρθρου με τίτλο «*40 χρόνια από την εκατόμβη στο Κούρνοβο*», ο Χ. Αναστασιάδης γράφει για τους εκτελεσθέντες 106 αγωνιστές στο Κούρνοβο στις 6 Ιουνίου 1943 (ανάμεσα στους οποίους και ο θεμελιωτής του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα, Παντελής Πουλιόπουλος) και 200 την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή. Εκείνο όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό το μικρό απόσπασμα είναι η αποκάλυψη που κάνει ο ίδιος και άλλοι αγωνιστές κρατούμενοι τότε στην Ακροναυπλία για τη στάση της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ (Ιωαννίδης, Θεός, Μπαρτζιώτας κ.λπ.) στην πρόταση που είχε κάνει ο Π. Πουλιόπουλος την Άνοιξη του 1941 στην Ομάδα Συμβίωσης για απόδραση.

του εργατικού μας κινήματος». Σ' αυτό το «Κατηγορώ» δεν απάντησε η σταλινική γραφειοκρατία του ΚΚΕ από τους Λουλέδες ως τους Παρτσαλίδηδες. Ύστερα από δεκαετίες επιβεβαιώθηκε από τρεις τίμιες μαρτυρίες εκ μέρους παλιών αγωνιστών: του **Βασίλη Γιαννόγκωνα** (στο βιβλίο του «*Ακροναυπλία*», 1963), του **Γιάννη Μανούσακα** (στο βιβλίο του «*Ακροναυπλία - θρύλος και πραγματικότητα*», 1975), του **Γεράσιμου Ποδαρά** (στο άρθρο του «*Η Ακροναυπλία και μερικές ιστορικές αλήθειες...*» στο περιοδικό «*Αντί*», φύλλο 79 της 3.9.1977), του **Βασίλη Ξεφαρξου** σε άρθρο του με τίτλο «*Μπορούσαμε να αποδράσουμε από την Ακροναυπλία*» («*Αυγή*» 2 και 3 Απριλίου 1980). Αξίζει να τις παραθέσουμε κι εδώ:

Λουλές, Ανδρέας Τσίπας, Κώστας Κολιγιάννης, Μήτσος Παπαρρήγας, Απόστολος Ικρόζος, Κώστας Βασάλος, Μιχάλης Σινάκος κ.λπ., που χωρίς να τους εκλέξει κανείς αποτελούσαν την ηγεσία του στρατοπέδου... Ο Σιάντος, ο Ιωαννίδης, ο Μπαρτζιώτας, ο Παρτσαλίδης, ο Ζεύγος, ο Ζαχαριάδης κ.λπ. Ηγέτες του ΚΚΕ είναι οι νεκροθάφτες του ελληνικού κινήματος και τα τερατώδη σφάλματά τους τα πλήρωσαν και τα πληρώνουν όχι μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ολόκληρος ο ελληνικός λαός».

Ξεφαρξος: «*Δυνατότητες δραπέτευσης μας δόθηκαν στο τρίτο δεκάημερο του Απριλίου του 1941: α) Όταν συγκεντρώθηκαν Έλληνες φαντάροι (δυο συντάγματα) κάτω από την Ακροναυπλία, β) Όταν επρόκειτο να εκραγεί το βομβαρδισμένο καράβι που ήταν φορτωμένο με νιτρογλυκερίνη και μας βγάλαν έξω από το στρατόπεδο, γ) Όταν επεκράτησε πανικός στην Αθήνα (μάλλον 26η και 27η Απριλίου 1941) που μεταδόθηκε στο Ναύπλιο και στη φρουρά του στρατοπέδου και δ) Όταν αποπλήστηκαν οι χωροφύλακες της φρουράς μας από τους Ιταλούς καραμπινιέρους... Μπορούσαμε και έπρεπε να δραπέτεύσουμε, έστω και αν είχαμε - πράγμα αμφίβολο και μερικές δεκάδες θύματα, όπως υποστηρίζουν οι Ιωαννίδης και Μπαρτζιώτας... Την ηγεσία τη χαρακτήριζε ένα πνεύμα νομιμοφροσύνης, δισταγμών και ταλαντεύσεων, αναποφασιστικότητας και αναβλητικότητας».*

Ασφαλώς θα υπάρξουν κι άλλες αξιόπιστες μαρτυρίες για το «μεγάλο και τρομερό έγκλημα» που περιγράφει πιο πάνω ο Γ. Ποδαράς. Η ιστορία μπορεί «να εργάζεται με βάρβαρη βραδύτητα και αναίσθητη ωμότητα», λέει ο Τρότσκι, μα τελικά «κάνει τη δουλειά της». Και όπως αυτά τα χρόνια «απομυθοποιείται» ο Στάλιν και ο σταλινισμός και φανερώνεται ολοένα και περισσότερο η αξία και η «επικαιρότητα» του τροτσικισμού, το ίδιο πρέπει να περιμένουμε ότι θα αρχίσει να καταρρέει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα το βουνό από πλαστογραφίες και συκοφαντίες των παλιών και των νέων «ιδεολόγων» του ΚΚΕ (Π. Ρούσου, Β. Μπαρτζιώτα, Λ. Στρίγκου, Δ. Σάρλη, Π. Κουτούλα, Σ. Αλεξανδρόπουλου) και να φανερώνεται η αξία της πάλης του ελληνικού τροτσικισμού για την υπεράσπιση της σημαίας του επαναστατικού μαρξισμού και να αναδεικνύεται η μεγάλη προσωπικότητα του θεμελιωτή του τροτσικιστικού κινήματος στην Ελλάδα, η μορφή του Παντελή Πουλιόπουλου.»

Υποσημειώσεις

1 Το πολύτιμο αρχείο του βρίσκεται στο Ελληνικό Λογοτεχνικό και Ιστορικό Αρχείο (ΕΛΙΑ).

2 Χρήστος Αναστασιάδης, «40 χρόνια από την εκατόμβη στο Κούρνοβο», *Μαρξιστικό Δελτίο τευχ. 18*, εκδ. Εργατική Πάλη, Απριλίου-Ιουνίου 1983, σελ. 49-58. Επίσης στο βιβλίο του Χ. Αναστασιάδη «*Ο Τροτσικισμός και η εποχή μας*», εκδ. Εργατική Πάλη, Αθήνα 2018, σελ. 245-261.

Για την ανακοίνωση της Κομμ. Απελευθέρωσης για τους 200 της Καισαριανής

Μια παραφωνία στα όρια της απρέπειας και της ασέβειας

Οι φωτογραφίες των 200 εκτελεσμένων της Καισαριανής, που ήρθαν στην επιφάνεια, έχουν δικαίως ευαισθητοποιήσει και συγκλονίσει αγωνιστές του εργατικού και λαϊκού κινήματος, αριστερούς και προοδευτικούς ανθρώπους, εργαζόμενους και νέους. Που βλέπουν σ' αυτές ένα σπουδαίο κομμάτι της ιστορίας του εργατικού και επαναστατικού κινήματος της χώρας μας. Που τιμάνε τη μεγάλη ιστορία αγώνων και θυσιών, εμπνέονται από αυτή για τους σημερινούς και μελλοντικούς αγώνες.

Η Ελληνική Επανάσταση 1943-1949 (όπως είναι το πιο σωστό να χαρακτηρίζεται η ένοπλη αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας από τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες - και όχι μόνο Αντίσταση ή ακόμα περισσότερο «Εθνική Αντίσταση») είναι ένα κορυφαίο ορόσημο. Παρά την τραγική, οδυνηρή κατάληξη της ήττας, για τις αιτίες της οποίας η ΟΚΔΕ, το ρεύμα του τροτσικισμού/ επαναστατικού μαρξισμού έχουν τοποθετηθεί αναλυτικά και επανειλημμένα. Για να τιμήσουμε αυτό το ορόσημο και τους αγωνιστές του, για να διδαχτούμε από αυτό, η ιδεολογική και πολιτική αντιπαράθεση είναι αναπόφευκτη και μάλιστα απαραίτητη, όταν πρόκειται για γεγονότα τέτοιας σημασίας και κλίμακας. Όμως, ούτε χρειάζεται ούτε βοηθάει οποιαδήποτε προπαγανδιστική ή «προκρούστεια» ή πολύ περισσότερο «ιδιοκτησιακή» χρήση της ιστορίας - το αντίθετο.

Σε γενικές γραμμές, όλες οι σχετικές τοποθετήσεις των αριστερών οργανώσεων τις τελευταίες μέρες διαπνέονται από ένα τέτοιο πνεύμα, σεβόμενες το ιστορικό γεγονός και τους πρωταγωνιστές του. Σχεδόν μοναδική παραφωνία η εξαιρετικά άστοχη τοποθέτηση της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, που δεν επιτρέπει να την προσπεράσουμε ασχολίαστη: «*Καλούμε όλες τις κομμουνιστικές και επαναστατικές οργανώσεις, όλους τους πολίτες που αναγνωρίζουν και εμπνέονται από την ΕΑΜική αντιφασιστική αντίσταση και τη θυσία των κομμουνιστών να ασκήσουν κάθε δυνατή πίεση σε Δήμους και κρατικούς φορείς ώστε να εγγυηθούν την απόκτηση των εν λόγω τεκμηρίων και τη δωρεάν, δημόσια έκθεσή τους.*» (Ολόκληρη η ανακοίνωση της ΚΑ εδώ: <https://www.kommmap.gr/post/φωτογραφίες-200-καισαριανής-ανήκουν-στην-ιστορία-του-κινήματος-και-όχι-στην-αγορά>)

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουν οι «πολίτες», που έχουν αγωνιστική, ταξική, αριστερή, κομμουνιστική κ.λπ. αναφορά, που «αναγνωρίζουν και εμπνέονται» από την Ελληνική Επανάσταση 1943-1949, αλλά που για οποιονδήποτε λόγο, είτε κριτκάρον είτε αρνούνται την ολέθρια πολιτική του ΕΑΜ, που οδήγησε στην ήττα; Δεν έχουν αυτοί δικαίωμα και υποχρέωση να ενώσουν τη φωνή τους με το πάνδημο αίτημα για την απόκτηση από το ελληνικό δημόσιο, τους Δήμους κ.ά., των φωτογραφιών για την κατάλληλη έκθεση και προβολή τους; Τι πρέπει να κάνουν «όλες οι κομμουνιστικές και επαναστατικές οργανώσεις», που υπερασπίζονται την ταξική, διεθνιστική και σοσιαλιστική οπτική για την Ελληνική Επανάσταση του 1943-1949;

Είναι πλέον πασίγνωστο (από έρευνα, βιβλιογραφία, άρθρα κ.λπ.) ότι ανάμεσα στους 200 εκτελεσμένους της Καισαριανής, οι 12 αρχαιομαρξιστές και τροτσικιστές είχαν μια έντονη ή και κάθετη κριτική απέναντι στο ΕΑΜ. Αυτή τη στοιχειώδη ιστορική αλήθεια, αποδεκτή απ' όλους τους ιστορικούς, δεν την αρνείται σήμερα σχεδόν κανένας, ούτε το ΚΚΕ, ούτε οργανώσεις σταλινικής αναφοράς. Και αυτό χωρίς καν να «χρειάζεται» να αναφερθεί κανείς στη συζήτηση/ αντιπαράθεση για την πολιτική του ΕΑΜ/ΚΚΕ εκείνη την περίοδο (που ήταν και καθοριστικός παράγοντας για την ήττα). Ή για το ότι πολλοί εξέχοντες αγωνιστές εκείνης της περιόδου, από αυτά τα ρεύματα και οργανώσεις, αντιπολιτευόμενα τον σταλινισμό (αρχαιομαρξισμός, τροτσικισμός), πλήρωσαν βαρύ τίμημα για τη συνεπή και θαρραλέα στάση τους: από τη συκοφαντία του «χιτλεροτροτσικιστή» μέχρι τη φυσική εξόντωσή τους από τον σταλινικό μηχανισμό του ΚΚΕ.

Η απρόσεκτη (;) διατύπωση της ΚΑ φαίνεται να προτιμάει να ξεχαστεί ή να παραμεριστεί η ύπαρξη αυτών των αγωνιστών ανάμεσα στους 200 εκτελεσμένους της Καισαριανής, μιας και ορίζει το «κριτήριο» ποιος «αναγνωρίζει και εμπνέεται» από το ΕΑΜ. Π' αυτό και είναι μια τοποθέτηση που ξεπερνά πλέον τα όρια, αγγίζει την απρέπεια και ασέβεια. Οι σ. της ΚΑ θα ήταν καλό να διορθώσουν. Είναι ένα ελάχιστο αλλά απαραίτητο βήμα σεβασμού, αν όχι απέναντι στους επαναστάτες αγωνιστές εκείνης της περιόδου (όπως τους το οφείλουν), τουλάχιστον απέναντι στην ιστορική αλήθεια.

ΟΚΔΕ, 18.2.2026

Ένα «ταμπού»

«Υπάρχει όμως μια άγνωστη στον πολύ κόσμο πτυχή, μια παρασιωπημένη αλήθεια σχετικά με τους ακροναυπιώτες αγωνιστές που βρέθηκαν στις εκατόμβες του Ιούνιου του 1943 στο Κούρνοβο και της Πρωτομαγιάς του 1944 στην Καισαριανή. Στις γραμμές της ρεφορμιστικής αριστεράς η ιστορία αυτή έχει συγκαλυφθεί από τις υπεύθυνες ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ.

Οι εκατοντάδες ακροναυπιώτες που πέσανε στο Κούρνοβο τον Ιούνιο του 1943 και στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944 θα είχαν ασφαλώς σωθεί, αν δύο τρία χρόνια πριν (τον Απρίλιο του 1941) οι γραφειοκράτες ηγέτες στην Ακροναυπλία -Ιωαννίδης, Θεός, Μπαρτζιώτας κ.λπ.- εκμεταλλεύονταν την εξαιρετική ευκαιρία που παρουσιάστηκε με την κατάρρευση του αστικού κρατικού μηχανισμού και δέχονταν την πρόταση που ο Π. Πουλιόπουλος έκανε στην Ομάδα Συμβίωσης να αποφασιστεί η απόδραση. Η πρόταση όμως εκείνη αποκρούστηκε με τον συκοφαντικό ισχυρισμό των σταλινικών ηγετών ότι «ο Πουλιόπουλος θέλει να ρίξει σε περιπέτεια την Ομάδα», ενώ ο διοικητής του στρατοπέδου τους έδωσε «τον λόγο του σαν Έλληνας αξιωματικός» ότι θα απελευθέρωνε τους κρατούμενους μετά την επιβίβαση των Άγγλων στρατιωτών!

Είναι ένα «Κατηγορώ» αυτό που απευθύνουμε από τότε μέχρι σήμερα και από τα όργανα μας («Διεθνιστής» της Κατοχής, «Εργατική Πάλη» κ.λπ.) και από το βιβλίο «Βασικά ζητήματα

Γιαννόγκωνας: «*Κι όμως μπορούσαμε να έχουμε γλυτώσει τόσα θύματα. Χωρίς καμιά αντίσταση θα δραπετεύαμε... Την τελευταία νύχτα ο Ιωαννίδης τα ματαίωσε όλα... Ο Παντελής Πουλιόπουλος είχε αναφανδόν υποστηρίξει την άποψη της δραπέτευσης, αλλά μάταια.*»

Μανούσακας: «*Αδύνατο και χρεοκοπημένο το Υπουργείο της Ασφάλειας να μας κρατήσει εκεί μέσα ώσπου να 'ρθουν οι Γερμανοί, κατάφερε να το κάνει, με την ίδια τη δύναμη και την υποστήριξή μας, η ηγεσία η δικιά μας... Βρεθήκαμε λοιπόν με την κατάχτηση από τους Γερμανούς της χώρας μας ξάναρχα μαντρωμένοι από τον αντιπατριωτισμό του Υπουργείου της Ασφάλειας κι από την ανικανότητα της ηγεσίας μας και την αδράνεια τη δική μας.*»

Ποδαράς: «*Αυτά που γράφει ο Μπαρτζιώτας στο βιβλίο του, όπως και αυτά που είπε ο Γιάννης Ιωαννίδης σε μια μαγνητοφωνημένη συνομιλία του είναι παιδαριώδη. Όταν από 70 χωροφύλακες που είχε η φρουρά του στρατοπέδου έμειναν μόνο καμιά δεκαριά με τον βομβαρδισμό από τους Γερμανούς, που κι αυτούς τους κρατούσε με τα δόντια η διοίκηση, είναι φανερό ότι φεύγαμε ό,τι ώρα θέλαμε εάν η καθοδήγηση το αποφάσιζε... Εδώ πρέπει να πούμε ότι γι αυτό το μεγάλο και τρομερό έγκλημα να παραδοθούν με τη μεγαλύτερη απάθεια οι 650 ακροναυπιώτες αγωνιστές στους Γερμανοίταλους φασίστες, δεν είναι μόνο υπεύθυνοι οι Μπαρτζιώτας και Ιωαννίδης, αλλά ολόκληρη η τότε ηγεσία της Ακροναυπλίας: Γιάννης Ιωαννίδης, Βασίλης Μπαρτζιώτας, Κώστας Θεός, Μήτσος Λεβογιάννης, Κώστας*

Ή για να το πούμε πιο απλά: Μπορεί η Αμερική να εξασφαλίσει μέσω και του «λαγού»-της ελληνικής αστικής τάξης οφέλη αντίστοιχα με αυτά που έχει η τουρκική αστική τάξη μέσω των συναλλαγών της με Κίνα – Ρωσία – Ιράν και την τεράστια αγορά την Ανατολής; Η απάντηση είναι επώδυνη: Όχι, δεν μπορεί. Το μόνο που θα μπορούσε να κάνει η Αμερική είναι να προχωρήσει στην καταστροφή κεφαλαίων (μέσω του πολέμου) των βασικών ανταγωνιστών της και να επιβάλλει σε όλες τις χώρες κάτι αντίστοιχο με αυτό που είχε γίνει στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Όμως η καταστροφή αυτών των κεφαλαίων δεν είναι απλή, χρειάζονται πυρηνικά και σε αυτή την περίπτωση μπαίνει ένα ερωτηματικό για το τι θα μείνει όρθιο στον πλανήτη.

Έτσι, η Τουρκία προχωρά σε ένα δικό της σχεδιασμό με βάση και τα συμφέροντά της. Δεν ευθυγραμμίζεται ασφαλώς στα συμφέροντα της Δύσης, εξού και οι έντονες διαμαρτυρίες για τη συμφωνία της Ελλάδας με την Chevron για τις εξορύξεις υδρογονανθράκων στη Νότια Κρήτη, θεωρώντας τις -όπως είναι φυσικό και επόμενο- παράβαση του Μνημονίου Συνεργασίας του 2019 για τις Περιοχές Θαλάσσιας Δικαιοδοσίας μεταξύ της Λιβύης και της χώρας μας (σ.σ. τουρκο-λιβυκό μνημόνιο). Παρά τις ίσως «γκάφες» όπως στην Συρία που πρωταγωνίστησε στην ανατροπή του Άσαντ, η τουρκική αστική τάξη υλοποιεί έναν δικό της σχεδιασμό, όπως τον έλεγχο εδαφών και κοιτασμάτων, ειδικά του κομματιού που ελέγχονταν από τους Κούρδους. Με ρίσκο βεβαία να έρθουν σε σύγκρουση με τους Αμερικάνους και το Ισραήλ – Η.Π.Α που προσβλέπουν να ελέγξουν (όπως και κάνουν) κομμάτια της Συρίας.

Μέσα σε αυτή τη χαώδη και επικίνδυνη κατάσταση που δημιουργείται, η ελληνική αστική τάξη έχει προσδεθεί στο άρμα των Αμερικανών ιμπεριαλιστών δίνοντας βάσεις και στέλνοντας εξοπλισμούς όπου χρειάζεται. Ενδεικτική είναι η κατάσταση μετά το χτύπημα του Ιράν στην Κύπρο (σε στρατιωτική βάση που χρησιμοποιήθηκε από την δύση για να βομβαρδιστεί το Ιράν), η ελληνική αστική τάξη έστειλε άμεσα δύο φρεγάτες και ένα ζεύγος μαχητικών F-16 και στέλνει την πυροβολαρχία Patriot στο νησί της Καρπάθου, πολύ κοντά στην Τουρκία, που όπως αναφέραμε τα συμφέροντά της θίγονται από την επίθεση στο Ιράν.

Η μόνη λύση είναι η ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού κινήματος, η εναντίωση σε κάθε στρατιωτική δαπάνη, η ανάπτυξη απεργιών για την υπονόμευση της συμμετοχής της χώρας στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, η άρνηση της στρατολόγησης στον στρατό ακόμη και το κάθε είδους υλικό σαμποτάζ της ιμπεριαλιστικής επέμβασης. Η αναγκαιότητα της διεθνούς αλληλεγγύης και ο συντονισμός ενός αντιπολεμικού κινήματος μεταξύ Τούρκων και Ελλήνων εργατών είναι η μόνη πραγματική συνεργασία που μπορεί να υπάρξει.

Ελληνικά στρατεύματα στη Γάζα:

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΣΤΟΧΟ

Την ίδια στιγμή που ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή κλιμακώνεται επικίνδυνα, μαζί με την απειλή μιας γενικευμένης σύρραξης με την ανοιχτή συμμετοχή όλο και περισσότερων χωρών, η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη αποφασίζει στα κρυφά να στείλει ελληνικά στρατεύματα στη Γάζα. Η αποστολή αυτή, στα πλαίσια της συμμετοχής της χώρας στην επιχείρηση Διεθνούς Δύναμης Σταθεροποίησης (International Stabilization Force – ISF) στη Γάζα, αρχικά προοριζόταν να αποτελεί αποκλειστικά βοηθητικό προσωπικό (του Υγειονομικού και Μηχανικού σώματος), αλλά κατέληξε να αποτελείται από μάχιμη στρατιωτική μονάδα του ελληνικού στρατού, συνοδεϊά τροχοφόρων τεθωρακισμένων οχημάτων αναγνώρισης του Στρατού Ξηράς, κατά πάσα πιθανότητα με M-117.

Παρά τα παραμύθια περί «αποκλειστικά αμυντικού και βοηθητικού ρόλου των στρατευμάτων», τα ελληνικά στρατεύματα στην πραγματικότητα πρόκειται να επιχειρούν χέρι-χέρι με τον δολοφονικό στρατό IDF του Ισραήλ, συνδράμοντας πλέον πιο άμεσα από ποτέ στη γενοκτονία και την επιχείρηση ολοκληρωτικής εξόντωσης του παλαιστινιακού λαού. Η ISF αποτελεί βραχίονα για την επιβολή των καταστροφικών σχεδίων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του τρομο-κράτους του Ισραήλ στην Παλαιστίνη. Μια πολυεθνική στρατιωτική δύναμη, στην οποία συμμετέχουν δυτικοί δολοφόνοι ιμπεριαλιστές και όλοι οι πρόθυμοι λακές, όπως η κυβέρνηση του Μητσοτάκη, με σκοπό την επιβολή της «σταθερότητας» στην Γάζα. Η ISF θα αποτελεί ουσιαστικά το εκτελεστικό όργανο του νεοσύστατου «Συμβουλίου της Ειρήνης», με πρόεδρο τον ίδιο τον Ντόναλντ Τραμπ, και θα βρίσκεται υπό την διοίκηση του σκιάδου Τζάσπερ Τζέφερς, ο οποίος έχει βρεθεί στο παρελθόν μπλεγμένος με σκανδαλώδεις υποθέσεις και πρωτοστατεί στη δημιουργία ιδιωτικών μισθοφορικών ταγμάτων στην Αμερική.

Η στρατιωτική δύναμη του ISF, αρχικά θα αποτελείται από 5.000 άνδρες, και αναμένεται να φτάσει τις 20.000. Κεντρικούς στόχους της αποτελούν: (α) η πλήρης αποστρατιωτικοποίηση της περιοχής της Γάζας, ο αφοπλισμός και η καταστροφή των υποδομών της Χαμάς, (β) η δημιουργία Παλαιστινιακής Αστυνομίας, η οποία θα παίζει τον ρόλο τοποτηρητή των ιμπεριαλιστών και σιωνιστών στην περιοχή, (γ) σε ρόλο μαντρόσκυλων να προστατεύουν τις ξένες επιχειρήσεις που θα πάνε στη Γάζα για να ολοκληρώσουν το όραμα της Γάζας-«ριβιέρας». Η «σταθερότητά» τους, βγαλμένη από οργουελικό έργο, αποτελεί τα σχέδια παντελούς εξαφάνισης του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού, τη μετατροπή της Γάζας σε επέκταση του «Μεγάλου Ισραήλ» που ονειρεύεται ο γενοκτόνος Νετανιάχου.

Οι οξυνόμενοι ανταγωνισμοί μεταξύ ΗΠΑ-Δυτικών ιμπεριαλιστών από τη μία και Κίνας-Ρωσίας-BRICS, απειλούν ολόκληρη την ανθρωπότητα, η οποία ήδη πληρώνει ακριβά το βαρύ τίμημα των πολέμων. Το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ διεξάγει αδιάκοπα μια επιχείρηση γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, ο οποίος μετρά περισσότερα από 65.000 θύματα (με τα 2/3 αυτών να είναι γυναίκες και παιδιά). Ταυτόχρονα, με την άκρατη

συνδρομή των ΗΠΑ, βομβαρδίζει ολόκληρη τη Μέση Ανατολή (Λίβανος, Συρία, κ.ά.) ενώ ο ανοιχτός πλέον πόλεμος με το Ιράν δυναμιτίζει την κατάσταση και φέρνει στο προσκήνιο μια γενικευμένη σύρραξη στη Μέση Ανατολή. Στη Λατινική Αμερική, μετά την απαγωγή του νόμιμου εκλεγμένου πρόεδρου Νικολάς Μαδούρο, οι ΗΠΑ απειλούν μια σειρά από χώρες, κάνοντας το τοπίο εκρηκτικό. Εντάσεις αυξάνονται διαρκώς τα τελευταία χρόνια σε κάθε γωνιά του πλανήτη, φέρνοντας όλο και πιο κοντά τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο και την πυρηνική καταστροφή.

Στην επιχείρηση γενοκτονίας της Παλαιστίνης, αλλά και στον πόλεμο με το Ιράν, η αιμοδιψής κυβέρνηση Μητσοτάκη, «βασιλικότερη του βασιλέως», επιχειρεί να πρωτοστατήσει με κάθε τρόπο στην υπεράσπιση των συμφερόντων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή. Κυβέρνηση και αστική ελίτ έχουν μετατρέψει ολόκληρη τη χώρα σε μια απέραντη νατοϊκή βάση, δίνοντας γη και ύδωρ σε ιμπεριαλιστές και σιωνιστές. Μετατρέπουν τη χώρα στο στρατηγικό βάθος του Ισραήλ: Εκπαιδεύουν πραιτοριανούς του δολοφονικού ισραηλινού στρατού στην Καλαμάτα. Επιτρέπουν και ενθαρρύνουν έναν οικονομικό εποικισμό Ισραηλινών στην Ελλάδα με την αγορά ακινήτων σε ολόκληρη την επικράτεια, το ξεπούλημα της ΕΛΒΟ κ.ά. Η βάση της Σούδας έχει αναλάβει ρόλο ορμητηρίου των ιμπεριαλιστών, ανεφοδιάζοντας τις επιθέσεις των αμερικανών στο Ιράν. Συμμετέχουν και αναβαθμίζουν τη συνεργασία του αντιδραστικού άξονα με Ισραήλ-Αίγυπτο-Κύπρο, με κοινές στρατιωτικές ασκήσεις στη Μεσόγειο, με συμφωνίες για αγορά εξοπλιστικών προγραμμάτων από το Ισραήλ (το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας σχεδιάζει την αγορά τριών επιπλέον συστημάτων αντιπυραυλικής άμυνας, που παράγονται από την ισραηλινή Rafael και την Israeli Aerospace Industries, αξίας 3,1 δισεκατομμυρίων ευρώ). Έχουν στείλει ελληνικές φρεγάτες εδώ και μήνες στην Ερυθρά θάλασσα ενάντια στους Χούθι, ενώ με την ανάφλεξη του πολέμου στο Ιράν έστειλαν άνοπλες φρεγάτες και στην Κύπρο.

Δεν υπάρχουν περιθώρια για αναμονή! Ο ιδιότυπος Γ Παγκόσμιος Πόλεμος χτυπά την πόρτα των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, φέρνοντας όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο της πυρηνικής καταστροφής και της εξαφάνισης της ανθρωπότητας. Με μετικές δηλώσεις περί «αλλαγής νοοτροπίας» και προετοιμασίας να «θρηνήσουμε νεκρούς» στον πόλεμο, κυβέρνηση και αστικές ελίτ δηλώνουν ξεκάθαρα τη διάθεσή τους να σύρουν την ελληνική κοινωνία σε πολεμικές περιπέτειες με ανείπωτους κινδύνους. Θέλουν να μας κάνουν κρέας για τα κανόνια τους, μελλοθάνατοι και φορείς εξαφάνισης της ίδιας της ανθρωπότητας για τα συμφέροντα μιας χούφτας ληστών και δολοφόνων. Ήρθε η ώρα οι λαοί, με σημαία τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη, να βάλουν φρένο στα αιματηρά αυτά σχέδια. Με ένα μαζικό, αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, με συνελεύσεις, διαδηλώσεις, μπλόκα, σαμποτάζ, απεργίες να μην τους αφήσουμε ούτε στιγμή να συνεχίζουν να ξεζουμίζουν κρατικά ταμεία, μισθούς και συντάξεις για να χρηματοδοτούν τον πόλεμο. Μέσα από τους αγώνες μας, κόντρα στα αιμοβόρα συμφέροντά τους, να τους ρίξουμε για να επιβάλλουμε την αξιοπρέπεια μας, να προστατέψουμε το δικαίωμά μας στη ζωή.

Μινεάπολη

Ξεσηκωμός ενάντια στα τάγματα εφόδου ICE του Τραμπ

Με την άνοδο του Τραμπ στην εξουσία, η αμερικάνικη μπουρζουαζία έχει συνταχθεί πλήρως μαζί του στο σχέδιο ενός ακραίου ταξικού πολέμου στο εσωτερικό. Στόχος είναι να επιβάλει μια αποφασιστική ήττα στο αμερικάνικο εργατικό κίνημα, που την τελευταία δεκαετία έχει επανέλθει με ορμή, κερδίζοντας κάποιους σημαντικούς αγώνες αύξησης μισθών, ενώ πήρε μαχητικά χαρακτηριστικά στις κινητοποιήσεις στήριξης του παλαιστινιακού λαού.

Η Υπηρεσία Μετανάστευσης και Τελωνειακής Επιβολής (ICE) είναι μια στρατιωτικοποιημένη αστυνομία, ναζιστικής έμπνευσης, στα πρότυπα των χιτλερικών Ταγμάτων Εφόδου. Λογοδοτεί μόνο στο Υπουργείο Εθνικής Ασφάλειας (DHS), καταπατώντας κατά βούληση το Σύνταγμα, λειτουργώντας αυτονομημένα στα «εκτελεστικά καθήκοντα» της (απαγωγή, φυλάκιση, απέλαση). Στους νεοσύλλεκτους δίνονται 50.000 δολάρια, μπόνους επιστροφές διδάκτρων κ.ά. Στρατολογούνται από σωφρονιστικούς υπαλλήλους, όχι απλά με ακροδεξιές πεποιθήσεις και καταβολές αλλά και με αποδεδειγμένη «εργασία» στα κολαστήρια των φυλακών. Ως τώρα οι δυνάμεις της αριθμούν 22.000 μέλη, με πολύ βαρύ οπλισμό και όπλα τελευταίας τεχνολογίας, «ειδικά» για εξεγέρσεις και διαδηλώσεις. Η εκπαίδευση των πρακτόρων της γίνεται από ισραηλινούς στρατιωτικούς στα πρότυπα της γενοκτονίας των Παλαιστινίων αλλά και με βάση την πρακτική της συνοριοφυλακής (Border Patrol), που έχει μακρά θητεία σε δολοφονίες μεταναστών.

Με το «Μεγάλο Όμορφο Νομοσχέδιο» τον Ιούλιο του 2025, η διακυβέρνηση Τραμπ έδωσε το οικονομικό σχέδιο για την ICE. Έκτοτε, ο προϋπολογισμός της έχει εκτοξευθεί από 10 δισ. δολάρια τα προηγούμενα χρόνια σε 39 δισ. το 2025 και 65 δισ. το 2026, με δυνατότητα αύξησης σε 80 δισ. (μη δεσμευμένα κεφάλαια (δεν έχουν γίνει οι συμβάσεις), ενώ τα κονδύλια του 2025 και 2026 έχουν δυνατότητα μεταφοράς στην

επόμενη χρονιά και μέχρι το 2029). Αν προστεθεί και ο προϋπολογισμός του Υπουργείου Εθνικής Ασφάλειας, το σύνολο ξεπερνάει το τεράστιο ποσό των 140 δισ. τον χρόνο.

Η ICE αναβάθμισε ποιοτικά τα χτυπήματά της σε διάφορες πολιτείες, αρχικά κυρίως στο Λος Άντζελες. Οι επιδρομές πραγματοποιούνται σε εργοστάσια, χωράφια, καφετέριες, σχολεία, κ.ά. και κυρίως σπίτια, όπου μπαίνουν σπάζοντας την πόρτα, εντελώς παράνομα, χωρίς ένταλμα σύλληψης ή παρουσία εισαγγελέα. Τους τελευταίους 2 μήνες, έχουν ρίξει όλο τους το βάρος στη Μινεάπολη. Απέναντι σε αυτήν την κτηνωδία άρχισαν να δημιουργούνται από τις 6 Ιούνη συγκεντρώσεις συγγενών αλλά και μιας πλειάδας πρωτοβάθμιων σωματείων, μεταναστευτικών συλλογικοτήτων, πολιτιστικών ενώσεων, πολιτικών οργανώσεων, με στόχο να αποτρέψουν τις συλλήψεις και απελάσεις ή να απελευθερώσουν τους συλληφθέντες – και σε πολλές περιπτώσεις το κατάφεραν. Ταυτόχρονα, άρχισαν και οι πρώτες σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Αυτό το κίνημα κορυφώθηκε στις μαζικές διαδηλώσεις, που οργάνωσε μια ομπρέλα διαφόρων οργανώσεων και συλλογικοτήτων, το “No Kings”, στις 14

Ιούνη, σε πάνω από 2.000 πόλεις και με συμμετοχή 5 με 6 εκ. διαδηλωτών.

Με αυτήν την κοινωνική έκρηξη, εκδηλώθηκε για πρώτη φορά μια μαζική κινηματική απάντηση στις πολιτικές του Τραμπ και μάλιστα στην αρχή της προεδρίας του, παρ’ όλο που ο αγώνας τώρα αρχίζει και το κίνημα υστερεί πολιτικά. Ωστόσο, ο Τραμπ επανήλθε ακόμα πιο λυσσασμένα. Τον Νοέμβριο του 2025, οι επιχειρήσεις της ICE στην πολιτεία της Μινεσότα πήραν άλλη διάσταση, με απόβαση χιλιάδων πρακτόρων, με μόνιμες και σταθερές επιδρομές κυρίως στις «δίδυμες πόλεις» της Μινεάπολης και του Σεντ Πολ. Η επιλογή της Μινεάπολης για την κήρυξη αυτού του ταξικού πολέμου ενάντια τόσο στους μετανάστες όσο και στην υπόλοιπη τοπική κοινωνία δεν ήταν τυχαία. Η πόλη έχει πλούσιο ιστορικό αγώνων (π.χ. η περίφημη γενική απεργία των φορτηγατζήδων Teamsters το 1934, βλ. σχετικό άρθρο) αλλά και πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή στα συνδικάτα από τον μέσο όρο. Επίσης, στην πόλη αυτή το 2020 δολοφονήθηκε ο Τζώρτζ Φλόυντ από την αστυνομία, μετά από παρατεταμένη λαβή στο λαϊκό, από όπου γεννήθηκε το σύνθημα του κινήματος Black Lives Matter “I can’t breathe” (Δεν μπορώ να ανασάνω), που κινητοποίησε πάνω από μισό εκατομμύριο ανθρώπους.

Στις 7/1, η 37χρονη Ρενέ Γκουντ, μητέρα τριών παιδιών, δολοφονήθηκε ψυχρά από πράκτορα της ICE μέσα στο αυτοκίνητό της, ενώ το Σάββατο 24/1 δολοφονήθηκε ο Άλεξ Πρέτι, 37χρονος νοσηλευτής, επίσης από πράκτορες της ICE, μπροστά σε άλλους διαδηλωτές. Στις 23/1, είχε πραγματοποιηθεί Γενική Απεργία στη Μινεάπολη με κεντρικό σύνθημα «Όχι δουλειά, Όχι σχολείο, Όχι αγορές», που ήταν άκρως επιτυχημένη με δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές.

Οι κινητοποιήσεις ήταν τεράστιες, έχουν ενοποιήσει την εργατική τάξη της πόλης κάτω από αντίξοες συνθήκες (το ίδιο συμβαίνει και σε άλλες πόλεις),

ενώ έχουν αναγκάσει τον Τραμπ σε μια υποχώρηση: Η αλλαγή του αξιωματικού Γκρεγκ Μποβίνο, γνωστού σκληροπυρηνικού και θιασώτη της «μηδενικής ανοχής» στο μεταναστευτικό, ως επικεφαλής της επιχείρησης. Η απόσυρση των περισσότερων πρακτόρων (λιγότεροι από 700 έχουν μείνει). Αυτά δείχνουν την αδυναμία του τραμπικού καθεστώτος να «λύσει» το ζήτημα τσακίζοντας την αντίσταση στη Μινεάπολη. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δε θα επιμείνει, το αντίθετο.

Με την αντιμεταναστευτική πολιτική του, ο Τραμπ θέλει να διαірσει και να τρομοκρατήσει την εργατική τάξη, να στρέψει τους μισούς εργαζόμενους εναντίον των πιο αδύναμων στρωμάτων, για να τσακίσει τον έναν μετά τον άλλο. Μόνο με μια τέτοια συντριβή του «εσωτερικού εχθρού» ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα καταφέρει να επεκτείνει και τον πόλεμο σε όλο τον κόσμο (Βενεζουέλα, Ιράν, Γροιλανδία, Κούβα κ.ά.).

Το αμερικάνικο κίνημα πρέπει να αναβαθμιστεί. Να ξεκόψει πλήρως από το ιμπεριαλιστικό Δημοκρατικό Κόμμα, ενάντια σε κάθε λογική υποστήριξης αυτών των κάλπικων «προοδευτικών» ή του «μικρότερου κακού», που υποτίθεται εκπροσωπούν – και τα οποία υπήρξαν καθοριστικά για να επιβληθεί η κυριαρχία Τραμπ. Να προχωρήσει σε μια πολιτική και ιδεολογική ανασύνθεση, ώστε να δημιουργηθεί όχι μόνο ένας σοβαρός αριθμός ακτιβιστών, αλλά μια νέα γενιά πρωτοπόρων αγωνιστών. Να ενοποιήσει και να εκδημοκρατίσει το συνδικαλιστικό κίνημα. Να γίνουν έτσι βήματα για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος. Η νεοφασιστική πολιτική του Τραμπ είναι αδύνατον να αντιμετωπιστεί χωρίς αυτές τις προϋποθέσεις – καθώς και οι πολεμικές κινήσεις δημιουργούν ακόμα πιο τεταμένο κλίμα, προοικονομώντας το μέλλον στο εσωτερικό των ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο.

Μινεάπολη 1934 – Η μεγάλη απεργία των μεταφορέων

Όταν η επαναστατική στρατηγική «άλωσε» ένα εργοδοτικό φρούριο

Η Μινεάπολη, από την έκρηξη του 2020 μετά την κρατική δολοφονία του Τζ. Φλόιντ μέχρι τη σημερινή αντίσταση στον τραμπισμό και το ICE, αναδεικνύεται στο προσκήνιο. Όμως αυτή η μαχητικότητα δεν προέκυψε στο κενό. Το εργατικό κίνημα της πόλης διαθέτει βαθιές παραδόσεις, που συνεισφέρουν να επιδρούν στους σύγχρονους αγώνες. Παραδόσεις που φέρουν τη σφραγίδα των επαναστατών μαρξιστών / τροτσκιστών από το 1934, όταν οι οδηγοί φορτηγών μετέτρεψαν ένα αντισυνδικαλιστικό προτύργιο σε πρωτεύουσα της εργατικής εξέγερσης.

Μετά το Μεγάλο Κραχ του 1929-1932, η αμερικανική εργατική τάξη βρέθηκε στη δίνη της εξαθλίωσης, με την ανεργία να αγγίζει το 25%. Από το 1933, όμως, ξεκίνησε μια πρωτοφανής αγωνιστική άνοδος. Το 1934, υπήρξε η χρονιά των μεγάλων εκρήξεων: η απεργία στην Auto-Lite του Τολέδο, η γενική απεργία των λιμενεργατών στο Σαν Φρανσίσκο και η απεργία των οδηγών στη Μινεάπολη. Τα βασικά αιτήματα παντού ήταν κοινά: αναγνώριση των συνδικάτων, αυξήσεις μισθών, τέλος στον δεσποτισμό του κεφαλαίου στους χώρους δουλειάς.

Το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα της AFL (American Federation of Labor) ήταν βαθιά συντηρητικό. Οργανωμένη στη βάση των «ειδικευμένων επαγγελματιών» και όχι της ενιαίας συνδικαλιστικής δομής ανά βιομηχανία, η AFL απέκλειε τους ανειδίκευτους εργάτες και ακολουθούσε μια πολιτική ταξικής συνεργασίας. Η γραφειοκρατία της, στενά δεμένη με την ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία και το αστικό κράτος, φοβόταν τη μαχητικότητα της βάσης περισσότερο από

τους εργοδότες. Μέσα σε αυτή την ασφυκτική κατάσταση, η ανάγκη για ένα νέο πλαίσιο οργάνωσης γινόταν επιτακτική.

Στη Μινεάπολη, η ειδοποιός διαφορά ήταν η παρουσία της Κομμουνιστικής Λίγκας της Αμερικής (CLA), της πρώτης τροτσκιστικής οργάνωσης στις ΗΠΑ. Η CLA συγκροτήθηκε από στελέχη, που εκδιώχθηκαν από το ΚΚ ΗΠΑ το 1928, λόγω της υποστήριξης τους στην Αριστερή Αντιπολίτευση στην ΕΣΣΔ. Κεντρική φυσιογνωμία ήταν ο Τζέιμς Π. Κάνον, ιδρυτικό στέλεχος του αμερικανικού ΚΚ, ο οποίος, μετά από τη συμμετοχή του στο 6ο Συνέδριο της Κομιντέρν στη Μόσχα (1928), διοχέτευσε κρυφά στις ΗΠΑ την κριτική του Τρότσκι («Η Τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν»), αποκαλύπτοντας τη σταλινική γραφειοκρατικοποίηση της Διεθνούς. Ο Κάνον, μαζί με άλλους επαναστάτες, δεν ήταν «φυτεμένοι» υποκινητές αλλά εργάτες αγωνιστές ριζωμένοι στους χώρους δουλειάς. Ο αμερικανικός τροτσκισμός εκείνης της περιόδου δημιούργησε μια σημαντική παράδοση, που κράτησε για πολλά χρόνια: ήταν ένα υπαρκτό ρεύμα μέσα στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα, την ίδια στιγμή που το σταλινοποιημένο ΚΚ είτε είχε αδυνατίσει από την τυχοδιωκτική πολιτική της «τρίτης περιόδου» είτε έπειτα είχε αρχίσει να μετατρέπεται σε ουρά των Δημοκρατικών του Ρούζβελτ. Στη Μινεάπολη, όπου είχε ισχυρή επιρροή (μάλλον μεγαλύτερη από το ΚΚ), η CLA εφάρμοσε μια επαναστατική μέθοδο: δεν περίμενε τον αυθορμητισμό, αλλά τον προετοίμασε πολιτικά και οργανωτικά, συνδέοντας τα καθημερινά αιτήματα με μια συνολική στρατηγική για την ανάπτυξη και ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κινήματος.

Η σύγκρουση ξεκίνησε τον Φεβρουάριο

του 1934 στις μάντρες κάρβουνου, όπου με κύριο αίτημα την αναγνώριση του συνδικάτου (Local 574) οι εργάτες πέτυχαν μια αστραπιαία νίκη μέσα σε τρεις μέρες, παγώνοντας την πόλη μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Αυτή η πρώτη επιτυχία λειτούργησε ως θρυαλίδα για τη γενίκευση της απεργίας στις μεταφορές, η οποία κλιμακώθηκε τον Μάιο και Ιούλιο. Στις 21-22 Μαΐου, στην ιστορική Μάχη της Υποχώρησης των Αστυνομικών, οι εργάτες απάντησαν δυναμικά στην πρόκληση της εργοδοτικής «Citizens Alliance» (εργοδοτικές ιδιωτικές συμμορίες τραμπούκων και «πολιτών με καλό όνομα»), ταπεινώνοντας την αστυνομία και τους ένοπλους μπράβους σε μάχες σώμα με σώμα και επιβάλλοντας τον πλήρη έλεγχο στους δρόμους της πόλης. Η κορύφωση της κρατικής βίας ήρθε στις 20 Ιουλίου, τη «Ματωμένη Παρασκευή», όταν η αστυνομία δολοφόνησε δύο αγωνιστές. Παρά την επιβολή στρατιωτικού νόμου και τις μαζικές συλλήψεις της ηγεσίας, η εργατική τάξη δεν υποχώρησε, εξαγκαλώντας τελικά τους εργοδότες σε πλήρη συνθηκολόγηση τον Αύγουστο.

Αυτή η νίκη ανέδειξε τον καθοριστικό ρόλο μιας ηγεσίας, που συνδύαζε την πολιτική συγκρότηση με τον πρακτικό συντονισμό. Στο επίκεντρο βρισκόταν η οργάνωση του συνδικάτου ως ένα αποτελεσματικό επιτελείο μάχης, εισάγοντας καινοτομίες όπως οι Κινητές Περιπολίες (Flying Pickets), όπου εκατοντάδες αυτοκίνητα με απεργούς περιπολούσαν αδιάκοπα την πόλη για να αποτρέψουν κάθε απόπειρα απεργοσπασίας. Παράλληλα, η καθημερινή έκδοση της εφημερίδας The Organizer λειτούργησε ως το επικοινωνιακό όπλο της απεργίας, δίνοντας καθημερινά ενημέρωση και «γραμμή», αποδομώντας την

εργοδοτική προπαγάνδα, ενώ η οργάνωση των ανέργων μέσα στις γραμμές του συνδικάτου απέτρεψε τη χρήση τους ως απεργοσπαστικό μηχανισμό. Κεντρικό στοιχείο ήταν η μαχητική αυτοάμυνα. Απορρίπτοντας κάθε πασιφιστική αυταπάτη, η ηγεσία και οι εργάτες εφάρμοσαν στην πράξη το δικαίωμα να περιφρουρούν τους αγώνες τους, συγκροτώντας ομάδες που αποδείχθηκαν η μοναδική ασπίδα απέναντι στην κρατική και παρακρατική βία.

Με αφορμή και την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, έχουμε χρέος να αναδείξουμε το ρόλο στην απεργία της Γυναίκας Επιβοηθητικής Οργάνωσης (Women's Auxiliary). Οι γυναίκες της Μινεάπολης δεν ήταν απλώς «βοηθοί», αλλά οργάνωσαν τα συσσίτια, το απεργιακό νοσοκομείο, τις τηλεφωνικές επικοινωνίες. Συμμετείχαν ενεργά στις πικετοφορίες και διαδηλώσεις, σπάζοντας τα στερεότυπα της εποχής και αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι η ταξική πάλη είναι υπόθεση όλης της εργατικής οικογένειας.

Η Μινεάπολη του 1934 δεν αποτελεί μουσειακό έκθεμα, αλλά εργαστήριο ταξικής πάλης. Η παρακαταθήκη της βρίσκεται στη σύζευξη της επαναστατικής θεωρίας με τον κόσμο της σκληρής βιομηχανικής δουλειάς. Η αυτοοργάνωση της τάξης δεν ήταν αφηρημένη έννοια, αλλά ενισχύθηκε από μια ηγεσία ριζωμένη στη βάση, που καλλιέργησε τη δημοκρατία των μελών όχι ως πολυτέλεια αλλά ως ένα όπλο απέναντι στην καταστολή. Η ιστορική μνήμη της πόλης παραμένει ζωντανή, υπενθυμίζοντας ότι όταν η εργατική τάξη εμπιστεύεται τις δικές της δυνάμεις, μεγαλουργεί. Τέτοιες παραδόσεις ταξικής ανεξαρτησίας και επαναστατικής οργάνωσης αποτελούν οδηγό για τις σημερινές μάχες.

Έκδοση – Βιβλιοπαρουσίαση της Εργατικής Πάλης ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ – Μια συνολική ανάλυση

Το βιβλίο των σ. Σταύρου Σκεύου και Χάρη Μάργαρη, **ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ – Ο Ελληνικός Καπιταλισμός από την Κρίση στην Παρακμή. Εργατικό κίνημα και αγώνες** κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη.

Όπως σημειώνεται και στον πρόλογο της έκδοσης, είναι μια εργασία που παρουσιάζει: α) Την εξέλιξη του ελληνικού καπιταλισμού από τη Μεταπολίτευση μέχρι τις μέρες μας σε άμεση σχέση και σύνδεση με το μακρύ κύμα κάμψης και κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος τα τελευταία 50 χρόνια. β) Τον ρόλο της αστικής τάξης και των αστικών πολιτικών δυνάμεων, ιδιαίτερα μετά την υιοθέτηση του νεοφιλελευθερισμού και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και πρακτικής. γ) Τον ρόλο των ρεφορμιστικών κομμάτων (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. και όλων των κατοπινών μετασχηματισμών του). δ) Την πολιτική διαδρομή του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τη μετάλλαξή του σε μνημονιακό κόμμα και την ουσιαστική διάλυσή του. ε) Την εξέλιξη του συνδικαλιστικού εργατικού κινήματος σε όλη αυτήν την περίοδο. στ) Τους αγώνες των εργαζόμενων, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας (φοιτητών, μαθητών κ.ά.) από την αρχή της Μεταπολίτευσης

μέχρι σήμερα. ζ) Τον ρόλο της άκρας και επαναστατικής αριστεράς στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις, στο εργατικό κίνημα όλης αυτής της περιόδου.

Αυτή η εργασία/μελέτη δεν έγινε για τους «ειδικούς». Ο βασικός της σκοπός είναι να δείξει τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού και γενικότερα του καπιταλιστικού συστήματος. Να ενισχύσει την προσπάθεια των εργαζομένων, της νεολαίας, των αγωνιστών να οικοδομήσουν μια ταξική πολιτική, μια Ισχυρή Επαναστατική Αριστερά. Αυτό είναι μια βασική προϋπόθεση για μια νέα κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, μια σοσιαλιστική κοινωνία που δε θα έχει σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες.

Στο βιβλίο, εκτός από τις οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις, παρουσιάζονται γεγονότα και αγώνες από μια «διαίτερη» οπτική. Δηλαδή όπως ξετυλίχθηκαν και εξελίχθηκαν στα εργοστάσια, σχολές, σχολεία, εργατικές συνοικίες, χωριά... στους δρόμους, σε απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις.

Επιπλέον, καταγράφεται ένα σημαντικό μέρος από τους πρωταγωνιστές αυτών των ταξικών αγώνων, που διαμόρφωσαν σε μεγάλο βαθμό τη Μεταπολίτευση, όπως και αυτούς –αστικές και σε πολλές περιπτώσεις ρεφορμιστι-

κές δυνάμεις– που τους πολέμησαν λυσσασμένα. Ένα μεγάλο μέρος των πρωταγωνιστών αυτών των ταξικών αγώνων, πολλοί από τους οποίους είναι από τους σημαντικότερους όλης αυτής της περιόδου (σημειώνονται στο βιβλίο), είναι οι οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Αυτή η συμβολή της εργασίας είναι σημαντική, ίσως και μοναδική, γιατί επιχειρεί να παρουσιάσει την ταξική πάλη στο σύνολό της.

Το ύφος και η γλώσσα του βιβλίου είναι σκληρά, αλλά ειλικρινή και ντόπρα. Αλλά πώς αλλιώς να αποτυπωθεί π.χ. το σκάνδαλο Κοσκωτά, η αθλιότητα των συγκυβερνήσεων Τζαννετάκη-Ζολώτα, η συριζαϊκή εξαπάτηση της κατάργησης του Μνημονίου «με ένα νόμο και ένα άρθρο», του ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα που έγινε ΝΑΙ... το έγκλημα των Τεμπών, η βρωμιά του ΟΠΕΚΕΠΕ, το 13ωρο... η τυχοδιωκτική «σωστή πλευρά της ιστορίας» και η συμμετοχή στα χειρότερα σχέδια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και των δολοφόνων σιωνιστών;

Η πρώτη από μια σειρά εκδηλώσεων παρουσίασης του βιβλίου θα γίνει στην

Οι Εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ** σας προσκαλούν στη βιβλιοπαρουσίαση
ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΕΥΟΣ · ΧΑΡΗΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ
ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
Ο Ελληνικός Καπιταλισμός από την Κρίση στην Παρακμή
Εργατικό Κίνημα και Αγώνες
Σάββατο 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 18:00
Πνευματικό Κέντρο Δημ. Αθηναίων (Ακαδημίας 50)

Ομιλητές:
Νίκος Στραβελάκης, οικονομολόγος ΕΚΠΑ
Χρίστος Τουλιάτος, βιβλιοπύραληλος
Ηρακλής Χριστοφορίδης, μεταφραστής

Αθήνα, το Σάββατο 4 Απριλίου, 6:00 μμ, στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Εκτός από τους συγγραφείς, οι ομιλητές είναι γνωστοί για τις αριστερές και επαναστατικές απόψεις τους για τον ελληνικό καπιταλισμό, για τη συμμετοχή τους στο εργατικό κίνημα και τους αγώνες, καθώς και για τη σχέση τους με τον χώρο του βιβλίου και των εκδόσεων. Η συζήτηση θα είναι πλούσια και ενδιαφέρουσα, χρήσιμη ιδιαίτερα για τους νεότερους αγωνιστές, μια ευκαιρία να γνωρίσουν αυτήν την τόσο σημαντική περίοδο των τελευταίων 50 χρόνων.

Το σκάνδαλο Επστάιν και η σαπίλα της Δύσης

Το σκάνδαλο μαζικής σωματεμπορίας και κακοποίησης ανήλικων κοριτσιών και γυναικών από το κύκλωμα του Τζέφρι Επστάιν, στοιχειώνει την παγκόσμια αστική τάξη αποκαλύπτοντας τη χυδαία διαστροφή και εγκληματική φύση των μελών της. Πρόεδροι της Υπερδύναμης, υπουργοί και πολιτικό προσωπικό κρατών, μεγιστάνες κάθε εθνικότητας, είχαν στενές σχέσεις με τον πάμπλουτο μαστροπό.

Ο Επστάιν ξεκίνησε ως χρηματιστής που ανέλαβε τη διαχείριση περιουσιών/κεφαλαίων πλουσίων. Έγινε ο ίδιος πάμπλουτος και «πλασαρίστηκε» ως μεγαλοεπενδυτής, ενώ έστηνε ένα κύκλωμα σωματεμπορίας γυναικών, ανήλικων κοριτσιών, που εξυπηρετούσε τις άρρωστες ορέξεις των πλούσιων ελίτ και του πολιτικού τους προσωπικού. Από τη δεκαετία του '90 (ίσως και νωρίτερα) ο Επστάιν είχε αυτό τον ρόλο, όχι μόνο «εξυπηρετώντας» και πλουτίζοντας από αυτό αλλά και συλλέγοντας και πουλώντας πληροφορίες που αποκόμιζε από τους «πελάτες» του και φυσικά εκβιάζοντας τα «ψάρια που έπιανε στα δίχτυα του», μιας και αποδείχτηκε μεγάλος λάτρης της φωτογραφικής «τέχνης». Μια τακτική αγαπημένη των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, ώστε να ελέγχουν και να εξαρτούν αποφάσεις προσώπων-κλειδιά σε κυβερνήσεις και ελίτ όλου του πλανήτη.

Ο Επστάιν κατηγορήθηκε για πρώτη φορά το 2005 για σεξουαλική επίθεση σε ανήλικη και καταδικάστηκε το 2008 σε μόλις 11 μήνες φυλάκιση (κυρίως με κατ' οίκον περιορισμό), ποινή που ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών για την προστασία που απολάμβανε από το δικαστικό και πολιτικό σύστημα. Οι διευρυμένες σχέσεις του με την αφρόκρεμα της ελίτ (όπως μέλη βασιλικών οικογενειών) συνεχίστηκαν απρόσκοπτα παρά την καταδίκη του. Συνελήφθη ξανά το 2019, κατηγορούμενος για διακίνηση γυναικών για σεξουαλική εκμετάλλευση. Κατά τη διάρκεια της προφυλάκισής του, βρέθηκε απαγχονισμένος στο κελί του στη φυλακή της Ν. Υόρκης. Ο θάνατός του αποδόθηκε σε αυτοκτονία! Έτσι δεν πέρασε από δίκη, δεν «άνοιξε» το στόμα του και όλοι έκαναν τα πάντα για να συγκαλυφθεί/ ξεχαστεί η υπόθεση. Η κατηγορούμενη ως στενή συνεργός του, που «ψάρευε» νεαρά κορίτσια για τον Επστάιν, **Γκίλεν Μάξγουελ** (κόρη του Βρετανού ιδιοκτήτη ΜΜΕ, Ρόμπερτ Μάξγουελ), καταδικάστηκε το 2022 σε 20 χρόνια φυλάκιση.

Όμως ο αγώνας των θυμάτων αυτού του κυκλώματος εξανάγκασε την αμερικάνικη δικαιοσύνη και την κυβέρνηση να δημοσιοποιήσουν τα στοιχεία της υπόθεσης (αρχικά 3 εκατομμύρια φάκελοι/στοιχεία), που περιέχουν φωτογραφίες/ βίντεο/ email κ.ά. βγάζοντας στο φως τα πρόσωπα που έκαναν παρέα με τον διεστραμμένο εγκληματία - «επενδυτή» που είχε στην κατοχή του μέχρι και ιδιωτικό νησί και ιδιωτικό τζετ. Τον Τραμπ, τον Μπιλ Κλίντον, τον Μπιλ Γκέιτς και πολλούς άλλους. Στα στοιχεία περιέχονται και μαρτυρίες/ καταγγελίες, όπως μιας γυναίκας που καταγγέλλει ότι ως ανήλικη βιάστηκε από τους Τραμπ, Επστάιν και άλλους στο σπίτι του ίδιου του Τραμπ στο Μαρ-α-Λάγκο.

Ωστόσο, τα στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα είναι λογοκριμένα με διαγραφές υλικού (προσώπων και ονομάτων) σε μεγάλο βαθμό χωρίς την παραμικρή για την ώρα αιτιολόγηση από το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε πως υπάρχουν ακόμα 1 εκατ. στοιχεία, που πρέπει να ελεγχθούν για να δημοσιοποιηθούν. Είναι φανερό πως γίνεται συστηματική προσπάθεια απαλοιφής ονομάτων και πληροφοριών που θα οδηγούσαν στη φυλακή τη διεθνή καπιταλιστική μαφία που κυβερνά. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του αναπληρωτή Γενικού Εισαγγελέα των ΗΠΑ, Τοντ Μπλανς, που δικαιολογεί τη λογοκρισία των στοιχείων αλλά ταυτόχρονα αναδεικνύει το μέγεθος των εγκλημάτων που πρέπει να διερευνηθούν: «Τα αρχεία Επστάιν περιέχουν εικόνες σεξουαλικής κακοποίησης και παιδικής πορνογραφίας, εικόνες θανάτου, τραυματισμού και σωματικής κακοποίησης. Έχουμε αποκλείσει αυτές τις εικόνες για να μη θέσουμε την έρευνα σε κίνδυνο...!».

Εσωτερική κρίση στις ΗΠΑ - Παραιτήσεις στην Ευρώπη

Στις ΗΠΑ οι Ρεπουμπλικάνοι του Τραμπ «αθώωνουν» τον Πρόεδρο (λένε πως οι καταγγελίες είναι αβάσιμες/ψεύτικες) και καλούν στη Γερουσία για ακρόαση το ζεύγος Κλίντον, δηλαδή τους Δημοκρατικούς, αξιοποιώντας την πλειοψηφία τους στα δύο σώματα εξουσίας. Έτσι προστατεύουν τον Τραμπ και απειλούν τους Δημοκρατικούς να μην αναμοχλεύουν το θέμα. Όμως το «πουλόβερ» έχει αρχίσει να ξηλώνεται και η εικόνα θα αλλάξει, αν στις ενδιάμεσες εκλογές του Νοέμβρη ο Τραμπ χάσει την πλειοψηφία στη Γερουσία, που είναι πολύ πιθανόν. Ενώ και στην κορυφή της καπιταλιστικής πυραμίδας έχουμε αναταράξεις, βλ. παραίτηση της διευθύνοντος συμβούλου του οίκου Ρότσιλντ για εμπλοκή της με τον Επστάιν.

Στην Ευρώπη οι εικόνες θρυσματίζουν ακόμα περισσότερο τη θλιβερή εικόνα του αστικού πολιτικού προσωπικού και την ελίτ των πλουσίων που κυβερνούν. Στη Βρετανία αποπέμφθηκε ο βρετανός πρέσβης στις ΗΠΑ, λόρδος Μάντελσον, μετά την αποκάλυψη των στενών σχέσεών του με τον Επστάιν, που έφταναν στο σημείο να του παρέχει πληροφορίες για σχέδια της βρετανικής κυβέρνησης. Αυτό έφερε την παραίτηση του προσωπάρχη του πρωθυπουργού των Εργατικών και πολλές φωνές ζητούν και τη δική του παραίτηση. Αυτά ακολούθησαν τον διασυρμό της βασιλικής οικογένειας και την καθαίρεση του (πρώην) Πρίγκιπα Άντριου, που έκανε «στενή παρέα» με τον Επστάιν και επίσης του χορηγούσε πληροφορίες! Στη Σλοβακία παραιτήθηκε ο σύμβουλος εθνικής ασφαλείας του πρωθυπουργού, που ως υπουργός Εξωτερικών το 2018 συνομιλούσε με τον Επστάιν, ενώ ελέγχεται μέλος της νορβηγικής βασιλικής οικογένειας ως στενή «φίλη» του Επστάιν αλλά και μέλη του νορβηγικού διπλωματικού σώματος που είχαν λάβει οικονομική παροχή από τον Επστάιν 10 εκ. δολ., και ήταν από αυτούς που συμμετείχαν στη συμφωνία του Όσλο το 1993 μεταξύ ΗΠΑ-Ισραήλ-Παλαιστινίων!

Όμως, και έλληνες υπάρχουν στους φακέλους, που παρουσιάζονται να προτείνουν επενδύσεις-ευκαιρίες στον Επστάιν μετά την έκρηξη της κρίσης στην Ελλάδα το 2010!

Όσο κι αν κρυφτούν στοιχεία, χρησιμοποιηθούν απειλές και δολοφονίες - το σκάνδαλο Επστάιν θα συνεχίσει να αναδεικνύει την απύθμενη σαπίλα των καπιταλιστικών ηγεσιών και τάξεων. Αντίστοιχη και μεγαλύτερη από αυτήν που περιγράφει ο Φελίνι στο «Σόδομα και Γόμορρα». Αυτή που περιγράφει την ποιότητα των ηγεσιών του Τραμπ, του Νετανιάχου και των Ευρωπαίων «συμμάχων» τους και καταδεικνύει την επικινδυνότητα και την ηθική ασυδοσία αυτών των ηγετών, που μας οδηγούν στον πόλεμο και την πυρηνική καταστροφή. Βιαστές, παιδόφιλοι, βασανιστές, τέκνα του βάρβαρου δυτικού ιμπεριαλισμού, που τολμάνε να παριστάνουν τους «προστάτες» των λαών και τους κατηγορούς των «απολίτιστων/ βάρβαρων» ισλαμιστών. Η θέση όλων τους είναι πίσω από τα κάγκελα για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Γι αυτό πρέπει να αγωνιστούμε εργαζόμενοι και νεολαία, παίρνοντας θάρρος ηθικό και πολιτικό από τους «φακέλους/ φωτογραφίες» των 200 της Καισαριανής.

■ Άγγελος Φουρνοτζής

στον κόσμο...

Ινδία

Στις 12/2 πραγματοποιήθηκε γενική απεργία, που καλούσαν 10 μεγάλα κεντρικά συνδικάτα μαζί με αρκετές ομοσπονδίες εργαζομένων και αγροτικών φορέων. Η πανεθνική κινητοποίηση έγινε με στόχο να πάρει μορφή η κατακλυσμιαία κοινωνική οργή ενάντια στην κυβερνητική επίθεση στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα. Συνολικά, 300 εκατομμύρια εργαζόμενοι και αγρότες συμμετείχαν στην απεργία, καθιστώντας τη μία από τις μεγαλύτερες απεργίες παγκοσμίως, από αριθμητική άποψη. Τόσο οι κρατικές υπηρεσίες, οι δημόσιες επιχειρήσεις και ο ιδιωτικός τομέας παρέλυσαν σε μεγάλο βαθμό. Σε Νέο Δελχί, Καλκούτα και Μουμπάι οργανώθηκαν μπλοκαρίσματα τρένων και κλεισίματα τραπεζών, λιμανιών, ορυχείων άνθρακα και χαλυβουργιών. Η κυβέρνηση απάντησε με σκληρή καταστολή και συλλήψεις απεργών.

Η απεργία οργανώθηκε με το σύνθημα ενός πανεθνικού «Bharat Bandh» - έκφραση που στα ινδικά σημαίνει «εθνικό κλείσιμο». Πρόκειται για την κλιμάκωση μαζικών αντιδράσεων σε μια σειρά από αντιδραστικά μέτρα της κυβέρνησης Μόντι, που έχουν βάλει στο στόχαστρο τα δικαιώματα των εργαζομένων και των φτωχών αγροτικών στρωμάτων. Στη βάση της κινητοποίησης βρίσκονται τέσσερις νέοι αντεργατικοί νόμοι που αντικαθιστούν 29 παλαιότερους νόμους και αποδυναμώνουν τη διαπραγμάτευση των συλλογικών συμβάσεων, περιορίζουν το δικαίωμα στην απεργία, υποβαθμίζουν τις προδιαγραφές ασφαλείας στους χώρους εργασίας και «απελευθερώνουν» τις ώρες εργασίας.

Εκτός από την επίθεση στα εργασιακά, η απεργία ήταν μια αντίδραση στην κυβερνητική πολιτική για το αγροτικό και αφορά: α) την υποβάθμιση του βασικού προγράμματος εγγυημένης αγροτικής απασχόλησης, β) τα νομοσχέδια για τον ηλεκτρισμό, τους σπόρους και τις αποκρατικοποιήσεις, ξεκάθαρο βήμα προς την ισοπέδωση των κοινωνικών δικαιωμάτων υπέρ των μεγάλων επιχειρήσεων.

Αργεντινή

Μία από τις μεγαλύτερες εργατικές κινητοποιήσεις των τελευταίων ετών έλαβε χώρα στην Αργεντινή στα τέλη Φλεβάρη. Στις 19/2, πραγματοποιήθηκε 24ωρη γενική απεργία που κήρυξε η General Confederation of Labor (CGT), με μαζική συμμετοχή σε μεταφορές, βιομηχανία, δημόσιο και λιμάνια, με επίκεντρο των διαδηλώσεων το Μπουένος Άιρες

Αφορμή της απεργίας το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης Μιλέι, που βαφτίστηκε «εκουγχορονισμός της αγοράς εργασίας», αλλά στην πράξη προβλέπει: α) απελευθέρωση των απολύσεων και μείωση των αποζημιώσεων, β) επέκταση των ελαστικών «ευέλικτων» μορφών απασχόλησης, γ) περιορισμούς στη συνδικαλιστική δράση και στις συλλογικές συμβάσεις. Σε μια χώρα που ήδη μαστίζεται από την ακρίβεια και τη ραγδαία φτωχοποίηση, τα μέτρα αυτά ισοδυναμούν με νέα επίθεση στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Άλλωστε, αποσκοπεί στο συνολικό σχέδιο του Τραμπ να βάλει σε τάξη την «πίσω αυλή του». Η κυβέρνηση Μιλέι έχει παραδώσει ουσιαστικά στις ΗΠΑ τον έλεγχο του συναλλάγματος, της εξωτερικής πολιτικής και των σπάνιων γαιών.

Παρά τη δυναμική των κινητοποιήσεων, η γραφειοκρατική ηγεσία της CGT δεν έχει προκηρύξει νέα απεργία, κλείνοντας τον αγώνα πριν καν κλιμακώσει. Η προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι και ο λόγος που η κυβέρνηση προχώρησε στην ψήφιση του νόμου στις 28/2, παρά τις μαζικές αντιδράσεις. Η νεοφιλελεύθερη επέλαση πάνω στα εργατικά δικαιώματα μπορεί να απαντηθεί μόνο μέσα από την οργάνωση της εργατικής τάξης. Οργάνωση στα σωματεία της, σε επιτροπές και πάνω από όλα σε επαναστατικά κόμματα και μέσα από ένα ενιαίο μέτωπο ενάντια στη λιτότητα, τον αυταρχισμό και την απειλή του πολέμου.

Αμερικανο-ισραηλινή επίθεση στο Ιράν

Ο Γ' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

Στις 28 Φεβρουαρίου, εν μέσω διαπραγματεύσεων για την υπογραφή αμερικανο-ιρανικής συμφωνίας, και με την ιρανική πλευρά να έχει προχωρήσει σε σημαντικές υποχωρήσεις (καθ' ομολογία των διαμεσολαβητών από το Ομάν), ο αμερικανός πρόεδρος ανακοίνωσε αιφνιδιαστικά το υποτιθέμενο αδιέξοδο των συζητήσεων και διέταξε ισχυρές αμερικανικές αεροναυτικές δυνάμεις (30% του συνόλου) που είχε συγκεντρώσει στην περιοχή της Αραβικής Θάλασσας, να επιτεθούν. Συνεργός και συνεταίρος στο εγχείρημα, ο σφαγίας Νετανιάχου, που, αμετανόητος από την άτακτη υποχώρηση του περασμένου Ιούνη, έσυρε το Ισραήλ σε έναν νέο αιματηρό πόλεμο. Πρώτος στόχος της επίθεσης ήταν η ανώτατη θρησκευτική, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, και πρώτα θύματα ο ανώτατος ηγέτης Αγιατολάχ Αλί Χαμενεϊ, σημαίνοντες αξιωματούχοι του καθεστώτος και 168 μαθήτριες σε παρακείμενο σχολείο (το σιωνιστικό καθεστώς φρόντισε να βάλει την υπογραφή του).

Το σχέδιο (;) Τραμπ...

Τι κι αν το 80% της αμερικανικής κοινής γνώμης δήλωνε κουρασμένο από τις συνεχείς πολεμικές επιχειρήσεις του «ειρηνοποιού» Τραμπ. Τι κι αν πλήθος σύμβουλοι και ειδικοί –ανάμεσά τους ο επικεφαλής των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων, στρατηγός Νταν Κέιν και ο διοικητής της CIA, Τζον Ράτκλιφ– του ανέλυναν τους τεράστιους κινδύνους και το υπέρογκο κόστος (οικονομικό και πολιτικό) μιας επίθεσης στο Ιράν. Ο ανερμάτιστος και τυχοδιώκτης αμερικανός πρόεδρος, μεθυσμένος από την επιτυχία στη Βενεζουέλα και τις χλιαρές αντιδράσεις στις μαξιμαλιστικές βλέψεις του για τη Γροιλανδία, την Κούβα, το Μεξικό κλπ, ενθαρρυσμένος από την αποδυνάμωση του ιρανικού καθεστώτος (κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, αμερικανο-ισραηλινοί βομβαρδισμοί του Ιούνη, αποδεκατισμός Χαμάς και Χεζμπολάχ) θεώρησε ότι οι συνθήκες ευνοούσαν τα σχέδιά του για ένα κάρφιο χτύπημα στην Κίνα –και δευτερευόντως στη Ρωσία και τους BRICS– μέσω της επίθεσης στον πιο αδύναμο κρίκο της «συμμαχίας», το Ιράν. Θεώρησε, με άλλα λόγια, ότι η συγκυρία ευνοούσε για να προχωρήσει τα σχέδιά του για τη Νέα Μεγάλη Μέση Ανατολή, υπό αμερικανική κηδεμονία. Και έκανε το δικό του, ακούγοντας μόνο τους αυλικούς του και το σιωνιστικό λόμπι, παρακάμπτοντας για ακόμα μια φορά το Κογκρέσο και τους πάντες, και βάζοντας μπουρλότο στη Μέση Ανατολή.

Στις πρώτες του δηλώσεις μετά την επίθεση, έκανε λόγο για πόλεμο-αστραπή που θα ολοκληρωνόταν (φυσικά με θρίαμβο της αμερικανικής ισχύος) μέσα σε ένα - δυο 24ωρα. Οι στόχοι που έθετε ήταν ο τερματισμός του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν (ακόμα και για μη πολεμική χρήση), ο περιορισμός του βεληνεκού των βαλλιστικών του πυραύλων ώστε να μην κινδυνεύει το γειτονικό Ισραήλ (να υπενθυμίσουμε ότι πέρα από τη θηριώδη υπεροπλία του, το Ισραήλ διαθέτει και πυρηνικά όπλα) και ο τερματισμός στήριξης των συμμαχικών του δυνάμεων στην πε-

ριοχή (Χεζμπολάχ, Χαμάς, Χούθι). Λίγες ώρες μετά, παραδέχτηκε ότι ο πραγματικός στόχος ήταν η συντριβή του θεοκρατικού ιρανικού καθεστώτος και η αντικατάστασή του με ένα άλλο, της αρεσκείας του, που δεν είχε ωστόσο προσδιορίσει ή ετοιμάσει –απλά αρκέστηκε σε εκκλήσεις προς τον ιρανικό λαό να ξεσηκωθεί, όπως είχε κάνει τον Δεκέμβρη.

...που γύρισε μπούμερανγκ

Ανιστόρητος και επιφανειακός, φάνηκε να μην έχει εξετάσει τη χώρα και το καθεστώς με τα οποία πάει να τα βάλει και να μην έχει υπολογίσει την έλλειψη συγκροτημένου αντιπολιτευτικού κινήματος (τώρα προσπαθεί να δελεάσει τις Κουρδικές και Αζέρικες μειονότητες ώστε να αναλάβουν τις χερσαίες επιχειρήσεις). Εμφανώς υποβάθμισε το ενδεχόμενο συσπείρωσης των Ιρανών γύρω από το καθεστώς των μουλάδων (ακόμα κι αν δεν τους είναι αρεστό), προκειμένου να αντικρούσουν τους εισβολείς –όπως και την ηρωοποίηση (ως μάρτυρα) του Χαμενεϊ από τους πιστούς σίιτες στην ευρύτερη περιοχή. Επίσης, φάνηκε να μην έχει υπολογίσει την προετοιμασία (στρατιωτική, επιχειρησιακή, πολιτική) τόσο του καθεστώτος, όσο και του λαού, που από το 1979 ζει σε συνθήκες εμπάργκο και μόνη απειλής: Πράγματι, η διαδοχή του Χαμενεϊ και της υπόλοιπης ηγεσίας είχε προβλεφθεί και η συστηματική ενίσχυση του οπλοστασίου της χώρας (αντιπλοϊκοί πύραυλοι, συστήματα πυραύλων εδάφους - αέρος, αντιβαλλιστικά και αντιπυραυλικά όπλα) από τους Κινέζους και σε μικρότερο βαθμό από τη Ρωσία (που, επιπλέον, έχει ιδιαίτερη συμβολή στο πυρηνικό ιρανικό πρόγραμμα) επιταχύνθηκε μετά την επίθεση του περασμένου Ιούνη.

Ο Τραμπ αιφνιδιάστηκε από την άμεση απάντηση: Εμφάνιση συγκροτημένης ηγετικής ομάδας γύρω από τον υπηρεσιακό πρόεδρο Αλί Λαριτζανί αμέσως μετά την εξόντωση του Χαμενεϊ (που να σημειώσουμε δολοφονήθηκε στο γραφείο του, όχι κρυμμένος σε κάποιο καταφύγιο). Σφυροκόπημα με drones και πυραύλους του Ισραήλ και δεκατριών (μέχρι τη στιγμή που γράφεται το άρθρο) χωρών του Περσικού Κόλπου που διαθέτουν αμερικανικές βάσεις και χρησιμοποιούνται για να πληγεί το Ιράν. Επιθέσεις στις αμερι-

κανικές αρμάδες (που έχουν αράξει χίλια χιλιόμετρα (!) μακριά από το πεδίο των συγκρούσεων), σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις, αεροδρόμια, λιμάνια, χώρους όπου έχουν καταφύγει αμερικανοί στρατιώτες και πολιτικό προσωπικό μετά την εκκένωση των βάσεων και των πρεσβειών. Κλείσιμο, ή αχρήστευση λόγω επισφάλειας, των στενών του Ορμούζ, απ' όπου περνάει το 20-30% του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου πετρελαιοειδών (με τις ανάλογες επιπτώσεις για τις χώρες του Κόλπου και την παγκόσμια οικονομία).

Ο έτερος Καπαδόκης, ο Νετανιάχου, που χρόνια προσπαθούσε να εμπλέξει τις ΗΠΑ σε ένα πόλεμο με το Ιράν για να προωθήσει τα δικά του σχέδια δημιουργίας του Μεγάλου Ισραήλ (μιας και μόνο του το σιωνιστικό κράτος μετράει αλληπάλληλες αποτυχίες), τα κατάφερε. Η απόπειρα της Χεζμπολάχ να στηρίξει την ιρανική αντεπίθεση χτυπώντας το Ισραήλ (μένει να φανεί το μέγεθός της), έδωσε την ευκαιρία στα ισραηλινά στρατεύματα να εισβάλουν ξανά στο Λίβανο επιτείνοντας το χάος και την αποσταθεροποίηση.

Ο πλανήτης σε αχαρτογράφητα νερά

Οι πιο πρόσφατες δηλώσεις του Τραμπ, πέρα από τη γνωστή υπερφίαλη μεγαλομανία (μπορεί «να τελειώσει τον πόλεμο όποτε θέλει», έχει «πολλές εξόδους να διαλέξει», «έχει καταστραφεί το μισό πυραυλικό απόθεμα του Ιράν» και άλλα τέτοια), αποκαλύπτουν τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται, καθώς βάζει στο τραπέζι και μετά ξαναπαίρνει τη δυνατότητα εκεχειρίας, «μαζεύεται» από τους επιτελείς του, όπως τον υπουργό εξωτερικών Μάρκο Ρούπιο, σχετικά με τους στόχους της επίθεσης και την πιθανότητα αποστολής χερσαίων δυνάμεων, μεταθέτει το τέλος του πολέμου σε 4-5 εβδομάδες ή στο διηνεκές. Ο πόλεμος - αστραπή μετατρέπεται σε μακροχρόνιο πόλεμο φθοράς που δύσκολα θα κερδηθεί. Ταυτόχρονα, η αμερικανική κοινή γνώμη, και ιδίως οι οπαδοί του MAGA, είναι δυσαρεστημένοι και οι ενδιάμεσες εκλογές για το αμερικανικό Κογκρέσο είναι το Νοέμβρη, πολύ κοντά για να αμβλύνει τη ζημιά.

Το Ιράν, από την πλευρά του, δίνει έναν αγώνα επιβίωσης –όχι μόνο του καθεστώτος αλλά και της ίδιας της χώρας– καθώς

αν ηττηθεί κινδυνεύει να διαλυθεί ή να βυθιστεί σε έναν εμφύλιο και να μετατραπεί σε ακόμα μια μαύρη τρύπα όπως η Συρία ή η Ουκρανία. Η εξαιρετικά προσεκτική και μελετημένη τακτική που η ηγεσία του ακολουθεί, προς το παρόν, είναι η άσκηση ασφυκτικής πίεσης στις πρόθυμες χώρες του Κόλπου που φιλοξενούν αμερικανικές βάσεις (πλήττοντας αμερικανικούς και όχι μόνο στόχους, π.χ. την πετρελαϊκή Aramco στη Σαουδική Αραβία, κλείνοντας τα στενά του Ορμούζ κ.λπ), ώστε να πιέσουν με τη σειρά τους σε αναδίπλωση το αμερικανικό καθεστώς. Από την άλλη, το γεγονός ότι οι δυνάμεις της Χαμάς και της Χεζμπολάχ είναι αποδεκατισμένες και ότι η Κίνα και η Ρωσία δεν δείχνουν διατεθειμένες προς ώρας να εμπλακούν πιο ενεργά στο πλευρό του Ιράν (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα συνεχίσουν κι έτσι, αν η απειλή για το Ιράν κλιμακωθεί), κάνει την κατάσταση δύσκολη και για τους Ιρανούς.

Οι χώρες της Δύσης και ιδίως το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία και η Γερμανία σύρθηκαν, για ακόμα μια φορά, σε έναν πόλεμο για τον οποίο δεν ρωτήθηκαν. Και, για ακόμα μια φορά, υποτάχθηκαν στις αμερικανικές επιταγές, όχι μόνο σπυδόντας να κατηγορήσουν το Ιράν για την επίθεση που δέχτηκε, αλλά κυρίως γιατί παραχώρησαν τη στήριξη, τις βάσεις και τις στρατιωτικές τους δυνάμεις για τη δήθεν αμυντική(!) υπεράσπιση των αμερικανικών στρατευμάτων από τα ιρανικά αντίποινα, προσποιούμενοι ότι κρατούν ουδέτερη στάση. Δικαιολογημένα, αν και προειδοποιητικά, στοχοποιήθηκε η βρετανική βάση στο Ακρωτήριο της Κύπρου και, δυστυχώς, η κυπριακή κυβέρνηση (άλλος στρατηγικός εταίρος των ισραηλινών) έτρεξε να την υπερασπιστεί, αντί να διαχωρίσει τη θέση της και να καταγγείλει τους Βρετανούς και το αποικιακό καθεστώς που εξακολουθούν να επιβάλλουν.

Ο έλληνας πρωθυπουργός δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα. Βιάστηκε, από την πρώτη στιγμή, να δικαιολογήσει την αμερικανο-ισραηλινή επίθεση και να ταχθεί στο πλευρό της υπερδύναμης, που κουρελιάζει καθημερινά το υποτιθέμενο διεθνές δίκαιο στο οποίο ο ίδιος ο Μητσοτάκης ομνύει. Η μετατροπή της Ελλάδας σε αμερικανικό προτεκτοράτο και ισραηλινή αποικία είναι εξόφθαλμη: ο Νετανιάχου και τα ισραηλινά μαχητικά κόβουν βόλτες στον εναέριο χώρο της Ελλάδας και η Σουδά (που φιλοξένησε το USS Gerald R. Ford στον δρόμο του προς την Αραβική Θάλασσα) έχει μετατραπεί σε κόμβο επιχειρησιακής υποστήριξης των αμερικανικών στρατευμάτων. Οι Patriot στην Κάρπαθο, οι S-300 στο Λασιθί, οι δυο φρεγάτες (η μια από τις πανάκριβες γαλλικές) και τα F-16 που στάλθηκαν στην Κύπρο για να προστατεύσουν τις βρετανικές βάσεις (και όχι τους Κύπριους), υποδηλώνουν την ενεργή εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο εναντίον μιας άλλης χώρας και βάζουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και το λαό της χώρας μας στο στόχαστρο.

53 χρόνια μετά, η ταράτσα της Νομικής μας δείχνει τον δρόμο

Στις 20 Μάρτη συμπληρώνονται 53 χρόνια από τη δεύτερη κατάληψη της Νομικής ενάντια στη δικτατορία των συνταγματαρχών το 1973. Οι καταλήψεις της Νομικής τον Φλεβάρη-Μάρτη του 1973 αποτελούν ορόσημο για το φοιτητικό κίνημα, καθώς κλόνισαν ανεπανόρθωτα το σχέδιο «φιλελευθεροποίησης» της Χούντας για μια «ομαλή μετάβαση στη δημοκρατία» και άνοιξαν τον δρόμο για την ιστορική εξέγερση του Πολυτεχνείου. Ακόμη αποτέλεσαν ξεκάθαρη απόδειξη της ανωτερότητας της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, που κατάφερε να ξεπεράσει τους ρεφορμιστές, να εφαρμόσει έμπρακτα την πολιτική της και να κερδίσει σημαντική επιρροή στους φοιτητές.

Οι καταλήψεις της Νομικής ήταν το αποκορύφωμα των φοιτητικών κινητοποιήσεων ενάντια στο νομοθετικό διάταγμα 1347, σύμφωνα με το οποίο ο Υπουργός Άμυνας της χούντας μπορούσε να ανακαλεί τις αναβολές στρατιωτικής θητείας όσων φοιτητών απείχαν από τα μαθήματά τους και αγωνίζονταν ενάντια στη χούντα. Αυτό το ακραία αντιδραστικό νομοθέτημα αποτέλεσε μια απέλπιδα προσπάθεια της χούντας να τρομοκρατήσει το φοιτητικό κίνημα, που μόλις είχε αρχίσει να βγαίνει στο προσκήνιο και να αποκτά μαχητικά χαρακτηριστικά. Οι πρώτες κινητοποιήσεις ενάντια στο ν.δ. ξέσπασαν στα μέσα Φλεβάρη σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και

κατέληξαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία, συλλήψεις και εν τέλει στη στράτευση 37 αγωνιστών φοιτητών στις 15/2. Ως απάντηση, την επόμενη μέρα πραγματοποιήθηκε μια πρώτη προσπάθεια κατάληψης της Νομικής από 2.500 φοιτητές, η οποία ωστόσο έληξε σύντομα με την έξοδο των φοιτητών που για μια ακόμη φορά χτυπήθηκαν άγρια από την αστυνομία.

Παρά τη σκληρή καταστολή και τις νέες στρατεύσεις φοιτητών, μερικές μέρες αργότερα, στις 21-22/2, πραγματοποιήθηκε η πρώτη πετυχημένη κατάληψη της Νομικής από 4.000 φοιτητές, η οποία στηρίχθηκε τόσο από φοιτητές άλλων σχολών, όσο και από εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα που είχαν πλέον αγανακτήσει με τη χούντα που είχε κάσει στον σβέρκο τους για 7 ολόκληρα χρόνια. Και πάλι οι συγκεντρωμένοι φοιτητές και εργαζόμενοι αντιμετώπιστηκαν από το καθεστώς με ακραία καταστολή. Σε αυτή την κατάληψη το φοιτητικό κίνημα πραγματοποίησε ένα ποιοτικό άλμα. Το σχέδιο των ρεφορμιστών της Αντι-ΕΦΕΕ (ΚΚΕ) και του Ρήγα Φεραίου (ΚΚΕ εσωτερικού), που επεδίωκαν τη «φιλελευθεροποίηση της χούντας» με την άσκηση πολιτικής πίεσης για την παραχώρηση μεταρρυθμίσεων, υπερκεράστηκε από την πρωτοπορία των αγωνιστών και τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς. Έτσι, για πρώτη φορά κυριάρχησαν σε μαζική κλίμακα καθαρά πολιτικά συνθήματα για την ανατροπή της χούντας

και ενάντια στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, όπως «Κάτω η χούντα» και «Έξω οι Αμερικάνοι».

Στις 20 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε η δεύτερη κατάληψη της Νομικής, η οποία αυτή τη φορά οργανώθηκε με πρωτοβουλία της άκρας αριστεράς, κόντρα στις προσπάθειες αστών και ρεφορμιστών να την αποτρέψουν και να περιορίσουν το φοιτητικό κίνημα στην πάλη για μεταρρυθμίσεις και παραχωρήσεις από το χουντικό καθεστώς. Η κατάληψη μπορεί να μην είχε τη μαζικότητα της πρώτης (συμμετείχαν περίπου 2.000 φοιτητές), όμως οι φοιτητές που συμμετείχαν ήταν αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν και να συγκρουστούν ολομέτωπα με τη χούντα. Για άλλη μια φορά οι εργαζόμενοι προσέτρεξαν κατά χιλιάδες να συμπαρασταθούν στους φοιτητές. Ωστόσο, με την άδεια της πρυτανείας (που είχε έρθει σε συνεννόηση και με τους ρεφορμιστές), η κατάληψη εκκενώθηκε βίαια από την αστυνομία με αποτέλεσμα δεκάδες τραυματισμούς και πάνω από 100 συλλήψεις φοιτητών. Η κατάληψη αυτή ήταν ιδιαίτερα σημαντική, καθώς όξυνε την πολιτική κρίση της χούντας και έβαλε οριστικά ταφόπλακα στα σχέδια «φιλελευθεροποίησης» του καθεστώτος, αφού πλέον όλο και περισσότερο φοιτητές και εργαζόμενοι άρχισαν να θέτουν ξεκάθαρα το ζήτημα της πτώσης του. Ακόμη, συνέβαλε ακόμη παραπάνω στο ξεκαθάρισμα των δύο γραμμών στο φοιτητικό κίνημα,

της ρεφορμιστικής και της επαναστατικής και απέδειξε ότι η άκρα αριστερά μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες και να στήσει νικηφόρους αγώνες. Έτσι, τους επόμενους μήνες η άκρα αριστερά ενισχύθηκε σημαντικά σε βάρος των ρεφορμιστών, κάτι που οδήγησε και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973.

Οι ιστορικές καταλήψεις της Νομικής αποτελούν πολύτιμο παράδειγμα για τους τεράστιους και κρίσιμους αγώνες που έχουμε μπροστά μας. Σήμερα, 53 χρόνια μετά, τα αιτήματα «Κάτω η χούντα» και «Έξω οι Αμερικάνοι» είναι πιο επίκαιρα από ποτέ. Απέναντι στη νεοφιλελεύθερη χούντα του Μητσοτάκη, που έχει κηρύξει τον πόλεμο σε εργαζόμενους και νεολαία, δεν υπάρχουν περιθώρια για διαπραγματεύσεις και εύκολες λύσεις. Απέναντι στον πόλεμο, τις ιδιωτικοποιήσεις, την αστυνοκρατία, την ακραία αντιδημοκρατική αναδίπλωση, μόνη πραγματική λύση είναι η οργάνωσή μας και οι ανυποχώρητοι, αποφασιστικοί αγώνες μέχρι τέλους με μαχητικά μέσα πάλης, απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, που θα συγκρουστούν κεντρικά με την κυβέρνηση. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και τις ζωές μας και να αποφύγουμε το μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν.

Η στάση της 2ης Διεθνούς στον Α' ΠΠ (σοσιαλπατριωτισμός/στήριξη των ντόπιων αστικών τάξεων στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο) επισφράγισε την χρεωκοπία της. Η νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στη Ρωσία τον Οκτώβριο του '17, το επαναστατικό κύμα του 1918-1923, η τάση για εξαπλώση της επανάστασης παγκόσμια, στον αντίποδα της προδοτικής ρεφορμιστικής πολιτικής της 2ης Διεθνούς, ώθησαν στην ανάγκη για τη δημιουργία της 3ης Διεθνούς (Κομιντέρν).

Η 3η Διεθνής βρίσκει τις ρίζες της, στη μειοψηφική μεν, πιστή στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού δε, τάση εντός των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων και της 2ης Διεθνούς, η οποία προχώρησε σε δύο αντιπολεμικές συνδιασκέψεις εν μέσω του Α' ΠΠ (1915 στο Τσίμερβαλντ, 1916 στο Κιένταλ), όπου πάρθηκαν αποφάσεις για τη διατήρηση της διεθνιστικής στάσης κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου και διακήρυξαν την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού ως το μέσο για την αντιμετώπιση και το σταμάτημα του πολέμου.

Αυτή η τάση έπαιξε σημαντικό ρόλο στην επανάσταση τον Οκτώβριο του 1917 στη Ρωσία. Η καθοριστική νίκη του ρώσικου προλεταριάτου έκανε τη σοσιαλιστική προοπτική προσιτή πραγματικότητα για την παγκόσμια εργατική τάξη και ώθησε στη δημιουργία κομμουνιστικών κομμάτων (μπολσεβίκικου τύπου) σε πολλές χώρες. Η ανάγκη για ένα νέο παγκόσμιο επαναστατικό κόμμα, που θα προωθούσε τη σοσιαλιστική επανάσταση στον πλανήτη και θα συντόνιζε όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα, ήταν αντικειμενική.

107 χρόνια από την ίδρυση της 3ης Διεθνούς

Το ιδρυτικό συνέδριο της Κομιντέρν διεξήχθη, με πρωτοβουλία των Λένιν-Τρότσκι, τον Μάρτιο του 1919 στην Μόσχα. Συμμετείχαν αντιπρόσωποι από 35 ΚΚ και διάφορων σοσιαλιστικών ομάδων. Η προγραμματική διακήρυξη της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ), προέβλεπε τη δικτατορία του προλεταριάτου ως τη μόνη λύση απέναντι στη δικτατορία του κεφαλαίου και διατύπωσε το σπουδαίο ντοκουμέντο «Μανιφέστο προς το διεθνές προλεταριάτο».

Στο 2ο συνέδριό της, ψηφίστηκαν οι Θέσεις και το Καταστατικό. Τέθηκαν τα ζητήματα της άμεσης προετοιμασίας για την προλεταριακή επανάσταση και τη δημιουργία ενιαίων Κομμουνιστικών Κομμάτων σε κάθε χώρα. Μεγάλης σημασίας ντοκουμέντο του Συνεδρίου αποτέλεσε το κείμενο με τους 21 δεσμευτικούς όρους εισδοχής στην ΚΔ (εκκαθάριση των κομμάτων από τα σοσιαλδημοκρατικά στοιχεία, αποδοχή της αρχής του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού στο εσωτερικό κάθε κόμματος και της ΚΔ, διαγραφή όσων διαφωνούσαν με τις θέσεις της ΚΔ, καταδίκη του πασιφισμού και του σοσιαλσφωβισμού).

Το 3ο (Ιούνιος 1921) και το 4ο Συνέδριο (Ιούλιος 1921) ασχολήθηκαν με ζητήματα τακτικής για την προσέγγιση των εργατικών και συνδικαλιζόμενων μαζών, που κατά πλειοψηφία παρέμεναν σε σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Ο Λένιν και ο Τρότσκι έριξαν το σύνθημα «Ανάμεσα στις μάζες» και παρουσίασαν την τακτική του «Ενιαίου Εργατικού

Μετώπου», που θα βοηθούσε στο κέρδιμα και στη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε ένα ταξικό μέτωπο, μέσα στο οποίο τα επαναστατικά κόμματα θα έπρεπε να παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση και αφομοίωση του στρατηγικού στόχου και της κατάληψης της εξουσίας, ενάντια στα σχέδια των ρεφορμιστικών ηγεσιών των συνδικάτων.

Με τον θάνατο του Λένιν το 1924 και την επικράτηση του Στάλιν στο ΚΚΣΕ, η πορεία της Διεθνούς παίρνει τον ίδιο γραφειοκρατικό κατήφορο με την Σοβιετική Ένωση. Το πογκρόμ, οι εξορίες και οι δολοφονίες του Τρότσκι και άλλων μελών της Αριστερής Αντιπολίτευσης, συνέβαλαν στη μετατροπή της Διεθνούς σε όργανο του Κρεμλίνου. Ο σταλινικός εκφυλισμός και η υποχώρηση της επαναστατικής στρατηγικής είναι καταφανής. Η ΚΔ υιοθετεί εγκληματικές αντιμαρξιστικές/αντεπαναστατικές θέσεις όπως ο Σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα, ο Παμφασισμός, η θεωρία των Σταδίων και η τακτική των Λαϊκών Μετώπων.

Αυτές οι θέσεις/τακτικές, δεν προήλθαν από την ανάλυση της πραγματικότητας της εποχής, αλλά διαμορφώθηκαν ακριβώς για να εξυπηρετήσουν τη διατήρηση των υλικών προνομίων της σταλινικής γραφειοκρατίας. Η εξάπλωση της σοσιαλιστικής επανάστασης έφερε τον κίνδυνο της «παράσυρσης» του ρώσικου προλεταριάτου σε μια αντιγραφειοκρατική πολιτική επανάσταση στην

ΕΣΣΔ. Αυτή η πολιτική στροφή της ΚΔ, οδήγησε σε μια σειρά προδοσιών εξεγέρσεων και επαναστάσεων (Ισπανική Επανάσταση, Ελληνική Επανάσταση κ.α.).

Με τη διαμόρφωση της συγκεκριμένης κατάστασης ο Τρότσκι και η Διεθνής Αριστερή Αντιπολίτευση είδαν την αναγκαιότητα δημιουργίας της Τέταρτης Διεθνούς, η οποία ιδρύθηκε το 1938. Καθήκον της ήταν να διαφυλάξει και κυρίως να εμβαθύνει τις θέσεις και αναλύσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Κομιντέρν.

Η Κομιντέρν διαλύθηκε το 1943 από τη σταλινική γραφειοκρατία, ως δώρο-παραχώρηση προς τους ιμπεριαλιστές «συμμάχους» (Αγγλία-ΗΠΑ), με την αιτιολόγηση ότι η ΚΔ έχει εκπληρώσει τον σκοπό της, ότι δε θα μπορεί πλέον να αποτελεί «κομμουνιστικό κίνδυνο» για τη ναζιστική Γερμανία, η οποία εξαπέλυε επιθέσεις κάτω από την αιτιολογία και ότι «η διάλυση διευκολύνει το έργο των πατριωτών στις φιλελεύθερες χώρες για την ένωση των προοδευτικών δυνάμεων της χώρας τους».

Σήμερα, βρισκόμαστε στο κατώφλι μιας νέας εποχής. Ο ιδιότυπος 3ος ΠΠ είναι ήδη σκληρή πραγματικότητα. Η παγκόσμια εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν ανοιχτά τον κίνδυνο του γενικευμένου πολέμου, την ακρίβεια, την εξαθλίωση, τη διάλυση των κοινωνικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» τίθεται άμεσα και η ανάγκη ενός διεθνούς επαναστατικού κόμματος είναι πιο απαραίτητη από ποτέ για την έκβαση της ταξικής πάλης και την πραγματική επιβολή της ειρήνης από τους λαούς όλου του πλανήτη.

31 Μαρτίου 1946

80 χρόνια από την επίθεση στο Λιτόχωρο και την έναρξη του ελληνικού Εμφυλίου

Κάθε επέτειος ιστορικών γεγονότων δεν αποτελεί απλώς μια ευκαιρία μνήμης. Είναι ταυτόχρονα μια στιγμή αναστοχασμού πάνω στις κοινωνικές δυνάμεις που διαμόρφωσαν το παρελθόν και συνεχίζουν να επηρεάζουν το παρόν. Ογδόντα χρόνια μετά, η περίοδος εκείνη εξακολουθεί να γεννά πολύτιμα διδάγματα. Για τους σημερινούς αγωνιστές, η εξέταση εκείνης της εμπειρίας δεν πρέπει να αποτελεί απλώς ζήτημα ιστορικού ενδιαφέροντος, αλλά μέρος μιας ευρύτερης προσπάθειας κατανόησης των όρων μέσα στους οποίους αναπτύσσονται οι ταξικές συγκρούσεις και οι επαναστατικές τακτικές.

Η ελληνική Επανάσταση 1941-49

Η επίθεση των ανταρτών στο Λιτόχωρο, στις 31 Μαρτίου 1946, θεωρείται συμβολικά το σημείο έναρξης του δεύτερου αντάρτικου. Η ενέργεια αυτή πραγματοποιήθηκε λίγες ώρες πριν τις εκλογές της 31ης Μαρτίου και στόχευε κυρίως στην άσκηση πολιτικής πίεσης στο καθεστώς που είχε διαμορφωθεί μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Παρότι, όπως μπορούμε να πούμε σήμερα, επρόκειτο για μια περιορισμένη επιχείρηση, περισσότερο συμβολικού χαρακτήρα παρά, το γεγονός αυτό έκτοτε χρησιμοποιείται ως το χρονικό σημείο από το οποίο αρχίζει το «δεύτερο αντάρτικο», ή, όπως ονομάζεται, ο «εμφύλιος πόλεμος».

Συνολικά, η δεκαετία του 1940 υπήρξε ίσως η πιο δραματική και ταραγμένη περίοδος της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Μέσα σε λίγα μόλις χρόνια η χώρα γνώρισε την κατάρρευση του κράτους, την τριπλή φασιστική κατοχή, τη μαζική λαϊκή αντίδραση απέναντι στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τους Ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους εκμεταλλευτές-δωσιλόγους και, τελικά, την ήττα και την προδοσία της Επανάστασης 1941-49.

Αποκορύφωμα της σύγκρουσης υπήρξαν τα Δεκεμβριανά του 1944 και στη συνέχεια η αιματηρή δεύτερη φάση της, ευρύτερα γνωστή ως *εμφύλιος πόλεμος*. Παρότι συχνά ο εμφύλιος παρουσιάζεται ως μια σύγκρουση που ξεκινά το 1946 και ολοκληρώνεται το 1949, μια πιο προσεκτική ματιά στην ιστορική εξέλιξη δείχνει ότι η πραγματικότητα είναι πιο σύνθετη. Η σύγκρουση αυτή δεν εμφανίστηκε ξαφνικά ούτε μπορεί να απομονωθεί από τα γεγονότα που προηγήθηκαν. Τόσο το πρώτο αντάρτικο –«εθνική αντίσταση», όσο και το δεύτερο αντάρτικο –«εμφύλιος πόλεμος», αποτελούν δύο διαδοχικές φάσεις μιας ευρύτερης κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης που έθεσε στο επίκεντρο το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας με τον πιο οξύ τρόπο. Και αυτό για τους εξής τρεις λόγους:

α) Οι κοινωνικές δυνάμεις που αντιπαράθενται παραμένουν ουσιαστικά οι ίδιες σε όλη τη διάρκεια της σύγκρουσης. Από τη μία πλευρά βρίσκονται οι πλατιές λαϊκές μάζες – αγρότες, εργάτες και τα φτωχά, πληβειακά στρώματα των πόλεων. Από την άλλη πλευρά στέκεται η ελληνική αστική τάξη μαζί με τους δοσίλογους και τους μηχανισμούς της. Στην πρώτη φάση της σύγκρουσης αυτή η παράταξη συμπορεύεται με τους γερμανούς, ιταλούς και βούλγαρους φασίστες κατακτητές, ενώ στη δεύτερη φάση στηρίζεται στους βρετανούς και κατόπιν στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

β) Το πολιτικό περιεχόμενο της αντιπαράθεσης παραμένει σε γενικές γραμμές παρόμοιο, όπως και οι βασικοί πολιτικοί φορείς της σύγκρουσης. Στο στρατόπεδο του λαϊκού κινήματος κυριαρχεί το ΚΚΕ: κατά την πρώτη περίοδο ως ηγετική δύναμη μέσα στο ευρύτερο αντιστασιακό κίνημα και στη δεύτερη ως ο απόλυτος καθοδηγητής του. Στην αντίπερα όχθη βρίσκονται οι ένοπλες ομάδες και οι δοσιλογικές συμμορίες που συνδέονται με την αστική τάξη, μαζί με ένα πολιτικό προσωπικό βαθιά απαξιωμένο και έναν κρατικό μηχανισμό αποδιοργανωμένο και απονομιμοποιημένο.

γ) Τέλος, η στρατηγική κατεύθυνση του ΚΚΕ παραμένει σε αμφότερες τις φάσεις ουσιαστικά η ίδια: η απόρριψη της προοπτικής της σοσιαλιστικής επανάστασης και η υιοθέτηση της γραμμής της λεγόμενης «λαοκρατίας». Πρόκειται για ένα ιδιόμορφο πολιτικό σχήμα που τοποθετείται ανάμεσα στην αστικοδημοκρατική και τη σοσιαλιστική επανάσταση και το οποίο είχε διαμορφωθεί ήδη από την 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος το 1934.

Παρότι έχουν περάσει 80 χρόνια, η περίοδος αυτή εξακολουθεί να περιβάλλεται από ένα πυκνό πέπλο αποσιωπήσεων και διαστρεβλώσεων-μύθων. Συχνά η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από ερωτήματα όπως *αν το ΚΚΕ έπρεπε ή όχι να συμμετάσχει στις εκλογές*, *αν ο εμφύλιος αποτέλεσε αποτέλεσμα της αδιαλλαξίας των Βρετανών*, *αν η επιστροφή του Ζαχαριάδη σήμανε όντως μια επαναστατική στροφή στη γραμμή του κόμματος ή αν η ήττα υπήρξε εξαρχής αναπόφευκτη εξαιτίας των δυσμενών «αντικειμενικών» συσχετισμών*. Παράλληλα, η αφήγηση αυτής της περιόδου συχνά στολιζείται περίτεχνα με τον ηρωισμό των μαζών και των ανταρτών. Ο ηρωισμός αυτός υπήρξε πραγματικός και εντυπωσιακός, χαράζοντας μία από τις πιο λαμπρές σελίδες στην ιστορία του διεθνούς εργατικού κινήματος. Ωστόσο δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως πέπλο που συγκαλύπτει την αντεπαναστατική και προδοτική πολιτική που ακολούθησε η ηγεσία του ΚΚΕ.

Η προδοσία της επανάστασης από το ΚΚΕ

Κατά την περίοδο της Κατοχής, το κίνημα της Αντίστασης γνώρισε μια πρωτοφανή ανάπτυξη. Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ κατόρθωσαν να οργανώσουν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους και να δημιουργώντας εκτεταμένες ελεύθερες περιοχές στα ορεινά της χώρας. Σε πολλές από αυτές τις περιοχές αναπτύχθηκαν μορφές λαϊκής αυτοδιοίκησης και κοινωνικής οργάνωσης που ξεπερνούσαν τα όρια μιας απλής στρατιωτικής αντίστασης. Για πρώτη φορά μεγάλα τμήματα της αγροτικής και εργατικής τάξης βρέθηκαν ενεργά στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής.

Αυτή η μαζική κινητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων προκάλεσε βαθιά ανησυχία στις παραδοσιακές πολιτικές και κοινωνικές ελίτ της χώρας. Για την ελληνική αστική τάξη και τους συμμάχους της, η κύρια προτεραιότητα μετά την απελευθέρωση δεν ήταν μόνο η αποκατάσταση της κρατικής εξουσίας αλλά και η αποτροπή μιας βαθύτερης κοινωνικής ανατροπής. Στο πλαίσιο αυτό, η σύγκρουση ανάμεσα στο λαϊκό κίνημα και το μεταπολεμικό κράτος ήταν σε μεγάλο βαθμό αναπόφευκτη.

Καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του μεταπολεμικού σκηνικού έπαιξαν μια σειρά πολιτικών συμφωνιών και γεγονότων που προηγήθηκαν του εμφυλίου. Οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, καθώς και τα γεγονότα των Δεκεμβριανών του 1944, διαμόρφωσαν το πλαίσιο μέσα στο οποίο εξελίχθηκαν οι μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις. Η κορύφωση αυτής της διαδικασίας υπήρξε η προδοτική Συμφωνία της Βάρκιζας τον Φεβρουάριο του 1945, σύμφωνα με την οποία ο ΕΛΑΣ αποπλίστηκε και το ΚΚΕ αναγνώρισε το αστικό καθεστώς. Επιπλέον, η συμφωνία προέβλεπε επίσης πολιτικές ελευθερίες και αμνηστία για τα αδικήματα της περιόδου της Κατοχής. Στην πράξη όμως πολλά από αυτά τα μέτρα δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Αντίθετα, η περίοδος που ακολούθησε χαρακτηρίστηκε από εκτεταμένες διώξεις και πράξεις βίας εναντίον των αγωνιστών της Αντίστασης.

Η «Λευκή Τρομοκρατία» αποτέλεσε ένα από τα πιο σκοτεινά κεφάλαια της μεταπολεμικής περιόδου. Χιλιάδες άνθρωποι συνελήφθησαν, βασανίστηκαν ή δολοφονήθηκαν, ενώ πολλοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους για να αποφύγουν τις διώξεις. Σε πολλές περιοχές της υπαίθρου, ένοπλες ομάδες που προέρχονταν από τον χώρο των πρώην συνεργατών των κατακτητών και άλλων παρακρατικών

οργανώσεων ανέλαβαν ενεργό ρόλο στις διώξεις αυτές, στήνοντας μεθοδικά ένα κράτος «αντεπανάστασης».

Το ΚΚΕ δεν αντιλήφθηκε ότι για αυτούς τους λόγους ήταν αντικειμενικά αναπόφευκτος ο εμφύλιος. Μένοντας εμμονικά προσκολλημένο στη Συμφωνία της Βάρκιζας, δηλαδή σε «πίεση» πολιτικής και ειρηνικής διευθέτησης, δεν προχώρησε αποφασιστικά στην ένοπλη σύγκρουση με την αστική τάξη και τους Ιμπεριαλιστές. Αντιμετώπισε το λαϊκό κίνημα περισσότερο ως ένα μέσο πίεσης, ένα εργαλείο εκβιασμού. Αντί να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του, υιοθέτησε μετά τις εκλογές μια ενδιάμεση και αμφίροπη πολιτική. Υπερεκτίμησε τις περιορισμένες νόμιμες δυνατότητες που εξακολουθούσαν να υπάρχουν και καλλιέργησε αυταπάτες στον λαό ότι το ζήτημα θα μπορούσε να λυθεί με ειρηνικά μέσα.

Το ΚΚΕ θα υιοθετήσει ανοιχτά το «αντάρτικο» μόνο το καλοκαίρι του 1947, παρόλο που από τον Οκτώβρη του 1946 θα έχει ιδρυθεί ο ΔΣΕ. Κι αυτό, όμως, γιατί δεν μπορούσε πλέον να κάνει διαφορετικά. Στα χρόνια που μεσολάβησαν, ο κρατικός μηχανισμός ανασυγκροτήθηκε. Πολλοί από όσους είχαν συνεργαστεί με τις κατοχικές αρχές όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν αλλά ενσωματώθηκαν σταδιακά στους μηχανισμούς του νέου κράτους. Η αμερικανική βοήθεια, ιδιαίτερα μετά το Δόγμα Τρούμαν και το σχέδιο Μάρσαλ, ενίσχυσε αποφασιστικά τη στρατιωτική και οικονομική ισχύ της ελληνικής αστικής τάξης. Παράλληλα εισήχθησαν νέες στρατιωτικές μέθοδοι για την αντιμετώπιση του αντάρτικου, όπως οι εκτεταμένες εκκενώσεις χωριών και η δημιουργία ελεγχόμενων ζωνών πληθυσμού.

Σήμερα, οκτώ δεκαετίες μετά, η μελέτη αυτών των γεγονότων αποτελεί ένα οδυνηρό μάθημα για το ελληνικό προλεταριάτο. Υπενθυμίζει ότι οι κοινωνικοί αγώνες δεν κρίνονται μόνο από τον ηρωισμό και τη μαχητικότητα των μαζών, αλλά και από την ύπαρξη ενός πραγματικά επαναστατικού κόμματος. Η αιματηρή ήττα με αποκλειστική ευθύνη τη σταλινική πολιτική του ΚΚΕ επιβεβαιώνει με τον πιο τραγικό τρόπο τις αναλύσεις και τη στάση του ρεύματος του επαναστατικού μαρξισμού/τροτσκιισμού.

■ Μάριος Ιωαννίδης

8 Μάρτη, Μέρα της Γυναίκας – Μέρα Αγώνα

Η 8η Μάρτη δεν είναι μια ουδέτερη «παγκόσμια ημέρα». Είναι μια μέρα βαθιά δεμένη με τους αγώνες των εργαζόμενων γυναικών και με την ιστορία του εργατικού κινήματος. Όσο κι αν η αστική τάξη επιχειρεί να αλλοιώσει το περιεχόμενό της, να τη μετατρέψει σε μια γιορτή με λουλούδια και ευχολόγια, η ουσία της παραμένει ταξική. Είναι η μέρα που τιμούμε πάνω απ' όλα τις γυναίκες της εργατικής τάξης, αυτές που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των αγώνων, απεργιών και εξεγέρσεων.

Εξχωριστή θέση σε αυτήν την ιστορική μνήμη κατέχει ο αγώνας των εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στην Πετρούπολη το 1917. Με το σύνθημα «ψωμί και ειρήνη» βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην πείνα, τον πόλεμο και τον τσαρισμό. Ο ξεσηκωμός τους δεν ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά αποτέλεσε την απαρχή της Φεβρουαριανής Επανάστασης και άνοιξε τον δρόμο για βαθιές κοινωνικές ανατροπές, για την ίδια την Οκτωβριανή Επανάσταση. Από τότε, η 8η Μάρτη συμβολίζει τη δύναμη των γυναικών της εργατικής τάξης να γίνονται καταλύτης ιστορικών εξελίξεων.

Δε χαρίζουμε αυτήν την κληρονομιά σε κανένα νεοφιλελεύθερο ή ψευτοπροοδευτικό στρατόπεδο. Οι ιστορικές διεκδικήσεις του γυναικείου κινήματος, όπως σταμάτημα των ιμπεριαλιστικών πολέμων, ίσα δικαιώματα στην εργασία, την οικογένεια, την πολιτική και κοινωνική ζωή, παραμένουν ζωντανές και επίκαιρες. Τα δικαιώματα που κερδήθηκαν με σκληρούς αγώνες, για την προστασία της γυναίκας, της μητρότητας και του παιδιού, δεν είναι διαπραγματεύσιμα.

Στη σημερινή πραγματικότητα, οι γυναίκες εξακολουθούν να πλήττονται από τη φτώχεια, την ανεργία, την επισφάλεια. Στην ΕΕ, που βυθίζεται σε πολύπλευρη κρίση, η ανεργία των γυναικών παραμένει υψηλή, ενώ η ενεργειακή κρίση επιβαρύνει δυσανάλογα τα λαϊκά νοικοκυριά. Οι γυναίκες, που συχνά φέρουν το κύριο βάρος της φροντίδας του σπιτιού και των παιδιών, βιώνουν εντονότερα τις αυξήσεις στο κόστος ζωής και τη συρρίκνωση των κοινωνικών παροχών. Στους χώρους εργασίας, η εργοδοτική αυθαιρεσία, η σεξουαλική παρενόχληση και η ψυχολογική πίεση αποτελούν καθημερινότητα. Η επισφάλεια και η ανάγκη για επιβίωση λειτουργούν ως μηχανισμοί σιωπής. Η υπερεκμετάλλευση της εργασίας, οι εξαντλητικοί ρυθμοί, η ανασφάλεια για το αύριο, οδηγούν σε αύξηση των ψυχικών διαταραχών και της εξουθένωσης.

Στην Ελλάδα, η εικόνα είναι ακόμη πιο οξυμένη – και τίποτα δε θα μπορούσε να το δείξει με πιο ανάγλυφο και δραματικό τρόπο από τις νεκρές εργάτριες στη Βιολάντα. Τα αντεργατικά μέτρα, η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, η διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας και υγείας, η υπολειμματική δομών στήριξης κακοποιημένων γυναικών και παιδιών, δημιουργούν ένα ασφυκτικό πλαίσιο. Το κοινωνικό κράτος συρρικνώνεται, ενώ οι ανάγκες πολλαπλασιάζονται.

Παράλληλα, οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνεχίζουν να σκορπούν τον θάνατο. Στην Παλαιστίνη, χιλιάδες γυναίκες και παιδιά έχουν χάσει τη ζωή τους μέσα σε συνθήκες ακραίας βίας και καταστροφής. Στο Ιράν, ο πρόσφατος βομβαρδισμός ενός σχολείου θηλέων, άφησε πίσω 165 νεκρές μαθήτριες και δασκάλες. Οι άμαχοι πληρώνουν το τίμημα ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πόλεμων των δυτικών ιμπεριαλιστών. Η πάλη για τα δικαιώματα των γυναικών δεν μπορεί

να αποκοπεί από τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τον μιλιταρισμό.

Την ίδια στιγμή, το εργατικό και το γυναικείο κίνημα βρίσκονται σε βαθιά κρίση. Η αποδυνάμωση των σωματείων, η απομάκρυνση από τη συλλογική δράση, η διάχυση της λογικής της ατομικής λύσης, αφήνουν τις γυναίκες εκτεθειμένες. Το σύστημα επιδιώκει μια εργατική τάξη κατακεραματισμένη, διασπασμένη σε «ατομότητες», χωρίς κοινό και οργανωμένο σχέδιο.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναπτύσσονται ρεύματα, που αυτοχαρακτηρίζονται ως «μετα-φεμινιστικά» ή «ριζοσπαστικά», αλλά στην πράξη απομακρύνονται από την κατανόηση της γυναικείας καταπίεσης ως πρόβλημα με ταξικές ρίζες. Η έμφαση μετατοπίζεται από τα κοινωνικά δικαιώματα και την εργασία στις ατομικές «ταυτότητες» και στον λεγόμενο «αυτοπροσδιορισμό». Το φύλο, το σώμα, ακόμη και η αντικειμενική πραγματικότητα παρουσιάζονται ως απλές «κοινωνικές κατασκευές». Η λεγόμενη WOKE κουλτούρα, με επίκεντρο τη «θεωρία του φύλου», προβάλλεται ως προοδευτική, όμως τελικά αποδυναμώνει τη συλλογική πάλη. Όταν το κέντρο βάρους μεταφέρεται αποκλειστικά σε ζητήματα «ταυτότητας» και «συμβολικής αναγνώρισης», τα θεμελιώδη κοινωνικά αιτήματα δηλαδή εργασία, μισθοί, κοινωνική ασφάλιση κ.ά. περνούν στο περιθώριο.

Η πρόσφατη νομοθετική αναγνώριση νέων μορφών «οικογενειακών σχέσεων» σε ευρωπαϊκό επίπεδο ανοίγει ευρύτερες συζητήσεις για τα δικαιώματα του παιδιού, τη μητρότητα και την πατρότητα – και κρύβει τεράστιους κινδύνους, ενός παραληρήματος όπου χάνεται κάθε ανθρώπινη αξία, όπου κυριαρχεί μια κοινωνική αποσύνθεση. Παράλληλα προωθείται η εμπορευματοποίηση της αναπαρα-

γωγής, μέσω πρακτικών όπως η παρένθετη κύηση με οικονομική συναλλαγή. Όταν η φτώχεια ωθεί γυναίκες να διαθέτουν το σώμα και την αναπαραγωγική τους ικανότητα στο πλαίσιο μιας αγοράς, η «ελευθερία επιλογής» ακούγεται ως κυνικό και επικίνδυνο αστείο.

Η προώθηση του ατομικού δικαιωτισμού ως υπέρτατης αξίας αντανακλά τις ανάγκες ενός συστήματος που θέλει το άτομο αποκομμένο από κάθε συλλογικό δεσμό. Όταν η μητρότητα, η πατρότητα, ακόμη και η ίδια η έννοια της γυναίκας αποσυνδέονται από τη κάθε βιολογική και κοινωνική βάση, ανοίγει ο δρόμος για την πλήρη ενσωμάτωσή τους στη λογική της αγοράς. Η διάλυση κάθε σταθερής αναφοράς, βιολογικής, κοινωνικής, ιστορικής, ταξικής κ.λπ. δεν οδηγεί σε περισσότερη ελευθερία, αλλά σε μεγαλύτερη ευαλωτότητα. Και αυτή πλήττει πρώτα απ' όλα τις γυναίκες της εργατικής τάξης, που δεν έχουν καμία «πολυτέλεια», αλλά ζουν καθημερινά την εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Αντίστοιχα, η παρουσίαση (ξέπλυμα) της πορνείας ως «σεξεργασίας», δήθεν κι αυτή από ατομική επιλογή, συσκοτίζει τις συνθήκες βίας και ακραίας εκμετάλλευσης που βιώνουν χιλιάδες γυναίκες, ιδιαίτερα μετανάστριες και φτωχές. Η «κανονικοποίηση» τέτοιων φαινομένων εντάσσεται σε μια ευρύτερη λογική, όπου τα πάντα μπορούν να μετατραπούν σε εμπόρευμα. Η ιδεολογική αυτή κατεύθυνση συνοδεύεται συχνά από έντονη στοχοποίηση όσων διαφωνούν. Η δημόσια συζήτηση περιορίζεται, η επιστημονική διαφωνία δαιμονοποιείται και η διαφορετική άποψη βαφτίζεται αυτομάτως «μισαλλοδοξία» – ένας νέος ολοκληρωτισμός.

Την ίδια ώρα, η Ακροδεξιά επιχειρεί να εκμεταλλευτεί αυτήν την κατάσταση. Παρουσιάζεται ως ο μοναδικός αντίπαλος του αστικού

δικαιωτισμού, ενώ στην πραγματικότητα προωθεί ρατσιστικά και αντιδραστικά ιδεολογήματα, που στρέφονται συνολικά ενάντια στα δικαιώματα των εργαζόμενων και των γυναικών. Απέναντι σε αυτήν τη διπλή πίεση, από τον νεοφιλελεύθερο ατομικισμό και από τη συντηρητική οπισθοδρόμηση, το γυναικείο κίνημα οφείλει να χαράξει ανεξάρτητη, ταξική πορεία.

Η βαθιά κρίση του συστήματος δεν εκφράζεται μόνο οικονομικά, αλλά και ιδεολογικά. Η απογοήτευση, η ανασφάλεια και η κοινωνική αποσύνθεση γεννούν σύγχυση, φόβο και ανταγωνισμό ανάμεσα στους ίδιους τους εργαζόμενους. Σε αυτό το έδαφος, η συζήτηση μετατοπίζεται σκόπιμα από τα κεντρικά κοινωνικά ζητήματα σε έναν ατελείωτο κύκλο «πολιτισμικών αντιπαραθέσεων». Αντί να αναζητείται ο κοινός αντίπαλος, η οργή διαχέεται οριζόντια μέσα στην κοινωνία και την εργατική τάξη.

Οι γυναίκες της εργατικής τάξης βιώνουν με οξύ τρόπο αυτήν τη διπλή πίεση. Από τη μία πλευρά, υφίστανται τις συνέπειες της λιτότητας, της ελαστικής εργασίας και της διάλυσης των κοινωνικών δομών. Από την άλλη, βλέπουν το ίδιο το γυναικείο κίνημα να αποσπάται από το κοινωνικό του πλαίσιο και να εγκλωβίζεται σε σχήματα, που δεν απαντούν στις πραγματικές ανάγκες τους. Όταν η καθημερινότητα καθορίζεται από το άγχος της επιβίωσης, οι αφηρημένες συζητήσεις περί «ρευστών ταυτοτήτων» δεν μπορούν να καλύψουν το κενό της συλλογικής οργάνωσης και διεκδίκησης.

Απαιτείται, λοιπόν, επαναφορά της πολιτικής στο έδαφος της πραγματικής ζωής. Η υπεράσπιση της γυναίκας δεν είναι ζήτημα συμβολικών αναγνώρισεων, αλλά κατοχύρωσης συγκεκριμένων κοινωνικών όρων, π.χ. σταθερή εργασία, κοινωνική προστασία, ασφάλεια, δημόσιες δομές στήριξης. Χωρίς αυτά, κάθε συζήτηση περί «προόδου» μένει μετέωρη. Η ενότητα της εργατικής τάξης, με σεβασμό στις ιδιαιτερότητες αλλά με επίκεντρο τα κοινά συμφέροντα, είναι η μόνη βάση πάνω στην οποία μπορεί να οικοδομηθεί ένα μαχητικό, ταξικά προσανατολισμένο γυναικείο κίνημα.

Η ανασυγκρότηση του γυναικείου κινήματος περνά μέσα από την επανασύνδεσή του με τους εργατικούς αγώνες. Χρειάζεται κοινή πάλη γυναικών και ανδρών της εργατικής τάξης, στη βάση των κοινών συμφερόντων τους. Για το δικαίωμα στη σταθερή εργασία, για δημόσια και δωρεάν παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια. Ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Απέναντι στην ιδεολογική επίθεση των «ταυτοτήτων», που ενισχύει τον κατακεραματισμό και την ατομικοποίηση, χρειάζεται ένας κοινός αγώνας με κοινωνικό και ταξικό περιεχόμενο. Όχι για να στραφεί ενάντια σε πρόσωπα, αλλά για να επαναφέρει στο επίκεντρο τα συλλογικά δικαιώματα και αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής.

Η 8η Μάρτη μάς υπενθυμίζει ότι τίποτα δεν χαρίζεται. Μπροστά στην κρίση και την παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος, η μόνη ρεαλιστική προοπτική για τις εργαζόμενες γυναίκες είναι ο ανυποχώρητος αγώνας για βαθιές κοινωνικές αλλαγές. Μόνο μέσα από τη συλλογική δράση μπορούν να τεθούν τα θεμέλια για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, με πραγματική ισότητα, αξιοπρέπεια και ελευθερία για όλες και όλους.